सत्याषाढविरचितं श्रौतसूत्रं-

वाञ्छेश्वरसुधीविरचितव्याख्यासमेतम् ।

अथ चतुर्विंशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

वन्दे ढुण्ढिं महालिङ्गं विश्वेशं मणिकर्णिकाम् ।
ईश्वरश्रीनिवासार्याहोबलाख्यगुरूत्तमान् ॥
हिरण्यकेशिनां सूत्रं प्रवर्ग्यस्य यथामति ।
व्याचष्टे श्रुतिमालोच्य श्रीमान्वाञ्छेश्वरः सुधीः ॥

प्रवर्ग्यं संभरिष्यन्नमावास्यायां पौर्णमास्यामापूर्यमाणपक्षे वा पुण्ये नक्षत्रे तूष्णीं काण्टकीं समिधमाधाय युञ्जते मन इति चतुर्गृहीतं जुहोति ॥ १ ॥

अथ हिरण्यकेशिसूत्रे प्रवर्ग्यसूत्रं व्याख्यायते । तत्रानारभ्याधीतत्वाज्जोतिष्टोमप्रकरणे प्रवर्ग्यः सूत्रकृता न व्याख्यातः । अत एव सर्वक्रत्वन्ते तन्निरूपणं युज्यते । न चाऽऽपस्तम्बादिभिः क्रतुप्रकरणे पठित इति भ्रमितव्यम् । प्रवर्ग्यपरित्यागेन तत्पूर्वोत्तरप्रयोगस्यैवाऽऽपस्तम्बानुक्तता(द्युक्त)त्वेन ज्योतिष्टोमप्रयोगमध्ये प्रवर्ग्यप्रयोगसूत्रस्याऽऽधुनिकप्रक्षिप्तत्वेन तत्राप्यनारभ्याधीतत्वस्य स्फुटत्वात् । अत एव ज्योतिष्टोमप्रकरणे धूर्तप्रभृतयो न व्याचख्युः । प्रवर्ग्य इति कर्मनामधेयम् । प्रवृज्यते तप्यतेऽस्मिन्घर्म इति व्युत्पत्तेः । तस्य साधनसंपादनं संभरणं तच्च पर्वणि पूर्वपक्षे पुण्ये नक्षत्रे वा नियतम् । पुण्यनक्षत्रशब्देन देवनक्षत्रं ग्राह्यमिति बोधायनचयनसूत्रव्याख्यायां स्पष्टम् । तेन योऽमावास्यायां यक्ष्यमाणोऽपरपक्षे प्रवृञ्ज्यात् । तेन प्रागेव पूर्वपक्षादौ प्रवर्ग्यः संभरणीयः । न च क्रयपूर्वदिनत्वं संभरणस्य तदानीं न संपद्यत इति वाच्यम् । पौर्णमासीसुत्यापक्ष एव तस्य संभवात् । न च संकोचो दोषः । सुत्याप्रवृञ्जनपक्षे तत्संकोचावश्यंभावात् । दृश्यते हि जातेष्ट्यादावन्यथानुपपत्तिबाधितस्य निमित्तशास्त्रस्य शौचपर्वादिशास्त्रेणापि

(महादेवशास्त्रिसंकलितप्रवर्ग्यटिप्पणी)

विमेययुक्ताखिलसिद्धवर्यलसच्चिदानन्दसुखं मुनीन्द्रम् ।
नमामि सूत्रार्थविदे मुदाऽहं हिरण्यकेश्याख्यगुरुं कृपाब्धिम् ॥
त्रयोविंशे कौलिलीयं सावित्रचयनानि च ।
वक्ष्यतेऽथ चतुर्विंशे प्रवर्ग्यः शुक्रियव्रतम् ॥

तप्ते घृते पयःप्रक्षेपः प्रवृञ्जनम् । तद्यस्मिन्कर्मविशेषे विद्यते सोऽयं प्रवर्ग्यः । स कर्मविशेषो यथा संपद्यते तथा प्रवृञ्जनं कुर्यादित्यर्थः । प्रवर्ग्यं संभरिष्यन्निति । तं प्रवर्ग्यं संभरिष्यन्नुपकल्पयते, खादिरीमौदुम्बरीं वैणवीं वैकङ्कतीं वाऽभ्रिं व्याममात्रीं वाऽरत्निमात्रीं

बाधः । तथा च प्रकृतेऽपि सुत्याप्रवृञ्जनवचनसंकुचितस्य क्रयपूर्वादिनत्वस्य पूर्वपक्षपुण्यनक्षत्रबोधकशास्त्रेणापि संकोचे न काचिदनुपपत्तिः । तत्र यदा बहिष्क्रतु संभरणं कुर्यात्तदा क्रतुसंकल्पं कृत्वाऽप उपस्पृश्य सौमिकानेव ऋत्विजो वृत्वाऽग्निं च विहृत्य संभरेत् । तूष्णीं मन्त्रं विना काण्टकीं कण्टकवतीं समिधमाधाय समिधमग्नौ प्रक्षिप्य युञ्जते मन इत्यनेन मन्त्रेण चतुर्गृहीतमाहवनीये जुहुयात् ॥ १ ॥

प्र०टि०वोभयतः क्ष्णुं मृदं च भावितां करणीयां कृष्णाजिनं वराहविहतं वल्मीकवपां मू(पू)तीकस्तम्बं बादरस्तम्बं वा छागापयोऽर्मकपालानि शर्करा अवाञ्जनपिष्टा अजलोमानि कृष्णाजिनलोमानि सूनामाधिकरणीं कर्तारं कुशलं वेणुकाण्डं मदन्तीः, (बौ० श्रौ० ९–१) इत्याह भगवान्बोधायनः । आपूर्यमाणपक्षः शुक्लपक्षः । पुण्यं नक्षत्रम् । 'यत्पुण्यं नक्षत्रम् (तै०ब्रा० १–५–३) इति ब्राह्मणम् । अमावास्यायां पौर्णमास्यां वेति त्रीण्यपि तुल्यविकल्पितानि । पूर्वं प्रातरारभ्य प्रवृञ्जत इति भाष्यकृत् । आपूर्यमाणपक्षपुण्यनक्षत्रयोः समुच्चयः । नापरपक्षपुण्यनक्षत्रेऽन्यान्यपरपक्षेषु पुण्यनक्षत्रेण ज्योतिर्ज्ञाः प्रामाण्येन संगृह्यन्ते । दीक्षितस्य समन्त्रकत्वादिह तूष्णींग्रहणम् । काण्टकी कण्टकसमित् । क्रतुसंकल्पः कर्माणामादौ । इतरथा यत्कर्म क्रियमाणं तत्कर्म तस्य क्रतोरङ्गमिति न ज्ञायतेऽसंकल्पिते क्रतौ । अतः क्रियते पूर्वं संकल्पः । विद्युच्च तदनन्तरं, यथा दीक्षितः प्रवर्ग्यं संभरिष्यंस्तस्य कर्मक्रमं कृत्वा संकल्पः विद्युच्च, ततः सोमप्रवाकादिमधुपर्कान्तं, ततोऽग्निप्रणयनं समिदाधानादि प्रतिपद्यते । दीक्षितश्चेत्तेष्वेवाग्निषु यानि शक्यन्ते कर्तुं युञ्जत इत्यादि कृष्णाजिनमुपनह्यत्येवमन्तमग्नयो धार्यन्ते । अदीक्षितश्चेत्तन्मध्ये पतितान्यग्निहोत्रादीनि तस्मिन्नेव विहारे कर्तव्यानि दीक्षणीयोत्तरकाल एव प्रतिषेधो न पूर्वम् ।

केचित्तु संकल्पादेवाग्निहोत्रादीनां प्रतिषेधः । दीक्षणीयोत्तरकाल एवेत्यवचनादिति । तदनुपपन्नम् । अग्निहोत्राविच्छेदनार्थत्वाद्व्रतस्य तस्य च पुनर्विधीयते । दीक्षणीयायामग्निहोत्रप्रतिषेधं व्रतं न च क्रियते । तत्कथम् । अग्निहोत्रसंततः । तस्मादग्निहोत्रं च हूयते यज्ञान्ते च न दर्शपूर्णमासादीनि । यद्यदीक्षितश्चेदेवं सर्वत्र वर्तिषु यद्युखासंभरणाच्च । पशुसौत्रामणी त्रैधातवीया साकंप्रस्थायीयापञ्चबिलपञ्चशारदीयापश्वादिष्वङ्गभूतेष्वपि केचित्प्रवर्ग्यसंभरणमात्र एवापकृष्यमाणे यो वदन्तन्यायः प्रकृतावुखाशब्दत्वादिति । तेषामविद्यमानत्वान्नास्ति प्रयोगसंबन्धः । प्रधानानामप्यङ्गप्रधानविधित्वाद्यथा दर्शपूर्णमासचातुर्मास्यकौकिल्यश्वमेधसाद्यस्कपञ्चशारदीयादिषु विद्युद्वृष्टी च सर्वे प्रयोक्तव्यामिति न्यायः । सर्वथाऽसंकल्पिते क्रतौ यत्किंचित्कर्म तस्य क्रतोरङ्गमिति न ज्ञायते । एवंप्रकाराणि क्रतुसंकल्पात्पूर्वमपि कर्तव्यानि । यथा द्रव्यकल्पनेष्टकाकरणेष्टकाश्रपणे सुकल्पनादीनि तूष्णीकानि एवंप्रकाराणि कर्तव्यानि । अनयर्चाऽनाहुतिगणत्वात् 'युञ्जते मनः' (तै० आ० ४–२) इति चतुर्गृहीतं जुहोति ॥ सविता देवता ॥ १ ॥

न दीक्षितस्य जुहुयात्काण्टकीमेवैतया समिध-
मादध्याद्यजुरेव वा वदेदित्येके ॥ २ ॥

चतुर्गृहीतमित्येतदनुवर्तते । दीक्षितस्य दीक्षासंस्कृतस्य चतुर्गृहीतं न जुहुयात् । किंतु एतयर्चा काण्टकीं समिधमेवाऽऽदध्यात् । न चतुर्गृहीतमित्येवकारार्थनिषेधस्तु न गिरा गिरेति ब्रूयादितिवदेवकारार्थानुवादः । अत्र दीक्षितस्य जुहुयात्समिधमेवाऽऽदध्यादित्येताभ्यां समिद्विधिचतुर्गृहीतनिषेधाभ्यां प्रतीयमानः समिद्धोमः पूर्वोक्ततूष्णींहोमापेक्षया भिन्न एव न तु तस्मिन्नेव होमे मन्त्रविधिः । तथात्वे यजुरेव वा वदेदित्यग्रिमपक्ष एवकारेण होमव्यावृत्तौ तूष्णींहोमस्यैव निवृत्त्यापत्तेः । अतो मन्त्रसाध्यसमिद्धोमस्तूष्णींहोमाद्भिन्नः । एवकारनिषेधत्वाच्च रात्रिश्राद्धं न कुर्यादितिवच्चतुर्गृहीतमात्रनिवृत्तिः । तत्रैव होमे केवलमन्त्रपाठस्य विकल्पः । यजुरेव मन्त्रमेव वदेत् पठेदुच्चारयेत् । ऋचि यजुःशब्दो यजुर्वेदे मन्त्रपाठाद्गौणः । केचित्तु प्रवर्ग्यमन्त्रानृचो यजूंषि वाक्ये वाक्ये विच्छिद्य विच्छिद्य प्रयुञ्जते तत्र मूलं चिन्त्यम् । अर्धर्चादन्यत्र विच्छेदे प्रमाणाभावात् । बोधायनस्तु दीक्षितस्य जपमात्रमाह ॥ २ ॥

देवस्य त्वेत्यभ्रिमादत्ते खादिरीमौदुम्बरीं वैणवीं वैकङ्कतीं
वा पूर्ववत्प्रमाणामभ्रिरसि नारिरसीत्यभिमन्त्रयते ॥ ३ ॥

देवस्य त्वेत्यनेन मन्त्रेणाभ्रिमादद्यात् । अभ्रिर्व्याख्याता चयनप्रकरणेऽस्माभिः । अभ्रिप्रकृतिभूतान्वृक्षानाह— औदुम्बरीमित्यादि । अग्निप्रकरणेऽभ्रिप्रकृतिवृक्षेष्वभिहितेषु पुनरत्र वृक्षविशेषग्रहणं तत्रत्यपलाशादिव्यावृत्त्यर्थम् । पूर्ववत्प्रमाणां मुष्टिमात्रप्रादेशमात्रारत्निमात्रत्वादिपूर्वोक्तप्रमाणाम् । आपस्तम्बस्तु तामग्निप्रकरणोक्तामेवेहातिदिशति । तामभ्रिरसि नारिरसीत्यनेनाभिमन्त्रयेत् ॥ ३ ॥

प्र० टि०-होमप्रतिषेधस्तस्य । यदि दीक्षितः प्रवर्ग्यसंभरणं करिष्यन् केचिदेतयर्चा द्वितीयां समिधं मा भूत्कर्मविलोप इति । एकामेव समिधं न तूष्णीमेवेत्यवधारणात् । पुनर्वृक्षनियमाच्च । यजुर्वेदपाठाद्यजुः (तै० आ० ५-२) इत्युच्यते । दीक्षित(स्य) तामेव काण्टकीमेतयर्चाऽऽदध्यादृचमेव वा केवलं (लां) वदेत् । ऋचि यजुःशब्दो याजुर्वेदिकत्वात् । आदद इति मन्त्रान्तः ॥ २ ॥ तामौदुम्बरादयो वानस्पत्याः । ' स खादिरोऽभवत् ' (तै० आ० ५-१-२) इति । अतोऽभ्रिः खादिरी कर्तव्या । महावीराख्यं पात्रं निष्पादयितुं मृत्खननार्थोभयतस्तीक्ष्णा व्याममात्री काष्ठकुद्दालरूपाऽभ्रिरित्युच्यते । व्याममात्रत्वादिलक्षणानि, एकादश उरवासंभरणप्रस्तावे व्याख्यातानि । अध्वरकृद्देवेभ्य इत्यन्तः ॥ ३ ॥

उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इति ब्रह्माणमामन्त्रयते ।
उपोत्तिष्ठति ब्रह्मोभावुत्तरमर्धर्चं जपतः ॥ ४ ॥

उत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इति मन्त्रेण ब्रह्माणमाह्वयेत् । ब्रह्मोपोत्तिष्ठति स्वस्थानादुत्थायाध्वर्युसमीपमागच्छतीत्यर्थः । उभौ ब्रह्माध्वर्यू उत्तरमर्धर्चमुपप्रयन्त्वित्येनं जपतः पठतः ॥ ४ ॥

प्रैतु ब्रह्मणस्पतिरिति प्राञ्चोऽश्वप्रथमा गच्छन्ति यत्र संभारान्वेछ्य(रा॰श्रेष्य)न्तो गच्छन्ति पुरस्तादेवास्यैते परिश्रितेऽभ्युदाहृता भवन्तीति विज्ञायते ॥ ५ ॥

प्राञ्चः पूर्वाभिमुखाः । अश्वः प्रथमोऽग्रयायी येषां तेऽश्वप्रथमाः । अश्वं पुरस्कृत्य व्रजन्तीत्यर्थः । यत्र यस्मिन्पूर्वदिक्प्रदेशे संभारान्मृदो वेत्स्य (दः खनिष्य)न्तो भवन्ति जानन्तीत्यर्थः । प्राच्यामेव दिशि यत्र मृल्लभ्यते तत्र गच्छन्तीत्यर्थः । पक्षान्तरमाह—पुरस्तादिति । अस्य प्रवर्ग्यस्यैते वक्ष्यमाणाः संभाराः परिश्रिते सर्वतस्तिरस्करणीयुक्ते प्रथममेवाभ्युदाहृता आनीता भवन्ति, इति विज्ञायते । श्रुतौ श्रूयत इत्यर्थः ॥ ५ ॥

कोऽसौ देशस्तत्राऽऽह—

अग्रेणाऽऽहवनीयं मृत्खनः पूर्वः पूर्व इतर उत्तरेण मृत्खनं कृष्णाजिनं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तीर्य देवी द्यावापृथिवी इति द्यावापृथिवी अभिमन्त्रयते मृत्खनं वध्यासमिति मृत्खनेऽभ्र्या प्रहरति मखस्य शिर इत्यपादाय मखाय त्वेति हरति मखस्य त्वा शीर्ष्णे इति कृष्णाजिने निवपति ॥ ६ ॥

प्रवर्ग्यार्था मृद्यत्र खन्यते स मृत्खनो देशः । सोऽग्रेणाऽऽहवनीयमाहवनीयस्य पुरस्ताद्भवति । इतरो वराहविहतादिस्ततः पूर्वस्तस्मात्पूर्वप्रदेशे पूर्वभागे भवति ।

प्र० टि०—उत्तिष्ठन्ब्रह्माणमामन्त्रयतेऽध्वर्युः । यजमान इति वाधूलः । यथा शृणोति तथेति भाष्यकृत् । उपप्रयन्त्विति ब्रह्माध्वर्यू जपत इत्यर्थः ॥ ४ ॥ गच्छन्ति अभिप्रव्रजन्ति स यजमानोऽस्य कर्मणोऽति(भि)समी[क्षा]हार्यत्वान्न पत्नीमानयति । वचनात्केचिदानयन्ति यजमानतुल्यत्वात् । यत्र यस्मिन्देशे मृद्विद्यते तत्र गच्छन्ति । पुरस्तादेवेति वचनादस्य प्रवर्ग्यस्यैते संभाराः परिश्रिते कटादिना प्रथममेवाऽऽहृता भवन्तीति श्रुतौ पठति ॥ ५ ॥ कोऽसौ देशस्तमाह—यत्र मृत्खन इत्याकाङ्क्षा चेत्तत्राग्रेणाऽऽहवनीयम् ।

उत्तरेण मृत्खनं मृत्स्वनस्योत्तरदेशे कृष्णाजिनं प्राचीना ग्रीवा यस्य तादृशम्, उत्तरलोम, उत्तराणि उपरितनानि लोमानि यस्य तत्तथोक्तम् । आस्तीर्य प्रसार्य । देवी द्यावापृथिवी इति द्यावापृथिवी अभिमन्त्रयते । अनेन मन्त्रेण मृत्खनं वाऽभिमन्त्रयते । ऋध्यासमद्येति मन्त्रेण मृदं खनति । मखस्य शिर इति अपादाय गृहीत्वा मृदमिति शेषः । मखायेति हरति नयति । मखस्य त्वा शीर्ष्ण इति कृष्णाजिने निवपति निदधाति ॥ ६ ॥

एवं द्वितीयं च तृतीयं च हरति ॥ ७ ॥

स्पष्टम् । प्रहरणादिनिवपनान्तेनानुसमयस्तं त्रिरावर्तयति मृत्खनाभिमन्त्रणं तु सकृदेव ॥ ७ ॥

तूष्णीं चतुर्थं यावतीं मृदं प्रवर्ग्यपात्रेभ्य आप्तां मन्यते ॥ ८ ॥

तूष्णीमित्यादि स्पष्टम् । यावतीं मृदं प्रवर्ग्यपात्रेभ्यो महावीरादिकरणायाऽऽप्तां पर्याप्तां मन्यते तावतीं चतुर्थ एव पर्याये हरतीति पूर्वेण संबन्धः ॥ ८ ॥

एवमितरेभ्यः ॥ ९ ॥

इतरेभ्यः संभारेभ्य एवमेव हरति । सकृदादावभिमन्त्रणं त्रिभिस्त्रिभिः पर्यायैराहरणं चतुर्थे हरति ॥ ९ ॥

इयत्यग्र आसीरिति वराहविहतमभिमन्त्रयते देवीर्वम्रीरिति वल्मीकवपामिन्द्रस्यौजोऽसीति पूतिकानग्निजा असि प्रजापते रेत इति

प्र० टि०—तस्मात्पूर्वदेश इत्यर्थः । इतरश्च संभारः पूर्वः पूर्वस्तस्मिन्पूर्वदेश इत्यर्थः । अनु मेऽसमञ्साथामिति मन्त्रान्तः । यां मृत्तिकां ग्रहीष्यन्स्यात्तामिति । मृदं यावतीं पर्याप्तां मन्यते तावतीं गृह्णाति । यत्र मृद्गृह्यते स मृत्खन उच्यते । तदभ्यासवति(ती) ऋध्यासमद्येति । आदाय हरति कृष्णाजिनसमीपम् । प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमास्तृते ॥६॥ एवं प्रहरणादिनिवपनान्त एको हरणपर्यायः, अभिमन्त्रणवर्जम् । एवमितरान्संभारानाहरणेऽभिमन्त्रणे च विशेषः । हरतीति शेषः ॥ ७ ॥ यावतीं मृदं पर्याप्तां मन्यते तावतीं चतुर्थपर्याये(ण) तूष्णीं हरति । ' तूष्णीं चतुर्थं हरति । अपरिमितादेव ' (तै० आ० ५–२) इति ब्राह्मणम् ॥८॥ येन प्रकारेण मृदाहरणमुक्तं तेनैव प्रकारेणेतरे सर्वे संभाराः संपादनीयाः । अभिमन्त्रणे तु तत्र तत्र मन्त्रविशेषोऽस्ति । देवी द्यावापृथिवी (स० श्रौ० २४–१–१३) इत्यत्र मृदभिमन्त्रणो द्रष्टव्यः ॥ ९ ॥

कृष्णाजिनलोमान्यजलोमानि च सꣳसृष्टानि संभृत्याऽऽयुर्धेहि प्राणं धेहीत्येतैरश्वेनावघ्राप्य मधु त्वा मधुला करोत्वित्यजया पुंछगलयाऽभिदोग्धि ॥ १० ॥

वल्मीकवपां पूतिकानित्युभयत्रापि अभिमन्त्रयत इत्यनुषङ्गः । अग्निजाऽसीत्यस्य संसृष्टसंभरणे विनियोगः । आयुर्धेहि प्राणं धेहीत्यस्याश्वावघ्रापणे । मधु त्वा मधुला करोत्वित्ययमभिदोहनमन्त्रः । अभिदोहनमुपरिदोहनम् । छगलो जायास्तनंधयः । स पुमान् यस्याः सा पुंछगला ॥ १० ॥

अभिदोहनमेके पूर्वꣳ समामनन्ति ॥ ११ ॥

उपस्थितत्वादवघ्रापणादिति संबध्यते । तथा चाऽऽपस्तम्बः—'अभिदोहनमेकेऽवघ्रापणात्पूर्वं समामनन्ति' इति । शेषं स्पष्टम् ॥ ११ ॥

बहव आर्याः परिगृह्य हरन्त्युत्तरेण विहारं परिश्रित उद्धतेऽवोक्षिते सिकतोपोप्ते निदधाति ॥ १२ ॥

आर्यास्त्रैवर्णिका न शूद्रादयः । उत्तरेण विहारस्योत्तरभागे परिश्रिते परिश्रयणयुक्ते विहारस्य परिश्रितत्वेऽपि पुनः परिश्रित इति वचनं स्वतन्त्रपरिश्रयणान्तरप्राप्त्यर्थम् । उद्धत उद्धननादिसंस्कृतेऽवोक्षितेऽवोक्षणसंस्कृते सिकताभिरुपोप्ते स्थण्डिलीकृते निदधाति स्थापयति ॥ १२ ॥

मधु त्वा मधुला करोत्विति मदन्तीभिरुपसृज्यैतैरेवोखासꣳसर्जनैः सꣳसृजति यत्किंच प्रवर्ग्य उदक-

---

प्र० टि०—सर्वत्राभिमन्त्रयत इति शेषः । इह त्वियत्यग्र आसीरिति मन्त्रः । वराहो दंष्ट्रया यं मृद्विशेषं संपादयति तन्मृत्स्वरूपं वराहविहतम् । वल्मीकस्य वपा निष्पादिका क्षुद्रजन्तुस्वरूपा यस्य ताम् । आग्नेयी वा एषा यदजा इत्यजाया आग्नेयत्वश्रवणात् । अग्निर्देवेभ्यो निलायत कृष्णो रूपं कृत्वा (तै० ब्रा० १–१–२) इति श्रवणाच्च । उभयस्याग्नित्वमभिप्रेत्य तल्लोम्नामग्निजत्वमुक्तम् । महावीरदार्ढ्यहेतुत्वात्प्राजापत्यसृष्टौ लोम्नां सारत्वम् । आयुर्धेहीत्यवघ्रापणमजयाऽभिदोहनं मृद्येव नान्येन पात्रेण हस्तेन शक्यत्वात् । मधु त्वेति तेनावघ्राणात्पूर्वमापस्तम्बादयो मन्यन्ते ॥ १० ॥ ११ ॥

आर्याः पूज्याः सदाचारसंपन्ना ब्राह्मणा एव परिहरन्ति । तेनाऽऽर्या(णां) परिग्रहणेन रक्षांस्यपहतानि भवन्ति । तेषां बहुत्वेनास्मिन्द्रव्ये पूजा कृता भवति । उत्तरेण विहारादुद्धत्ते, अद्भिरवोक्षितेन गृह्णाति । परिश्रिते कटादिभिर्वा ॥ १२ ॥ तथा अपो मदन्त्यः, तन्मेलनादस्मिन्द्रव्ये तेजः संपादितं भवति । यद्यपि जलसेचनादेव महावीर-

कृत्यं मदन्तीभिरेव तत्क्रियत इत्यत्यन्तप्रदेशो नैनꣳ स्त्री प्रेक्षते न शूद्रो न कुर्वन्नभिप्राणि-त्यपहाय मुखमनभिप्राणन्वेणुना करोति॥ १३ ॥(ख०१)॥

मदन्तीभिस्तप्तोदकैः संभारान्मृदादीन्संसृजति संमेलयति । एतैरेवैतैरप्युखासंसर्जनी-र्मकपालादिभिर्दृढीकरणार्थैः संसृजति । आपस्तम्बरीत्या मृदंशस्यार्धं ग्राह्यम् । यत्किंचित्प्रवर्ग्ये उदककृत्यमुदकेन करणीयं यत्किंचित्कर्म तत्सर्वं मदन्तीभिरेव कुर्या-न्नान्योदकेन । तथा तैरेव सर्वप्रवर्ग्यस्यापि विधिरुच्यते न संभारमात्रविषयः । नैनं स्त्री प्रेक्षते । न शूद्रः । प्रेक्षत इति संबन्धः । न कुर्वन्नभिप्राणिति । प्रवर्ग्यपात्राणि कुर्वन्नध्वर्युर्न तेषामुपरि श्वसिति । अपहाय मुखं परावृत्याऽऽननं श्वसितीत्यर्थः । अन-भिप्राण[न्न] नभिश्वसन्वेणुना करोति । पुनरभिप्राणननिषेधः सर्वप्रकारेण तदुपरि निश्वासप्रतिषेधार्थः सन्कथंचिद्दैवान्मानुषाद्वाऽपराधादभिप्राणने तत्परित्यज्यान्यदनुष्ठेय-मित्येतदर्थम् ॥ १३ ॥ (ख० १) ॥

न प्रवर्ग्यमादित्यं च व्यवेयाद्यत्र क्वच विप्रक्रान्ते प्रवर्ग्य आदित्योऽस्तमियात्कृतान्तादेव विरमे-च्छोभूते शेषꣳ समाप्नुयात् ॥ १४ ॥

ह० द्वि०—निष्पादनसामर्थ्यरूपं तेजः संपद्यते । अर्मकपालादयो ये संभारा दृढार्थं द्रव्यं तैरपि संसृजति । यच्चान्यद्दृढार्थं उपार्धं मन्यते (आप० श्रौ०१५-१-२४) इत्याप-स्तम्बः । अनन्तरं सार्वत्रिको विधिरित्युच्यते न संभारमात्रविषयः । प्रवर्ग्य(स्य संबन्धि कर्म तन्न पश्यति पत्नी । न शूद्रः, पापयोनित्वात् । योऽयं देशः परिश्रितः कटादिभि-रावृतस्तस्मिन्परिश्रिते महावीरं करोतीत्यर्थः । तत्र नियमं कंचिद्विधत्ते—सोऽयं तदा तं नाभिप्राण्यात्तदाऽऽभिमुख्येन श्वासं न कुर्यात् । तत्करणे स्वकीयाः प्राणा दुःखेन योजिता भवन्ति । तस्मान्मुखमपहाय परतो नीत्वा श्वासं कुर्यात् । कर्ताऽपहाय मुखमन-भिप्राणन्निति प्रयोगः केवलं वेणुना तत्पात्रनिर्माणे साधनं विधत्ते—वेणुना करोति । 'तेजो वै वेणुः' (तै० आ० ५-२) इति । कुम्भनिर्माणार्थं कुम्भकाराः काष्ठेन यं व्यापारं कुर्वन्ति तमत्र वेणुना कुर्यान्न तु दारुणा ॥ १३ ॥ आदित्यप्रवर्ग्यपात्रयोरन्तर्भूतो मा भूदादित्यमुख एव स्यात् । यत्र क्वचिद्विप्रक्रान्ते प्रारब्धे प्रवर्ग्यकर्मणि संभरणादिषु

१ क. पुस्तके 'यत्किंचेत्यवयवेन चोदितत्वात्' इति पाठः ।

प्रवर्ग्यमादित्यं च न व्यवेयादिति प्रवर्ग्यादित्ययोर्मध्ये व्यवधानं न कुर्यात्। तयो मध्ये यो न व्यवहितः प्रत्यक्षो देशस्तं कश्चिदपि नाभिक्रामेदिति यावत्। विप्रक्रान्ते प्रक्रम्यापरिसमाप्ते सति प्रवर्ग्ये यत्र क्व यदा कदाचिदादित्योऽस्तमियादस्तं गच्छेत्तदा कृतान्तादेव विरमेत्। आदित्ये दृश्ये यावत्कृतं तावत्येव समाप्नुयात्। अन्ये तु अस्य वचनस्य प्रवर्ग्यसंभरणमात्रविषयत्वं वदन्ति। तन्न युज्यते। यत्र क्व च विप्रक्रान्ते प्रवर्ग्ये इति प्रवर्ग्यसंबन्धिकर्ममात्रे क्रियमाण आदित्योऽस्तमियादिति सामान्यवचनेन सर्वविषयत्वज्ञापनेन संभरणमात्रविषयत्वाभावात्। अन्यथा यत्र क्वचेत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेः। अथात्यन्तप्रदेश इत्याधिकारसूत्रेण सर्वप्रवर्ग्यसाधारणधर्माधिकारविरोधाच्च। तस्मात्साधारणोऽयं धर्मविधिः॥ १४॥

संप्लोन्माय मृदं मखस्य शिरोऽसीति पिण्डं करोति यज्ञस्य पदे स्थ इत्यङ्गुष्ठाभ्यां निगृह्य गायत्रेण त्वा छन्दसा करोमीति त्रिभिश्छन्दोभिर्महावीरं करोति वायव्यप्रकारं त्र्युद्धिं पञ्चोद्धिमपरिमितोद्धिं वा॥ १५॥

संप्लोन्माय मथित्वाऽङ्गुष्ठाभ्यां निगृह्य निष्पीड्य गायत्रेण त्वा छन्दसा करोमीत्यादिभिस्त्रिभिः। आदिशब्देन त्रैष्टुभेन जागतेनेत्यनयोर्ग्रहणम्। तथा चाऽऽपस्तम्बः-त्रैष्टुभेनेति द्वितीयं जागतेनेति तृतीयमिति। तैस्त्रिभिश्छन्दोभिर्महावीरं करोति। यत्र घर्मस्तप्यते स महावीरः, मृन्मय ऊर्ध्वमुखपात्रविशेषः। उक्तस्य प्रकारस्य वायव्येष्वप्युक्तत्वान्निदर्शितं वायव्यप्रकारमिति। उद्धिरुघृ(द्धृ)तावयवः। अपि वा सर्वैरेकैकामित्यापस्तम्बः॥ १५॥

प्र०टि०-यद्यत्कर्म क्रियते प्रवर्ग्य आदित्योऽस्तमियात्तस्मिन्नेव काले विरम्य श्वोभूते कृतान्तात्प्रक्रमः कृष्णाजिन उपनह्य सृजति, इत्येवमन्तं कृत्वा विरामः। 'प्रवर्ग्येण प्रचरिष्यन्त इत्येतत्प्रभृति-यत्र क्व च विप्रक्रान्ते' इत्येतद्भवति॥ १४॥ संपिष्टच मृदं मदन्त्योदकेन मिश्रयति। ततः पिण्डं करोति। अङ्गुष्ठाभ्यां निपीड्य महावीरं करोति। तत्प्रकारमाह-भाण्डस्योपरि भाण्डान्तरप्रक्षेपे यादृश आकारो भवति तादृश आकार उद्धिरित्युच्यते। ऊर्ध्वाधोभावेनावस्थितभाण्डत्रयवत्त्रिविधा उद्धयो यस्य महावीरस्य सोऽयं त्र्युद्धिः। एवं पञ्चोद्धिः। अपरिमितशब्देन न संख्यावाचकत्वं सप्त नवैकादश वोद्धिरूर्ध्वं यदूध्री(दृध्रि)यते मृदा सपिण्डा ऊर्ध्वसानुप्रादेशमात्रमित्युक्त्वा वायव्यप्रकारमित्युक्तेऽपि एतान्येव वायव्यप्रकाराणि (इति) पुनर्वायव्यप्रकारवचनं यस्य कस्य वायव्यस्य रूपं करोति। यथैन्द्रवायव्यत्ववत्॥ १५॥

१ ग. °प्लोन्नाव्य मृ°। घ. °प्लोम्नाय मृ°।

मुखस्य रास्नाऽसीति मध्यदेश उपबिलं वा रास्नां करोति अदितिस्ते बिलं गृह्णात्विति वेणुपर्वणा बिलं करोति यावद्दैवताय सौविष्टकृतायाग्निहोत्राय भक्षायाऽऽप्तं मन्यते ॥ १६ ॥

मध्यदेशे महावीरमध्यप्रदेशे उपबिलं बिलसमीपे वा रास्नां रज्ज्वा(स्नामृज्वा)-कारवलयं बिलं कुक्षिं यावति बिले कृते दैवताय सौविष्टकृतायाग्निहोत्राय भक्षाय पर्याप्तो धर्मस्तिष्ठति तावद्बिलं करोतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

सूर्यस्य हरसा श्रायेत्युत्तरतः सिकतासु प्रतिष्ठाप्य मखोऽसीत्यभिमन्त्रयते मखाय त्वेति वैवमितरावपि वा गायत्रेणेति प्रथमं त्रैष्टुभेनेति द्वितीयं जागतेनेति तृतीयं तूष्णीमितराणि ॥ १७ ॥

सूर्यस्येति मन्त्रेणोत्तरतः सिकतासु प्रतिष्ठाप्य स्थापयित्वा मखोऽसीत्यभिमन्त्रयते महावीरमिति शेषः । मखाय त्वेति वा । अभिमन्त्रयत इत्यनुषज्यते । एवमितराविति । करोतीत्यध्याहारः । पिण्डकरणाद्यभिमन्त्रणान्तो विधिरावर्तते । अपि वेति पक्षान्तरे । गायत्रेणेति प्रथमं महावीरमित्येवं त्रैष्टुभेनेति द्वितीयं जागतेनेति तृतीयम् । उभयत्रापि महावीरमिति शेषः । तूष्णीमितराणि पात्राणीति शेषः ॥ १७ ॥

एतस्या एव मृदो दोग्ध्रे यथा स्रुगदण्डेव हस्त्योष्ठ्ये वर्षीय आध्वर्यवꣳ ह्सीयः प्रतिप्रस्थानमाज्यस्थालीꣳ रौहिणकपाले च परि-

एतस्याः संस्कृतायाः मृदो दोग्ध्रे दोहने हस्त्योष्ठ्ये इभस्य गजस्येवोष्ठाकारे प्रसेचनसमर्थे मुख्यं यथा स्रुगदण्डा दण्डरहिता दण्डं विना स्रुङ्मुखवदित्यर्थः । स्रुगाकारां

प्र० टि०—महावीरमध्यदेशे बिलसमीपे वा रास्ना रशना तां करोति । पाङ्क्तेन छन्दसेति मन्त्रशेषः । लौकिकेषु मृत्पात्रेषु मन्त्रमन्तरेणैव कुम्भकारा बिलं कर्वन्ति । अत्र तु मन्त्रेणेति व्यावृत्तिः । तृतीयवेलामतिनयाति (आप० श्रौ० १५–१–३७) इत्यापस्तम्बः । तृतीयवेला त्रिभ्यः पर्याप्तमिति मन्यते । अग्निहोत्रशेषादेव भक्षः । अपरे तु भक्षणं तेषां तुल्यमिति मत्वा भक्षायाऽऽप्तमित्युच्यते । महावीरमिति शेषः ॥ १६ ॥ अभिमन्त्रयत इत्यर्थः । एवमुक्तप्रकारेणेतरौ द्वौ मखस्य शिरोऽसीत्यारभ्यानुवीक्षणान्तमावर्तते । करोतीति शेषः । प्रवर्ग्यपात्राणीति शेषः ॥ १७ ॥ एतस्याः संस्कृताया दोग्ध्रे दोहने करोति । यथा स्रुगदण्डं स्रुगाकारमदण्डं च करोतीत्यर्थः । हस्त्योष्ठ्ये प्रसेचनवती

मण्डले घर्मेष्टकां कुलायिनीं च यदि साग्नि-
चित्यो भवति ॥ १८ ॥

करोतीत्यर्थः । येनाध्वर्युश्चरति तदाध्वर्यवं वर्षीयो महत्करोतीति शेषः । ह्रसीयो न्यून परिमाणं प्रतिप्रस्थानम् । येन प्रतिप्रस्थाता कर्म करोति तत् प्रतिप्रस्थानम् । तदेवाऽऽह- आज्यस्थालीं रौहिणकपाले च, ते परिमण्डले बुध्न्ये । घर्मेष्टकां कुलायिनीं च । यदि साग्निचित्यो भवति । क्रतुरिति शेषः । अप्रवर्ग्येऽपि क्रतावेते इष्टके करो- इत्यर्थः ॥ १८ ॥

गार्हपत्येऽश्वशकृन्त्युपसमाधाय वृष्णे अश्वस्य निष्पदसीति प्रथमकृतं महावीरं शफाभ्यां परिगृह्य धूपयत्येवमितरौ तूष्णीमितराणि शफा-भ्यामेवात ऊर्ध्वं महावीरानादत्ते ॥ १९ ॥

गार्हपत्येऽश्वशकृन्त्युपसमाधायाश्वकरीषाणि प्रक्षिप्य वृष्ण इत्यादिमन्त्रेण प्रथमकृतं महावीरं धूपयत्येवमितरौ धूपयतीत्यनुवृत्तिः । एवमग्रेऽपि । इतराणि पिन्वम (?)रोहिण कपालादीनि । अत ऊर्ध्वं शफाभ्यामेव महावीरानादत्ते न हस्तादिना । घर्माभिष्वना- नन्तरं शफाभ्यां ग्रहणस्य सिद्धत्वेऽपि संसादनादावपि शफाभ्यामेव ग्रहणं यथा स्यादि- त्येवमर्थं वचनम् ॥ १९ ॥

अग्रेण गार्हपत्यमवटं खात्वा लोहितपच-
नीयैः संभारैरवस्तीर्य देव पुरश्चरसघ्यासं

अग्रेण गार्हपत्यं गार्हपत्यस्य पुरस्तादवटं गर्तं खात्वा लोहितपचनीयैः साधनै- स्तृणादिभिः पक्वानि लोहितायन्ते यैस्तैर्लोहितपचनीयैरवस्तीर्य । अवटमित्यनुवर्तते। देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेत्यनेन मन्त्रेण प्रथमकृतं महावीरमुपावहरति निदधाति।

प्र० टि०—इत्यापस्तम्बः । येन प्रतिप्रस्थाता कर्म करोति तत्प्रतिप्रस्थानम् । करोतीति शेषः । आज्यस्थाली रौहिणकपाले च द्वे वर्तुलाकारे इत्यर्थः । घोटकप्रकारे वेत्यापस्तम्बः। यदि साग्निचित्क्रतुस्तदा द्वे इष्टके करोति । चशब्दः समुच्चयार्थः ॥ १८ ॥ अत्राप्यापस्तम्ब- विशेषः— श्लक्ष्णीकरणैः श्लक्ष्णी कुर्वन्ति । अहतचण्डातकैर्गवीधुकैः क्षौतकामिर्वेणुपर्वभि- राज्येनेति । वृष्णो अश्वस्य शकृद्गार्हपत्ये (आप० श्रौ० १९-१-४९) इति गार्हपत्येऽश्वशकृन्त्युप्याश्वशफेन धूपयतीति दर्शनाच्चाध्रुवेण धर्मणेति मन्त्रान्तः । एवं द्वितीयं तृतीयं च धूपयतीत्यापस्तम्बः । गतमन्यत् । यथा महावीरो न पतति तथा यन्त्रयित्वाऽध्वर्युरेवाऽऽदत्ते । महावीराणामेव शफाभ्यां ग्रहणं नेतरेषां प्रवर्ग्यपात्राणामिति गम्यते ॥ १९ ॥ अग्रेण गार्हपत्यमवटमिति पाकस्थानवादः । लोहिता भवन्ति यैः पक्वानि

त्वेति तेषु प्रथमकृतं महावीरमुपावहरत्येवमितरौ तूष्णीमितराण्यन्ववधाय लोहितपचनीयैः संभारैः प्रच्छाद्य गार्हपत्ये मुञ्जप्रलवानादीप्यार्चिषे त्वा शोचिषे त्वेत्येतैः प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशमुपोषति सर्वैः सर्वतः ॥ २० ॥

एवमितरौ महावीरावनेन मन्त्रेणोपावहरति तूष्णीं मन्त्रं विना । इतराणि पिन्वनादीन्यन्ववधाय निधाय लोहितपचनीयैस्तृणकाष्ठादिभिर्गर्तं प्रच्छाद्य गार्हपत्ये मुञ्जप्रलवान् मुञ्जानादीप्यार्चिषे त्वेत्यादिभिश्चतुर्भिर्मन्त्रैः प्रतिदिशमोषति दहति । अपि वेति विकल्पे । सर्वैश्चतुर्भिर्मन्त्रैः प्रतिदिशमुपोषतीत्यनुषङ्गः ॥ २० ॥

अभीमं महिना दिवमित्येताभ्यां पच्यमानान्युपचरति पक्केषु सिद्ध्यै त्वेति धृष्टी आदाय देवस्त्वा सवितोद्वपत्विति प्रथमकृतं महावीरमुद्वास्यापद्यमानः पृथिव्यामाशा दिश आपृणेत्युत्तरतः सिकतासु प्रतिष्ठापयत्येवमितरौ तूष्णीमितराण्युद्वास्य ॥ २१ ॥

पच्यमानान् महावीरादीनुपचरति मन्त्राभ्यां शकृत्प्रक्षेपादिभिः संधुक्षयतीत्यर्थः । पक्केषु सिद्ध्यै त्वेति मन्त्रावृत्त्या धृष्टिद्वयग्रहणम् । अन्यथैकवचनविरोधात् । देवस्त्वेत्यादिनोद्वास्यावटं निष्कास्यापद्यमान इत्यनेनोत्तरदेशे सिकतासु स्थापयति । एवमनेन मन्त्रेणेतरौमहावीरौ । इतराणि तूष्णीमुद्वास्य ॥ २१ ॥

सूर्यस्य त्वा चक्षुषाऽन्वीक्ष इत्यन्वीक्षत इदमहममुमामुष्यायणं विशा पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहा-

आमुष्यायणमिति गोत्रनिर्देशः। बबरः प्रावाहणिरितिवत् । पित्रादिनिर्देश इत्यन्ये ।

प्र० टि०—प्रलोहितपचनीयास्तैः संभारैरवस्तीर्य प्रच्छाद्य चोपावहरति । उपोषति दहति । अथवा सर्वत इति षष्ठी । सर्वैर्मन्त्रैश्चतुर्भिरित्यर्थः ॥ २० ॥

शकृत्काष्ठक्षेपादिस्तदर्थो व्यापार उपचारः । उत्तरया वेत्यापस्तम्बः । पक्केषु सत्सु । धृष्टी आदाय भस्मापोह्य प्रथमकृतं महावीरं शफाभ्यां परिगृह्योद्वासयति । अपद्यमान इति वाक्यचतुष्टयेन वालुकासु स्थापयति परिश्रिते देशे ॥ २१ ॥

गतः। इदमहं देवदत्तकाश्यपं ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहामीति ब्राह्मणस्य। न तु क्षत्रियवैश्ययोर्व-

मीति त्रिः प्रदक्षिणं सिकताभिः पर्यूहति विशेति राजन्यस्य पशुभिरिति वैश्यस्य गायत्रेण त्वा छन्दसाऽऽच्छृणद्मीत्यै तैरजक्षीरेणाऽऽच्छृणत्ति त्रिभिस्त्रिभिरेकैकः सर्वैर्वैकैकं तान्कृष्णाजिन उपनह्य देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेत्यासजत्युपरिष्टा-

तत्र राजन्यवैश्ययोर्विकारः । आम्नातो मन्त्रो ब्राह्मणस्येति सिद्धं भवति । अन्ये तु ब्राह्मणस्य ब्रह्मवर्चसेनेत्येतावद्भवति पारिशेष्यादित्याहुः । तन्न । सर्वपाठविरोधापत्तेः । यदि तावदेवाभिप्रेतं स्यात्तदा तावदेव वदेन्न तु कृत्स्नम् । यथा ब्रह्माणि धारयेति राजन्यस्य । तथाऽऽदावुक्तम् । ब्राह्मणेऽपि प्रथमस्य त्रिभिर्वर्णैः फलार्थवाद उक्त्वा एकैकेनोत्तरयोरित्युक्तं यथा दिशा पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहामीत्यादि । तस्माद्यथा पठित एव ब्राह्मणस्य मन्त्रः । छृणत्तिर्दीप्तिकर्मा । मृन्मयानि ह्यचिरपक्वानि अजाक्षीरेणोक्षितानि उज्ज्वलानि भवन्तीत्यर्थः । तत्र गायत्रेणेत्यादिनवयजुषां मध्ये प्रथमैस्त्रिभिः प्रथमकृतं महावीरं छृणत्ति, मध्यमैर्द्वितीयमुत्तरैस्त्रिभिस्तृतीयमित्यर्थः । गायत्रेण त्वा छन्दसा छृणद्मि छृणत्तु त्वा वाक्छृन्धि वाचमित्यादि सर्वैर्वैकैकमोमिः सर्वैरपि मन्त्रैरेकैकमाच्छृणत्ति । तानित्यादि । तान्महावीरान् कृष्णाजिने बद्ध्वा सह निदधाति मन्त्रेण । तूष्णीमितराणि ।

प्र० टि०–(योः पृथग्व)चनात् । पारिशेषाद्ब्रह्मवर्चसं ब्राह्मणस्य । केचिदक्रमपाठात्सर्वं ब्राह्मणस्येत्येवं भवति । मन्त्रब्राह्मणयोश्चेदमहममुमामुष्यायणं विशां पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहामीत्याह । 'विशैवैनं पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन पर्यूहति ' (तै० आ० ५–३) इति । सर्वस्याऽऽमुष्यायणेति पितुर्नामेति भाष्यकृत् । क्षत्रियवैश्ययोर्मन्त्रप्रयोगे विशेषमाह— पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेनेत्येतावत्क्षत्रियं प्रति परित्यजेत् । वैश्यं प्रति तु विशां ब्रह्मवर्चसेनेत्येतावत्परित्यजेत् । अथैनान्प्रभूतेनाजापयसा छृणत्ति—अथैनान्प्रभूतेनाजापयसाऽऽच्छृणत्तीत्यापस्तम्बभरद्वाजौ । प्रभूतवचनान्नैकस्याः पयसा । यदाऽप्येकवचनं कृतमेकस्या एव । यद्येकैकमिहापि स्याद्गायत्रेण त्वा छन्दसाऽऽछृणद्मि च्छृणत्तु त्वा वाक्, छृन्धि वाचमिति प्रथमकृतं महावीरमाच्छृणत्ति सिध्यति । त्रैष्टुभेन त्वा च्छन्दसाऽऽच्छृणद्मि । छृणत्तु त्वोर्क्, छृन्ध्यूर्जमिति द्वितीयम् । जागतेन त्वा छन्दसाऽऽच्छृणद्मि, छृणत्तु त्वा हविः । छृन्धि हविरिति तृतीयम् । एवं छन्दसामव्यतिषङ्गाय । सर्वैरेकैकमित्यस्मिन्पक्षे यथापूर्वं त्रिभिस्त्रिभिरपचारानर्थक्यायेति न्यायः पूर्वैस्त्रिभि प्रथमकृतमिति भाष्यकृत् । उभयपक्षेऽप्येवमेवोत्तरैरित्यर्थः । गतः । एतान्महावीरानेकत्रद्वद्ध्वाऽऽसजति निदधाति क्वचिन्मन्त्रेण । तूष्णीमितराणि पात्राणि कृष्णाजिन उपनह्य बद्ध्वाऽऽसजति ।

त्काल एष मन्त्रो भवतीति विज्ञायते ॥ २२ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे प्रवर्ग्याख्यचतुर्विंशप्रश्ने

प्रथमः पटलः ।

उपरिष्टात्काल एष मन्त्रो भवतीति विज्ञायते । अनेन नियम्यते । अयं मन्त्रो निधानाङ्गमिति निधानोत्तरमेव प्रयोक्तव्यः । मन्त्रान्ते हि कर्मसंनिपातः परिभाषाजैमिनिसूत्राभ्यां सिद्धान्तितः । अत्र पुनः श्रुतिप्रामाण्याद्विपरीतमनुष्ठेयमिति विज्ञायत इति पदं प्रयुञ्जानस्याऽऽशयः । आपस्तम्बस्तु निधानोत्तरं वा निधानात्पूर्वं वाऽयं मन्त्रः प्रयोज्य इति विकल्पमाह । कात्यायनस्तु पक्वानामेवेष्टकानां यजुषा करणमाह ॥ २२ ॥ (ख. २) ॥

इति श्रीमत्कावेरीतीरविराजमानकुम्भकोणनिवासिवाञ्छेश्वरसुधीविरचिते हिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रव्याख्याने प्रथमः पटलः ।

=====

(अथ द्वितीयः पटलः ।)

प्रवर्ग्येण प्रचरिष्यन्तः संवृण्वन्ति द्वाराणि परि-

अवान्तरदीक्षोपायनानन्तरं प्रवर्ग्येण प्रचरिष्यन्तो द्वाराणि संवृण्वन्ति आच्छादयन्ति । प्राग्वंशस्येति शेषः । स्वस्थानस्थितया पत्न्या यथा न दृश्यते तथाऽऽच्छादयन्तीत्यर्थः । न पत्न्यवेक्षत इति निषेधात्तिरस्कृत्य यजुर्वाचयतीति तिरस्करणीविधानाच्च । अत्र

प्र०टि०—निधानोत्तरकालं वा मन्त्रं वदेत् । मन्त्रान्तैः कर्मादीनित्यस्यापवादः। पक्वानामेव पात्राणां यजुषा करणमनुज्ञातवान्कात्यायनः—‘ यथा दग्धेषु यजुष्क्रियासंभवात् ’ (का० श्रौ० २५–१–९) इति । उपरिष्टात्सर्वत्र भूमौ न स्थापयति महताऽभिप्रायेण सूत्रकारः सर्वत्र भूमौ न चोदितत्वादुपरिष्टात्कालेऽग्रेण गार्हपत्यं दर्भेषु यदुपावहरणं तत्र मन्त्रेण तूष्णीमिहेत्यपरं विधानम् । पूर्वं महावीरं च दृढं यथा भवति तथा कृत्वा पश्चान्मृदाहरणादिमन्त्राः प्रयोक्तव्याः । उक्तं च भारद्वाजेन—

छिन्ने पिष्टे तथा लूने सांनाय्ये मार्तिकक्रिये ।

पक्त्वा मन्त्राः प्रयोक्तव्या मन्त्रा यज्ञार्थसाधकाः ॥ इति ॥ २२ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां

प्रथमः पटलः ।

===

प्रवर्ग्येणेति कर्मनाम । प्रचरिष्यन्तोऽध्वर्य्वादयः । द्वाराणि संवृण्वन्ति कटादिभिराच्छादयन्ति । कस्मान्नैनं स्त्री प्रेक्षते । न शूद्र इति निषेधात् । प्राग्वंशस्य द्वाराणि संवृण्वन्तीत्यर्थः ।

श्रयन्ति पत्न्याः ॥ १ ॥

प्रसङ्गात्पत्नीशालापरिश्रयणविषये किंचिल्लिख्यते । केचित्प्रयोगकर्तारः प्राग्वंशात्पश्चिमभागे पदचतुष्टये स्वतन्त्रां पत्नीशालां विधाय तत्र तां स्थापयित्वा पत्नीशालाद्वाराच्छादनं कृत्वा प्रवर्ग्यमनुतिष्ठन्ति बोधायनानुसारिणस्तन्निर्मूलम् । प्राग्वंशात्परतो देवयजनदेशस्यैवाभावेन तत्र पत्न्यवस्थाने तस्याः प्रवर्ग्यकर्तृत्वानापत्तेः । न चेष्टापत्तिः । प्रवर्ग्यकर्तृनाहूयेत्यनेनाऽऽह्वा(ह्वा)नविधानस्य स्वयमेव लिखितत्वेन पूर्वोत्तरविरोधात् । तत्रैव प्रकरणे पत्न्येहि पद्यस्वेति प्रैषस्य पठितत्वात् । न च पत्नीशालेति स्वतन्त्रसंज्ञया भेदसिद्धिरिति वाच्यम् । प्राग्वंशस्यैव पत्नीशालेति संज्ञान्तरोपपत्तेः । अन्यथा शुल्बसूत्रस्य स्वतन्त्रदेवयजनविधायकस्य तदनुक्तौ न्यूनतापत्तेः । न च प्राग्वंशस्य पत्नीशालात्व आह्वा (ह्वा) नविधिर्व्यर्थ इति वाच्यम् । प्रणिधानार्थतया तदुपपत्तेः । तस्या दूरस्थत्वे तिरस्करणीविधायकश्रुत्यदृष्टार्थतापत्तेः । न चादृष्टार्थमाह्वानविधिरिति वाच्यम् । दृष्टे संभवति अदृष्टकल्पनस्य मन्त्राधिकरणादिविरुद्धत्वेनान्याय्यत्वात् । प्रवर्ग्यकर्तृनाहूयेत्यनेन सामान्यतः प्रवर्ग्यकर्तृणामाह्वानं विधायाध्वर्य्वादिवत्पत्न्या अप्याह्वानविधानेन तस्या अपि प्रवर्ग्यकर्तृत्वावश्यंभावात् । दूरस्थायाः प्रवर्ग्यकर्तृत्वासंभवात् । न च प्राग्वंशस्यैव पत्नीशालात्वे किं प्रमाणमिति वाच्यम् । पूर्वया द्वारा पत्नीशालां प्रपद्येति आश्वलायनाचार्यैः कण्ठरवेण स्फुटतरमभिधानेन प्राग्वंशस्य पत्नीशालात्वसंभवात् । तस्मान्न च पत्न्यवेक्षत इति निषेधात्तस्या दर्शनस्य प्रतिषेधेऽपि कर्तृत्वं पूर्वोक्तरीत्या निरपवादमेव दक्षिणतः पृष्ठ्यायास्त्रिपदे चतुष्पदे वा पत्नीशालेत्युक्त्याऽपि अयमर्थः सिध्यति । न च परिश्रयणे वि(द्वि)तीयया पत्नीमीक्षत इति विहितेक्षणानुपपत्तिरिति वाच्यम् । ईक्षणार्थं तिरस्करणीनिष्कासनोपपत्तेः । सामान्यनिषेधस्य विशेषविधिनाऽग्नीषोमीयविधिनाऽहिंसाशास्त्रस्येव संकोचोपपत्तेः । क्वचिद्बोधायनसूत्रादौ पत्नीशालायाः स्वतन्त्रायाः कीर्तनेऽपि तस्मिन्नेव सूत्रे प्राग्वंशेऽपि पत्नीशालाशब्दप्रयोगेण प्राग्वंशस्यैव तथात्वोपपत्तेः । अस्तु वा बोधायनयजमानस्य स्वतन्त्रा पत्नीशाला नाऽऽश्वलायनादेरिति तत्पक्षे प्रवर्ग्यवेलायां बौधायनयजमानकर्तृकेऽपि प्रयोगे प्रवर्ग्यादौ न स्वतन्त्रपत्नीशालास्थत्वं पत्न्याः । तथा सति तस्याः प्रवर्ग्यकर्तृत्वानापत्तेः । प्रस्तोत्रे मुखवेष्टनविनियोगविरोधापत्तेश्च । तस्माद्विहारार्थं तत्र स्थलनिर्माणेऽपि न कर्मानुष्ठानावसरे तत्रावस्थानप्रसक्तिः । एवं चाऽऽह्वानमपि संगच्छत इति अस्मत्कृतशुल्बविवरणे विस्तरः । आचार्येण दक्षिणतो विहारात्पत्न्या विहारदेशोक्तावपि कर्मकाले तत्र नावस्थानप्रसक्तिः ॥ १ ॥

प्र० टि०–पत्न्यो अपि परिश्रयणमाच्छादनं स्व आयतन एव नान्यत्रोपविशेत् । संनिधानेऽपि सति दर्शनमात्रप्रतिषेधः पत्न्यदर्शनमिति कात्यायनः ॥ १ ॥

पश्चाद्धोतोपविशति पुरस्तादध्वर्युर्दक्षिणतो ब्रह्मा यजमानश्च दक्षिणतः पश्चात्प्रस्तोतोत्तरत आग्नीध्रः प्रतिप्रस्थाता च ॥ २ ॥

प्रवर्ग्यकर्तारोऽनेन क्रमेणोपविशेयुः । प्रस्तोता दक्षिणत इत्यापस्तम्ब आह । उत्तरेण खरं प्रवृज्य पश्चादस्योपविश्येत्याश्वलायनोऽप्याह ॥ २ ॥

मदन्तीभिरुपस्पृश्य प्रथमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वोत्तरेण विहारं मुञ्जप्रलवान्संस्तीर्य देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेति तेषु प्रथमकृतं महावीरमुपावहरत्येवमितरौ तूष्णीमितराणि ॥ ३ ॥

ननु शान्तिकरणं किमर्थमिति चेन्न । उग्रो ह्ययं प्रवर्ग्यः । कुतः यज्ञशिरसश्छिन्नस्य प्रवर्ग्यरूपत्वेन संस्तवनात् । अतस्तत्कर्तृभिराद्यन्ताभ्यामनुवाकाभ्यां शान्तिः कार्या । तदर्थतया समुच्चारणमेव शान्तिकरणम् । मुञ्जप्रलवान्संस्तीर्य मन्त्रावृत्त्या त्रयाणां महावीराणां निधानमितरेषां तूष्णीं निधानम् । आपस्तम्बस्तु एकवद्बद्धानां सकृदेव मन्त्रेण निधानमाह । इतराणि रौहिणकपालादीनि तूष्णीं मन्त्रं विनेत्यर्थः ॥ ३ ॥

अत्रैव सर्वं परिघर्म्यं संपादयत्यौदुम्बराणि

अत्रैवेदानीमेव सर्वमुक्तं वक्ष्यमाणं च परिघर्म्यं घर्मसाधनं संपादयति परिकल्पयति ।

प्र० टि०–सर्वत्रोपविशतीत्यन्वयः । अपरस्य खरस्य पश्चादुपविशति होता । एवमितरे पुरस्ताद्दक्षिणत उत्तरतश्चेति । घर्ममेवाभिमुखा भवन्ति सर्वे ऋत्विजो यजमानश्च तदर्थोपवेशननियमात् ॥ २ ॥

तप्तोदकमुपस्पृशन्त्यृत्विजः प्रवर्ग्यकर्तारः । प्रथमेनानुवाकेन 'नमो वाचे न' (तै० आ० ४–१) इत्यनेन शान्तिं सर्वे कुर्वन्ति । अनधीतोऽधीत्य करोति । घर्मस्य शमनार्थत्वाच्छान्तिः । अथोत्तरस्य देवर्षिपितृविद्वन्मनुष्येभ्यो नमोऽस्तु तेषामनुकरणं शान्तिरित्युच्यते । तस्मादे(त्रै)कश्रुत्योच्चारणमनुवाकस्य कर्मकरणरूपत्वात् । वागादीनां नमस्करणं प्रत्यगाशीर्भिर्वाक्यैः शान्तिं करोति । उत्तरेण विहारमिति दर्शनादापस्तम्बोक्तमग्रेण गार्हपत्यं मा भूदित्येवमर्थम् । मुञ्जग्रहणाद्दर्भाणां निवृत्तिः । आस्तीर्य प्रसार्य तेषूपावहरति प्रसारयति देव पुरश्चरेति मन्त्रेण ॥ ३ ॥

घर्मसाधनानि द्रव्याणि पात्राणि घर्म्यमित्युच्यते । वक्ष्यमाणानि सर्वाणि पात्राणि ।

१ क. °प्रलावा° ।

व्याख्यास्यामः सम्राडासन्दीमग्रेण यथा राजासन्दीं राजासन्दीं वर्षीयसीमेके समामनन्ति सम्राडासन्दीमेके मौञ्जीभी रज्जुभिरेकसराभिर्व्यूतां च ॥ ४ ॥

औदुम्बराणि उदुम्बरप्रकृतिकानि पात्राणि व्याख्यास्यामः प्रतिपादयामः । तदेवाऽऽह– सम्राडासन्दीमग्रेण राजासन्दीं स्थापयेदित्यर्थः । तां सम्राडासन्द्या राजासन्दीं वर्षीयसीं महतीमेक आचार्याः समामनन्ति प्रतिपादयन्ति । अन्ये त्वाचार्या राजसन्द्याः सम्राडासन्दीमेव महतीं समामनन्तीत्यन्वयः । मुञ्जमयीभी रज्जुभिः प्रोतां सम्राडासन्दीं कुर्यात् ॥ ४ ॥

चतस्रः स्रुचस्तासां द्वे अनिष्टब्धे ते रौहिणहवन्यौ निष्टब्धयोर्वर्षीयस्युपयमनी प्रोक्षणीधान्यन्या स्रुवौ धृष्टी शफौ महावीरसंमिताव्रस्कौ मेथी त्रीन्

चतस्रः स्रुचः कार्याः । तासु द्वे स्रुचावनिष्टब्धे अनुपविद्धाबिले भवतः । ते अनिष्टब्धे रौहिणसाधने । निष्टब्धयोर्बिलवत्योर्मध्य उपयमनी वर्षीयसी महती । प्रोक्षणीधानी प्रोक्षण्यो यस्यामाधीयन्ते सा प्रोक्षणीधानी । सा उपयमन्यपेक्षया ह्रसीयसी कार्या । स्रुवौ प्रसिद्धौ । धृष्टी अङ्गाराधिवर्तनार्थकाष्ठविशेषौ । व्रस्को महावीरग्रहणोपयोगी छिद्रप्रदेशविशेषः । तौ महावीरेण संमितौ । यावान्स्थूलो महावीरस्तावत्स्थूलौ कार्यौ ।

प्र०टि०–चतुष्पादयुक्ता हस्तमात्रयुक्तेति वैखानसः । नितरां निकृष्टतरां ह्रस्वाम् । सम्राडासन्द्या द्विगुणामिति समामनन्ति पठन्ति शाखान्तरे । वर्षीयसीमिति शेषः । शाखान्तरे तु पूर्वस्माद्विकल्पः । एकसरा न समासिता विध्युक्ता प्रकल्पिता विधयस्ता विविधमूला अप्रकल्पिता शुल्बमेकसरम् रशनान्तरमिति भाष्यकृत् ॥ ४ ॥

परिसङ्ख्या । अबिलवत्यौ । ते द्वे । निष्टब्धे बिलवत्यौ तयोर्दीर्घा उपयमनी भवति । इतरा(अन्या) प्रोक्षणीधानी । चतस्रो हस्तमात्रा इति वैखानसः । स्रुवौ द्वौ हस्तमात्रौ । (शफौ महावीरग्रहणसाधनकाष्ठविशेषौ) महावीरग्रहणार्थे दीर्घकाष्ठे शफौ, तयोर्यः प्रदेशस्तद्ग्रहणार्थमावृश्च्यते स आव्रस्क्यः (स्क) । अङ्गारनिरूहणार्थे काष्ठे धृष्टी । गोबन्धनार्थं काष्ठं मेथी । मयूखाः शङ्कवः, ते च त्रयोदश,

मयूखान् षट् शकलां स्त्रयोदश वैकङ्कतान्परिधीन् काण्टकीं च समिधं वैणवानि घर्मेन्धनानि खादिराणि पालाशान्यौदुम्बराण्यर्कमयानि शमीमयानि वा ॥ ५ ॥

तथा च महावीरसंमितौ त्रस्कौ ययोस्तौ तादृशौ शफौ महावीरग्रहणार्थकाष्ठविशेषौ । मेथीं गोबन्धनार्थशङ्कुः । मयूखांस्ते च वत्साजाबर्करादीनां बन्धनार्थाः । काण्टकीं तु यज्ञियवृक्षजा न त्वौदुम्बरी तस्याकण्टकत्वात् । परिधयो महावीरार्थत्वात् तत्संमिताः प्रादेशमात्राः कार्याः ॥ ५ ॥

(कृष्णाजिनं) त्रीणि कार्ष्णाजिनानि धवित्राणि शुक्लकृष्णलोमानि तेषां वैणवा बाहुमात्रा दण्डा भवन्त्यौदुम्बरा वा रजतसुवर्णौ रुक्मौ पृथक्शतमानौ मौञ्जानि व्याख्यास्यामो द्वौ वेदौ तयोरन्यतरः परिवासितोऽभिधानी निदाने चत्वारि विशाखदामानि प्रलवां श्चाप्रविशीर्णाग्रान्खरेभ्यः

धवित्राणि व्यजनानि । पूर्ववदन्वयः । तेषां धवित्राणां बाहुमात्रा अल्पायामा वैणवा औदुम्बरा वा दण्डाः कार्याः । रजतसुवर्णौ द्वौ रुक्मौ । प्रत्येकं शतमानौ कार्यौ । मौञ्जानि मुञ्जप्रकृतिकानि । द्वौ वेदौ कार्यौ । अन्यतर एकः परिवासितः छिन्नाग्रः । अर्थादेकः साग्र इति बोध्यम् । तौ च मन्त्रं विना कार्यौ । अविधानान्मन्त्रस्य । अनैष्टिकत्वाच्च । अभिधानी गोबन्धनार्था रज्जुः । निदाने पदबन्धनार्थे । वत्सनिबन्धनार्थानि द्विशिरस्कानि दामानि विशाखदामानि । मुञ्जतृणान्येव स्वयं शीर्णानि मुञ्जप्रलवाः । ते

प्र० टि०—वत्साजाबर्कराणां बन्धनार्थाः । काण्टकी तु यज्ञियवृक्षान्तरजा न त्वौदुम्बरी । तस्या अकण्टकजन्यत्वात् । परिधयो महावीरार्थत्वात् । तत्संमितायामाः । प्रादेमात्रानित्येव कात्यायनः ॥ ५ ॥

कृष्णाजिनेन कृतानि धवित्राणि व्यजनान्यग्नेरुपवीजनसमर्थानि । तेषां धवित्राणां वैणवा दण्डा बाहुमात्रा बाहुपरिमिता भवन्त्यथवौदुम्बरदण्डा औदुम्बरदण्डानीत्यपरमित्यापस्तम्बः । येन केनचन्मानेन मीत्वा तौ शतमानौ भवतः । मुञ्जमयानि वक्ष्यन्ते मुञ्जप्रलवान्तानि । द्वौ वेदौ तयोरेको भिन्नाग्र उपकल्पितैर्द्रव्यैः सहविधानात् । त्वया होता संतनोत्यर्धमासानित्यर्धमाससंतानाभावाच्च तूष्णीं क्रियते । अभिधानी धेनुबन्धनार्था रज्जुः । पादबन्धनार्थे निदने । वत्सादिबन्धनार्थानि द्विशिरस्कानि दामानि विशाखदामानि । मुञ्जप्रलवा मुञ्जतृणान्येव स्वयं शीर्णानि

सिकता रौहिणयोः पिष्टान्यफलीकृतानां मौञ्जे पवित्रे दर्भमये वा तूष्णीमाज्यं प्रोक्षणीश्च सꣳस्कृत्य ॥ ६ ॥ (ख० ३) ॥

प्रकृतेऽप्रतिशीर्णाग्रा ग्राह्याः । फलीकृतानां तुषविमोकमात्रेणावहतानां तण्डुलानां विशेषतः फलीकरणरहितानां तेषां पिष्टानि कुर्यात् । खरेभ्यः खरार्थं सिकताः संपादयेत् । पवित्रे अपि तूष्णीके । ते मौञ्जे दर्भमये वा कार्ये । तूष्णीं मन्त्रं विनाऽऽज्यं प्रोक्षणीश्च संस्कृत्य । केचित्तु तूष्णीमित्यस्य मध्ये पठितस्य देहलीदीपन्यायेनोभयत्र संबन्धमुक्त्वा पवित्रयो राज्यप्रोक्षण्योश्च तूष्णीकत्वमिच्छन्ति ॥ ६ ॥

ब्रह्मन्प्रवर्ग्येण प्रचरिष्यामो होतर्घर्ममभिष्टुह्यग्नीद्रौहिणौ पुरोडाशावधिश्रय प्रतिप्रस्थातर्विहर प्रस्तोतः सामानि गायेति संप्रेष्यति ॥ ७ ॥

पवित्रान्तर्हितायामित्यादिरापोदेवीरग्रेपुवः इति मन्त्रव्याख्यातो मदन्तीनां संस्कारः ॥ ७ ॥

ब्रह्मायजुर्युक्तꣳ सामभिराक्त खं त्वेत्यनुद्रुत्योमिन्द्रवन्तः प्रचरतेति प्रसौति प्रसूतो यमाय त्वा मखाय त्वेति सर्वं परिधर्मं त्रिः प्रोक्षति ॥ ८ ॥

अनुद्रुत्योक्त्वा । प्रसौत्यनुजानाति । आपस्तम्बस्तु यजुर्युक्तꣳ सामभिराक्तखंत्वस्योपांशुत्वं विधायेन्द्रवन्त इत्यादेरनुज्ञापनमन्त्रस्योच्चैस्त्वमाह । तथेन्द्रवन्त इत्यस्य लोपेन प्रचरतेत्यस्यैवानुज्ञायां विनियोगमाह । यमाय त्वेत्यादिं सकृन्मन्त्रमुक्त्वा त्रिः प्रोक्षति ॥ ८ ॥

प्र०टि०—प्रभूतानि बहूनि मुञ्जानां प्रलवास्तृणान्युभयतश्छिन्नानि मुञ्जप्रलवा इत्युच्यन्ते । प्रभूतान्मुञ्जप्रलवानित्यापस्तम्बभरद्वाजौ । खरेभ्यः खरार्थम् । अफलीकृतानां तुषविमोचनमात्रेणावहतानां तण्डुलानां पिष्टानि । समे अप्रच्छिन्नाग्रे मौञ्जकृते प्रादेशमात्रे पवित्रे तूष्णीं क्रियेते । उपकल्पितैर्द्रव्यैः सह विधानात् । दर्विहोमसंस्कारेणाऽऽज्यमिति वचनात्पवित्रयोश्च तूष्णीं वेत्यपरमित्यापस्तम्बः । प्रोक्षणीनामावृता इत्यापस्तम्बोक्तेस्तूष्णीमुत्पवनादि क्रियते । यद्येवं न स्यात् । एवमाह भरद्वाजः—‘ प्रोक्षणीः सꣳस्कृत्य ब्रह्माणमामन्त्रयते ’ इति ॥ ६ ॥

अनुजानाति । पवित्रान्तर्हितायां प्रोक्षणीधान्यां मदन्तीरानीयोत्पूय समीक्ष्य ब्रह्मार्दं नामन्त्रयते ॥ ७ ॥

सकृदेव मन्त्रः । अभिपूर्वं त्रिः प्रोक्षतीत्यापस्तम्बः । अभि पूर्वं कृतं यस्मात्प्रथममभिप्रोक्षति पुनः प्रोक्षति सकृदेव मन्त्र इति वैखानसः ॥ ८ ॥

प्रोक्षितानि प्रतिप्रस्थाता व्यायातयतीति विज्ञायत एतस्मिन्काल आग्नीध्रस्तूष्णीमुपचरितौ रौहिणौ पुरोडाशावधिश्रयति ॥ ९ ॥

व्यायातयति व्यावर्तयति । एतस्मिन्काल आग्नीध्रस्तूष्णीमुपचरितौ धृष्टचादानादिभस्माद्यूहनान्तैरमन्त्रकैः संस्कृतौ । अधिश्रयणं चाऽऽहवनीये गार्हपत्ये वा । पात्रीसंवापस्तु नेष्यते । संव्यवनं तु मदन्तीभिर्भवत्येव ॥ ९ ॥

सम्राडासन्दीमग्रेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य पुरस्ताद्राजासन्द्या निदधाति तस्यां कृष्णाजिनं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तीर्य देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेति तस्मिन्नितरौ महावीरौ प्रांञ्चावुपशयौ निदधाति तावप्रचरणीयौ भवतो मेथीं मयूखान्विशाखदामानीत्यादायाग्रेण होतारं दक्षिणाऽतिक्रम्य दक्षिणया द्वारोपनिर्हृत्य दक्षिणेन मेथीं

सम्राडासन्दीं प्रवर्ग्यपात्रनिधानार्थामाहवनीयस्य पूर्वतो नीत्वा राजासन्द्याः पूर्वभागे स्थापयित्वा तस्यां कृष्णाजिनं प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तीर्य देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेत्यनेन मन्त्रेण । अप्रचरणीयौ महावीरौ प्राञ्चावुपशयौ शयानौ सादयेत् । महावीरावप्रचरणीयौ भवतः । एकस्यैव महावीरस्योपयुक्तत्वेन तयोः प्रचारसाधनत्वाभावात् । कृष्णाजिनबन्धं विसृज्य शफाभ्यामेवोपावहृत्य मन्त्रावृत्त्या नयेत् । ततो मेथीमयूखविशाखदामान्यादाय होतृगार्हपत्यमध्ये गत्वा दक्षिणया द्वारा निर्गम्य दक्षिणद्वारस्य दक्षिणतो

प्र० टि०—व्यायातयति प्रसज्य (विभज्य) गमयति । प्रोक्षितानि व्यायातयति विशकलीकृतानि । श्रुतौ विज्ञायत इत्यर्थः । एतस्मिन्काल इति वचनादापस्तम्बोक्तप्रैषं मा भूदिति । आग्नीध्रग्रहणमन्यनिवृत्त्यर्थम् । अधिश्रयणार्थान्येव कर्माणि प्रारभते, न तु निर्वापणादीनि । धृष्टचादानादि भस्माध्यूहनान्तं दर्शपूर्णमासवत्तूष्णीं क्रियते । तूष्णीमुपचारिताविति वचनात् । केचिद्दर्विहोमवदुपचरितौ न दर्शपूर्णमासवदिति । तेषां च तूष्णींग्रहणमनर्थकं स्यात् ॥ ९ ॥

पूर्वासादितां सम्राडासन्दीमादायाऽऽहवनीयस्य पुरतो नीत्वा पुरस्ताद्राजासन्द्याः सादयत्यध्वर्युः । तस्यामासन्द्यां कृष्णाजिनं प्रसार्य तस्मिन्कृष्णाजिने निदधाति मन्त्रेण । द्रव्यपृथक्त्वादभ्यावर्तत इति न्यायान्मन्त्रावृत्तिः । तस्मिन्नप्रचरणीयौ इत्यापस्तम्बेऽपि प्रतिषेधात् । मेथ्यादीन्यादायाग्रेण होतुर्नीत्वा गार्हपत्यब्रह्मयजमानप्रस्तोतॄणां च पश्चान्नीत्वा

---

१ क. पुस्तके प्रचरणीयौ इति पाठः ।

निहन्ति होतुः समीक्षाया एतस्या एव पूर्वस्या द्वार्याया दक्षिणतो वत्सस्य शङ्कुमेतस्या एवापरस्या द्वार्याया दक्षिणतोऽजाया उत्तरतोऽभ्यन्तरं बर्करस्य तेषु विशाखदामानि व्यायातयति तान्येवमेव व्याततानि भवन्त्योद्वासनात् ॥१०॥

मेथीं निहन्ति । मेथी व्याख्याता । होतुः समीक्षायै प्रयोजनाय । यादृशस्थाने मेथ्यां निहतायां घर्माभिष्टवनं कुर्वतो होतुर्दर्शनं भवति तथा निहन्यादित्यर्थः । होतुः समीक्षावचनात् । दक्षिणद्वाराभावेऽपि यत्र द्वारमस्ति तत्र निहन्यादिति ज्ञायते । एतस्या एव द्वारः पूर्वस्या द्वार्याया द्वारस्थूणाया दक्षिणतो वत्सस्य शङ्कुं निहन्तीत्यन्वयः । अभ्यन्तरमिति द्वार्याया दक्षिणतो वत्सशङ्कोरुत्तरत इत्यर्थः । तथा तमुत्तरेण च्छागाया इत्येव बोधायनः । बर्करश्छगलपर्यायोऽजायाः स्तनंधयः । तदर्थमपरस्या द्वार्याया उत्तरतः । प्राग्वंश एव शङ्कुं निहन्ति । प्राग्वंशाद्बहिरजाशङ्कुपक्ष उत्तरामित्यन्ये । तेषु शङ्कुषु विशाखदामानि पूर्वोक्तानि वितत्य बध्नाति । तान्येव दामानि व्याततानि भवन्ति उद्वासनपर्यन्तं नान्यानि ॥ १० ॥

तैरेनान्काले बध्नन्त्युत्तरेण गार्हपत्याहवनीयौ

तैरेतैर्दामभिरेनान्वत्साजादीन्काले दोहनकाले । ततः खरानुपवपति । तान्खरान्सि-

---

प्र० टि०—स्वयमध्वर्युर्होतुरपि पश्चादेव गच्छति नाभ्यन्तरतः । अभ्यन्तरं परिहृत्य बहिर्गच्छति । अन्यत्रापि स्थानभूतकर्मप्रयुक्तं च यज्ञाङ्गभूतं तस्मात्परिहृत्यैव वर्तेरन् । तदुक्तं परिभाषान्यायसूत्रे—'अन्तराणि यज्ञाङ्गानि' इति । अध्वर्युवर्जमेवायं विधिः । तस्याङ्गत्वादिति भाष्यकृत् । दक्षिणद्वारस्य दक्षिणतो होतुः समीक्षायै यथा होता प्रेक्षते तथा निहन्ति । मेथी शङ्कुः । एकद्वारं क्रियते समीक्षणवचनाद्धोतुः । निहन्तीति शेषः । द्वार्या द्वारस्थूणा । अभ्यन्तरमिति वचनाद्वत्सशङ्कोरुत्तरतस्तथा तमुत्तरेण च्छागायै शङ्कुं निहत्य च्छागान्निग्रथ्नन्ति (बौ० श्रौ० ९-६) इति बोधायनः । पूर्वद्वारस्थूणाया दक्षिणतो बहिरेव वत्साया अभ्यन्तर एवाजाया उत्तरतो बर्कराय शङ्कुं निहन्ति । बहिरजाया अभ्यन्तरतो बर्करायेति भाष्यकृत् । बर्करश्छागविशेषः । तदर्थमपरस्या द्वार्याया उत्तरतः प्राग्वंश एव शङ्कुं निहन्ति । बहिरेव प्राग्वंशादजाशङ्क्वपेक्षयोत्तरत्वमित्येके । तेषु शङ्कुषु विस्तृतशाखया निर्मितानि दामानि रज्जूरेकदेशे बध्नन्ति ॥ १० ॥

तैर्दोहनकाले वत्साजाबर्करान्बध्नन्ति । खरावन्तः प्राग्वंशमेवोपवपति ।

खरावुपनिवपत्युत्तरपूर्वमवान्तरदेशं प्रत्युच्छिष्टखरं बाह्यतो निषेचनवन्तमुत्तरेणाऽऽहवनीयꣳ शकलानुपसादयति काण्टर्कीं च समिधम् ॥ ११ ॥ (ख० ४) ॥

कताभिः कल्पयति । उत्तरेण गार्हपत्यमेकमुत्तरेणाऽऽहवनीयमेकम् । खरावन्तः प्राग्वंश एवोपवपति । उत्तरेणेत्येनपा दूरत्वनिषेधात्संवृतत्वाद्द्वाराणामुपवपतीत्येकवचनाच्च । प्रादेशमात्रं परिमण्डलमिति खरयोः प्रमाणं बोधायनेनोक्तम् । उत्तरपूर्वमवान्तरदेशं प्रत्युच्छिष्टखरं करोति बाह्यतो निषेचनवन्तम् । भारद्वाजस्तूत्तरपूर्वमवान्तरदेशं प्रतीत्येवाऽऽह । प्राग्वंश एव खरं पूर्ववत् । तथोत्तरेण शालामण्डप इत्येवं बोधायनः । उच्छिष्टार्थः खर उच्छिष्टखरः । घर्मोच्छिष्टक्षालनार्थ इत्यर्थः । तथा च वक्ष्यति । तदुच्छिष्टखरे प्रक्षालयेदित्यादि । अन्ये तु यजमानस्याऽऽचमनार्थमुच्छिष्टखरमन्यदपि तत्रेच्छन्ति । तदसत् । प्रमाणाभावात् । बाह्यतः खरस्थण्डिलादुदकनिर्गमनमार्गो यस्य स तथोक्तः । बाह्यतः प्राग्वंशादित्यन्ये । उत्तरेणाऽऽहवनीयं शकलान् काण्टर्कीं च समिधम् । शकलाः षट्पूर्वोक्ताः ॥ ११ ॥ (ख० ४) ॥

इति श्रीमद्वाञ्छेश्वरसुधीविरचिते सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्याने महालिङ्गसमाख्याने प्रवर्ग्याख्यचतुर्विंशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

=====

प्र०टि०—उत्तरेण गार्हपत्यमेकम् । उत्तरेणाऽऽहवनीयमेकम् (आप० श्रौ० १५—२—४२) इति चाऽऽपस्तम्बः सूत्रयामास । उत्तरेणेत्येनपा दूरत्वनिषेधात्तथा संवृतत्वाद्द्वाराणामुपनिष्क्रमणस्येत्यवचनाच्च । खरयोः प्रमाणं चाऽऽह बौधायनः—प्रादेशमात्रं परिमण्डलम् (बौ० श्रौ० ९—२—६) इति । एकद्वारेऽप्युत्तरपूर्वे किंचिदालोकं करोति । बहिर्निर्गच्छति यथोदकं तथा करोति । तथोत्तरपूर्वमवान्तरदेशं प्रतीत्येव भारद्वाजः । तत्र चान्तःप्राग्वंशमेव खरः पूर्ववत् । तथोत्तरे शालामण्डलः(पः) (बौ० श्रौ० ९–२–६) इत्येव बौधायनः । उच्छिष्टार्थः खर उच्छिष्टखरः । घर्मोच्छिष्टक्षालनार्थ इत्यर्थः । स्वयमेव वक्ष्यति तदुच्छिष्टखरे प्रक्षाल्येत्यादि । बाह्यतो निषेचनवन्तमिति वचनाद्बाह्यतः खरस्थण्डिलादर्धं निर्गमनमार्गो यस्य स तथोक्तः । बाह्यतः प्राग्वंशादित्यपरम् । स्थापयति । शकलाः षट्पूर्वोक्ताः । चशब्द एवार्थे ॥ ११ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां द्वितीयः पटलः ।

=====

अथ तृतीयः पटलः ।

आदाय महावीरं देव पुरश्चर संध्यासं त्वेत्यपरिवासितेन वेदेन संमार्ष्टि प्राणाय स्वाहा व्यानाय स्वाहेति स्रुवेणाऽऽहवनीये सप्त प्राणाहुतीर्जुहोत्येकादश वोत्तमस्य शेषेण देवस्त्वा सविता मध्वाऽनक्त्विति महावीरमनक्ति तं निधायान्यस्मै वा प्रदाय पृथिवीं तपसस्त्रायस्वेत्यपरस्मिन्खरे राजतꣳ रुक्मं निधाय द्वयान्मुञ्जप्रलवानादायार्चिरसीति दक्षिणेषामग्राणि गार्हपत्य आदीपयाति शोचिरसीति तेषामग्रैरुत्तरेषां मूलानि ज्योतिरसीति तेषां मूलैर्दक्षिणेषां मूलानि तपोऽसीति तेषां मूलैरुत्तरेषामग्राणि

आदायेत्यादि । प्रचरणीयं महावीरं शफाभ्यां परिगृह्याप्रच्छिन्नाग्रेण वेदेन संमृज्यात्तूष्णीम् । शफाभ्यामिति परिभाषासूत्रप्राप्तमप्यविस्मरणार्थम् । प्राणाय स्वाहेत्यादिभिः सप्तभिरेकादशभिर्वाऽऽहवनीये प्राणाहुतीर्जुहुयात् । आहवनीयग्रहणं सूत्रान्तरे गार्हपत्ये होमवचनाम्नानात्तव्द्यावृत्त्या आहवनीयस्ये(ए)व प्राभिर्य आ(णाहुतिहोमो यथा) स्यात् । प्राणाहुतिशब्दो लिङ्गसमवायात्सप्तसु एकादशसु वा गौणः । प्राणसंबन्धाच्च प्राणाहुतिव्यपदेशः । शफौ सव्येन पाणिना संगृह्य दक्षिणेन हस्तेन स्रुवाहुतयः संमार्गाश्च । तथा बौधायनोऽपि सव्ये पाणौ समावृत्येत्याह । अन्ये तु रुक्मादन्यत्र महावीरप्रतिष्ठापनं रुक्मयोरुत्तरवचनादित्याहुः । दक्षिणेषां

प्र०टि०—महावीरं शफाभ्यामित्यापस्तम्बः। अप्रच्छिन्नाग्रेण वेदेन महावीरस्योपरिष्टात्संमार्ष्टि बिलम् । स्रुवेणेति वचनात्स्रुचो निवृत्तिः । प्राणाहुतिहोमोऽपि मुखसदृशत्वादाहवनीय एव। सप्तैकादश वेत्यापस्तम्बः। सप्तपक्षेऽष्टमप्रभृतीनां लोपः । शेषेणाऽऽज्यशेषेणेत्यर्थः । स्रुवेणोपर्याहवनीये महावीरमङ्क्त्वेत्यापस्तम्बः । महावीरस्याभ्यन्तरतोऽनक्ति । निरुक्ते प्रतिष्ठापयतीत्युत्तरत्र विधानान्मन्त्र एव । अन्यस्मा एकतराय प्रतिप्रस्थात्राग्नीध्रयोस्तयोरिह प्रकृतत्वात् । द्वाभ्यां हस्ताभ्यां पूर्वासादितान्मुञ्जप्रलवानादाय दक्षिणहस्तगतानग्राणि गार्हपत्ये प्रदीपयति । प्रज्वलयतीत्यर्थः । अर्चिरसीति पूर्वप्रयुक्तेः प्रतिमन्त्रं दक्षिणेषामग्रैरुत्तरेषां मूलानि सव्यहस्तस्थानि, सव्यहस्तस्थैर्मूलैर्दक्षिणहस्तस्थानि मूलानि,

तान्व्यत्यस्तानुपरि रुक्मे निधाय ॥ १ ॥

दक्षिणहस्तस्थानाम् । एवमग्रेऽपि । तान्मुञ्जप्रलवान्व्यत्यस्तान्कांश्चित्प्रागग्रानितरान्प्रत्यगग्रान्कृतानुपरि रुक्मे निधाय प्रदीप्तान्स्थापयित्वा ॥ १ ॥

सꣳसीदस्वेति तेषु महावीरꣳ सादयत्यञ्जन्तीत्याज्येनानक्त्यभिमन्त्रयते वाऽनाधृष्या पुरस्तादित्येतैः प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशमसꣳस्पृशन्यजमानो महावीरं प्राञ्चं प्रादेशं धारयति मनोरश्वाऽसि भूरिपुत्रेत्युत्तरतः पृथिवीमभिमृशति ॥२॥

सꣳसीदस्वेतीत्यादि । संसीदस्वेत्यनेन तेषु प्रदीप्तेषु मुञ्जेषु महावीरं निदध्यात् । अञ्जन्तीत्यनेनाऽऽज्येन महावीरमभ्यञ्ज्यात् । यजमानो महावीरमसंस्पृशन् अनाधृष्येत्यादिमन्त्रैस्तत्तद्दिक्प्रकाशैः प्राचीनानेव सर्वान्प्रादेशान्धारयेत् । मनोरश्वाऽसीत्यनेनोत्तरतः पृथिवीमभिमृशेत् ॥ २ ॥

सिद्ध्यै त्वेति धृष्टी आदायाध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता च तपो ष्वग्न इति गार्हपत्यादुदीचोऽङ्गारान्निरुह्य चितः स्थ परि चित इति प्रदक्षिणमङ्गारैरमहावीरं पर्यूह्य वैकङ्कतैः परिधिभिः परिधत्तो मा असीति

परिधत्त इत्यत्र महावीरमित्यनुषज्जते । अध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता चेत्यविशेषेण कर्मा-

---

प्र० टि०—दक्षिणहस्तस्थैर्मूलैः सव्यहस्तस्थान्यग्राणि । तानुभयहस्तस्थान्व्यत्यस्तान्दक्षिणस्य प्रागग्राण्युत्तरस्योदगग्राणि विपरीतं वा ॥ १ ॥

तेषु प्रज्वलितेषु तृणेषु संस्थापयति महावीरम् । यदा मन्त्रेणानक्ति तदाऽभिपूरयत्येव तूष्णीम् । यदाऽप्यभिपूरयति मन्त्रेण तदा लुप्यत एवाञ्जनम् । अभिपूरणेनैव निवृत्तत्वात् । अभिपूरणं तावद्धर्मनिष्पत्त्यर्थत्वान्नित्यम् । अथैनमाज्येनाभिपूरयति (बौ० श्रौ० ९–३–७) इति बौधायनोक्तम् । एतैः पञ्चमन्त्रैः—अनाधृष्या पुरस्तादिति प्रागग्रं धारयमाणो जपति । पुत्रवती दक्षिणत इति दक्षिणाग्रं धारयमाणः । सुषदा पश्चादित्यपराग्रं धारयमाणः । आश्रुतिरित्युत्तराग्रं धारयमाणः । विधृतिरुपरिष्टादित्यूर्ध्वाग्रं धारयमाणः (वैखा० श्रौ० १९–३) इति वैखानसः । जपतीति सर्वत्रान्वयः । अध्यधि महावीरमित्यापस्तम्बः । अध्यध्युपर्युपरि महावीरमसंस्पृशन्महावीरं न स्पृशन् मन्त्रान्ते प्रादेशधारणम् । उत्तरत इत्यापस्तम्बः । पृथिवीमभिमृश्य जपति नोत्तरत इति भाष्यकृत् ॥ २ ॥

चशब्देनाऽऽग्नीध्रो गृह्यते विकल्पेन । धृष्ट्यादानादि परिधिपरिदानान्तमुभयोः । स्वाहा मरुद्भिः परिश्रयस्वेति चितः स्थेति मन्त्रान्तः । अङ्गारेषु परितः सेवकव-

प्राञ्चावध्वर्युर्निदधाति । प्रमा असीत्युदञ्चौ प्रतिप्रस्थाता । एवमेव पूर्वेणाध्वर्युरुत्तरेण प्रतिप्रस्थाता । अन्तरिक्षस्यान्तर्धिरसीत्यध्वर्युरेव त्रयोदशं दक्षिणतो निदधाति ॥ ३ ॥ (ख० ५) ॥

ण्येतानि द्वावपि कुरुतः । प्राञ्चौ दक्षिणत उत्तरतश्च । उदञ्चौ पश्चात्पुरस्ताच्च । तत्र द्वयोः परिध्योरेकैकस्य मन्त्रस्याऽऽवृत्तिः । प्रतिप्रस्थाता निदधातीत्यन्वयः । अन्तिमस्थानावृत्तिराध्वर्यवत्वात् । तमेवार्थं द्योतयत्येवकारः ॥ ३ ॥ (ख० ६) ॥

महावीर आज्यमानीय दिवं तपसस्त्रायस्वेत्युपरिष्टात्सौवर्णेन रुक्मेणापिधायाऽऽभिर्गीर्भिरिति तिसृभिरुपतिष्ठते धवित्राण्यादत्ते गायत्रमसीति प्रथमं त्रैष्टुभमसीति द्वितीयं जागतमसीति तृतीयं

गायत्रमसीत्यादिभिस्त्रिभिर्मन्त्रैरध्वर्युर्धवित्राण्यादायोर्ध्वमभिधूनोति उपवीजयति त्रयो मधुशब्दा मन्त्रस्त्वेकस्तेन सकृदुक्तेन मन्त्रेण त्रिरग्निमुपवीजयति । तेषां धवित्राणां मध्य एकं प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छति एकमाग्नीध्राय । तृतीयं तु स्वयमेव धारयतीत्यर्थोज्ज्ञायते । त्रयाणां ग्रहणमुक्त्वा द्वयोरेव विनियोगेन तृतीयस्याविनियोगात् । आग्नीध्रप्रथमा एते

प्र०टि०—त्स्थितेषु मध्ये स्थितस्य महावीरस्य राज्ञ इव पूजा संपद्यत इति भाष्यकाराशयः । प्राञ्चौ दक्षिणत उत्तरतश्च । उदञ्चौ पश्चात्पुरस्ताच्च । तत्र द्वयोर्द्वयोः परिध्योरेकैकस्य मन्त्रस्याऽऽवृत्तिर्द्रव्यपृथक्त्वादेकवचनाच्च । निदधातीत्यन्वयः । एवं त्रिभिर्मन्त्रैर्विषमसंख्योपेतैरध्वर्युर्दिग्द्वये प्रागग्रान्षट्परिधीन्परिदधाति । समसंख्योपेतैर्मन्त्रैः प्रतिप्रस्थाता दिग्द्वय उदगग्रान्षट्परिधीन्परिदधाति । अनेन मन्त्रेणोर्ध्वलोकदिग्व्यवधानबुद्ध्या दक्षिणभागेऽध्वर्युरेकं परिधिं परिदध्यात् । ज्योतिःशास्त्रविदः कदाचित्कदाचित्संक्रान्तिरहितोऽधिकमासस्त्रयोदशोऽस्तीत्येवमाहुः । त्रयोदशेन परिधिना तन्मासप्राप्तिर्भवति ॥ ३ ॥

आज्येनाभिपूरिते महावीरे महावीरमपि दधाति रुक्मेण सुवर्णकृतेन । तिसृभिरभिमन्त्रयत इत्यापस्तम्बः । तिसृभिरन्ते सकृदुपस्थानमिति भाष्ये । वायुना ज्वालोत्पादकं व्यजनं धवित्रम् । धवित्राण्यादत्ते (९–४) इति श्रुतेः । एनं महावीरम् । त्रयो मधुशब्दा एको मन्त्रः । तेन सकृदुक्तेन त्रिरग्निमुपवीजयति । यद्वा—एकैकस्मिन्नुपवीजन एकैको मधुशब्दः ।

तैरेनमूर्ध्वं त्रिभिर्धूनोति मधु मध्विति तेषामेकम-
ग्नीधे प्रयच्छत्येकं प्रतिप्रस्थात्रे त आग्नीध्रप्रथमास्त्रिः
प्रदक्षिणमूर्ध्वं धून्वन्तो महावीरं परियन्ति मधु
मध्विति प्रणवेन सꣳराधयन्तीति विज्ञायते ॥ ४ ॥

पूर्वोक्ता अध्वर्य्वादयस्त्रिः प्रदक्षिणमूर्ध्वं धून्वन्तो यथा महावीरस्याव्यतिषङ्गो भवति तथा वीजयन्तः परियन्ति परितो यन्ति । त्रिः प्रदक्षिणं कुर्वन्तीत्यर्थः । आग्नीध्रः प्रथमस्तमन्वितरयोः क्रमनियमः । प्रणवेन होतृप्रणवेन संराधयन्तीति विज्ञायते ॥ ४ ॥

यथालोकमुपविश्य समञ्जत इन्धाना आसते
प्रज्वलिते रुक्ममपादत्त इति विज्ञायते ॥ ५ ॥

अभि तमुपविष्टानां मध्ये स्थितस्य महावीरस्य यथाऽऽलोकः प्रकाशो भवति तथाऽऽसित्वा यथास्थानमिति वा समञ्जत इन्धाना अग्नीन्धनं कुर्वन्तः । प्रज्वलिते ज्वलितुमारब्धेऽग्नौ रुक्मं बिलस्योपरि स्थितं रुक्ममपादत्ते गृह्णाति ॥ ५ ॥

याभिर्वर्तिकां ग्रसिताममुञ्चतामित्युच्यमाने दश
प्राचीर्दश भासि दक्षिणेत्येतमनुवाकं यजमानं
वाचयत्यप्नस्वतीमश्विना वाचमस्मे इत्युच्यमाने
रुचितो घर्म इत्युपोत्तिष्ठन्नाह यथेतं त्रिरनभिधू-

याभिर्वर्तिकामिति होत्रोच्यमाने दश प्राचीरित्यनुवाकं यजमानं वाचयतीत्यर्थः । आपस्तम्बपक्षेऽयमनुवाक आध्वर्यवो बोध्यः । अप्नस्वतीमिरित्युच्यमान उत्तिष्ठन्नुसन्रुचितो घर्म इत्याह । यथेतं यथाऽऽगतास्तथैवानभिधून्वन्तः प्रतिपरियन्ति त्रिः । त्रिवारं

प्र० टि०—तेषां धवित्राणामेकमग्नीधे प्रथमं प्रयच्छत्यपरं प्रतिप्रस्थात्रे । ततः पश्चादेवमध्वर्युरादत्ते । ऊर्ध्वमग्निं प्रति धून्वन्तः परिक्रामन्ति । आग्नीध्रः प्रथमम्, इति भरद्वाजापस्तम्बाभ्यामपि समाम्नानात् । होतुः प्रतिप्रणवमेकीकृत्य संराधयन्तः परिसमस्यन्त इत्यर्थः ॥ ४ ॥

अवकाशो विरामः । 'समभिमुखाः पर्युपविशन्ति—पुरस्तादध्वर्युः । दक्षिणतः प्रतिप्रस्थातोत्तरत आग्नीध्रः' (आप० श्रौ० १५–२–१९) इत्यापस्तम्बः । आज्येन समञ्जन्त ओमितीन्धाना दीप्तयन्तः समिद्भिरित्यर्थः । समन्ततो ज्वलनं यत्राग्नेर्भवेत्ततो रुक्ममपादत्ते । ईषज्ज्वलितेऽप्यपादत्ते ॥ ५ ॥

यत्राभिजानाति याभिर्वर्तिकामित्यापस्तम्बः । तदुपोत्तिष्ठन्नध्वर्युराह रुचितो घर्म इति ।

न्वन्तः प्रतिपरियन्ति ॥ ६ ॥

प्रत्यागमनेऽध्वर्युमुखा इत्याहाऽऽपस्तम्बः ॥ ६ ॥

तस्मिन्काले प्रतिप्रस्थाता प्रत्येत्य धवित्राण्यादायाग्रेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य सम्राडासन्द्यां निदधाति स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मिभ्य इति प्रातः स्वाहा त्वा नक्षत्रेभ्य इति सायं यथालोकमुपोत्थायापश्यं गोपा इति सर्व ऋत्विजो यजमानश्चाधीयन्तो महावीरमवेक्षन्ते त्वष्टीमती ते सपेयेति परिश्रिते प्रतिप्रस्थाता पत्नीं वाचयति ॥ ७ ॥ (ख० ६) ॥

यथालोकं यथास्थानं सर्वे ये घर्मसंबान्धिनस्ते सर्वेऽधीयन्तोऽधीयाना एवावेक्षन्ते न त्वन्ततः । परिश्रिते सर्वतः परिश्रिते देशे स्थितां पत्नीं वाचयति ॥ ७ ॥ (ख० ६) ॥

इति श्रीवाञ्छेश्वरसुधीविरचितायां सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रव्याख्यायां महालिङ्गसमाख्यायां चतुर्विंशप्रश्ने

तृतीयः पटलः ।

अथ चतुर्थः पटलः ।

अग्नीद्रौहिणौ पुरोडाशावासादयेति संप्रेष्यत्यनिष्ठुब्धयोराग्नीध्र उपस्तीर्णा(र्या)भिघारयति

अग्नीद्रौहिणाविति संप्रैषः । आग्नीध्रोऽङ्गारापोहनादिविधिना तूष्णीकेनानिष्ठुब्धयोः

प्र०टि०—' अध्वर्युप्रथमा अनभिधून्वन्तस्त्रिः परियन्ति ' इति भरद्वाजापस्तम्बौ ॥ ६ ॥

धवित्राण्यादायाध्वर्युः प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छति । तानि प्रतिप्रस्थाताऽग्रेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य सम्राडासन्द्यां सादयतीत्यापस्तम्बः । यथालोकं यथास्थानं सर्वे ये घर्मसंयोगिन ऋत्विजो यजमानोऽधीयन्तोऽधीयाना एवावेक्षन्ते न त्वन्ततः । नपन्यूङ्खावर्जैकश्रुत्या इति न्यायः परिश्रितवचनं पत्न्याः स्वशालायामेवोपवेश्य (वोपवेशयति) आ प्रवर्ग्यपरिसमाप्तेः ॥ ७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां

तृतीयः पटलः ।

अध्वर्युराग्नीध्रं प्रति प्रेष्यति । तूष्णीमुपचरितवानिति वचनाद्वेदेन पुरोडाशे साङ्गारं भस्मापोह्येत्येवमादिप्रतिष्ठापनार्थम् । अनिष्ठुब्धयोः स्रुचोः पात्रस्थाने कपालाभ्यञ्जनं

तौ रौहिणौ पुरोडाशावासादयति दक्षिणं परिधि-संधिमन्वेकमुत्तरमन्वितरमत्रैव शृतं दध्यासादयति ॥ १ ॥

स्रुचोरेवोद्वास्य ताभ्यां सह पश्चात्परिधिसंध्योरासादयति । गार्हपत्येऽधिश्रयणे तूद्गात्रादिनाऽऽत्मनश्चाभिपरिहारः परिहर्तव्यः । शेषं स्पष्टम् । अत्रैवेदानीमेव शृतं दध्यासादयति । एवकारेण सूत्रान्तरोक्तपूर्वकालशृतदध्यासादनव्यवच्छेदः ॥ १ ॥

देवस्य त्वेति रशनामादायादित्यै रास्नाऽसीत्यभिमन्त्र्य पूर्वया द्वारोपनिष्क्रम्याध्वर्युर्घर्मदुघमाह्वयतीड एह्यदित एहि सरस्वत्येहीति त्रिरुपांश्वसावेह्यसावेहीति त्रिरुच्चैर्यथानामा भवति यथेतं प्रत्येत्याभिधानीं निदाने दोग्ध्रे चाऽऽदायाध्वर्युराग्नीध्रः प्रतिप्रस्थाता च दक्षिणया द्वारोपनिर्हृत्य ॥ २ ॥

देवस्य त्वेत्यादिनाऽभिधानीं गृहीत्वाऽदित्यै रास्नाऽसीत्यभिमन्त्र्य पूर्वया द्वारा गत्वाऽध्वर्युर्घर्मदुघमिड एहीत्यादिभिस्त्रिभिरुपांश्वाह्वयति । असावेहीति त्रिरुच्चैराह्वयति यथानामा भवति गौः । यथानामा यादृशनामवती तेन नाम्नाऽसावेहीति त्रिरुच्चैराह्वयति । यथा गङ्ग एहीति । अन्ये तु त्रिभिर्नामभिराह्वयति मनुष्यनामभिरेवैनामाह्वयतीति वदन्ति । तच्चिन्त्यम् । स्वनाम्नैवाऽऽह्वानवचनादेकस्या गोस्त्रिनामत्वानियमाच्च । तथा च बोधायनः—यदस्या नाम भवति तेनासावेह्यसावेहीति । कात्यायनस्तु नाम्ना त्रिरुच्चैरित्याह । ब्राह्मणं तु जात्याख्याभिप्रायं द्रष्टव्यम् । यथेतं प्रत्येत्य यथागतमागत्याभिधानीं निदाने दोग्ध्रे चाऽऽदायाध्वर्य्वादयो दक्षिणया द्वारा गच्छेयुः ॥ २ ॥

अदित्या उष्णीषमसीत्यध्वर्युर्घर्मदुघमभिदधाति

अभिदधाति बध्नाति वत्सं विशाखदाम्ना बध्नातीत्यन्वयः । वत्सायां स्त्रीलिङ्गेनोह्यो

प्र० टि०—सोपस्तरणाभिघारणमिति वचनात् । यावदुक्तमेवेति भाष्यकृत् । आसादनं स्रुच्या सह । यदा तु गार्हपत्येऽधिश्रिते तदा होत्रादीनामात्मनश्च परिहारः परिहर्तव्यः ॥ १ ॥

रशनामादायाभिमन्त्र्य निष्क्रम्य प्राग्वंशात्पूर्वया द्वारोपांश्वाह्वानमेव । स्व आयतने देवतानामभिरिति । यथा—गङ्ग एहि गङ्ग एहीत्यादि ॥ २ ॥

घर्मदुघं बध्नाति पूर्वगृहीतया रज्ज्वा । विशाखदाम्ना बध्नाति । वत्सं (वत्सप्रतिकृतिं वा)

वायुरस्यैड इति वत्सं पूषा त्वोपावसृजत्विति वत्समुपसृजति यस्ते स्तनः शशय इत्यध्वर्युर्घर्मदुघमभिमन्त्रयत उस्र घर्मꣳ शिꣳषेति वत्सं निदाय बृहस्पतिस्त्वोपसीदत्वित्युपसीदति दानवः स्थ पेरव इति स्तनान्त्संमृशत्यश्विभ्यां पिन्वस्व सरस्वत्यै पिन्वस्वेत्येतैर्वषायसि दोग्ध्रे दोग्धि तूष्णीं प्रतिप्रस्थाता हसीयस्यजाम् ॥ ३ ॥

मन्त्रः । उपावसृजति दोहनार्थं घर्मधुक्समीपं प्रापयति । वत्सं निदाय बद्ध्वा वर्षीयसि महति अध्वर्युर्दोग्ध्रे प्रतिप्रस्थाता बन्धनादिविधिना तूष्णीं मन्त्रं विनाऽजां दोग्धि । गोरजाया अलाभे तद्दुग्धमात्रलाभे दुग्ध एव सर्वे दोहनमन्त्राः प्रयोक्तव्याः । दोहनमन्त्राः पुनः सांनाय्ये दर्शिताः ॥ ३ ॥

अग्नीधे पयसी प्रदाय यथेतं प्रत्येत्य शफावध्वर्युरादत्ते गायत्रोऽसीति प्रथमं त्रैष्टुभोऽसीति द्वितीयं

अग्नीध आग्नीध्राय गोपयोऽजापयश्च दत्त्वा यथेतं यथागतं प्रतिनिवर्त्य प्राग्वंशं गत्वा शफौ पूर्वोक्तावध्वर्युर्गृह्णीयात् । अध्वर्युग्रहणं स्पष्टार्थं प्रतिप्रस्थातृनिवृत्त्यर्थं वा । जाग-

---

प्र० टि०—वत्सं संसृजति । स्पष्टोऽर्थः । निदाय वत्सं पुनर्बद्ध्वा वत्सं विशाखदाम्ना । उपसीदत्युपविशति दोहनार्थम् । स्तनान्सकृदभिमृशति सकृदेव मन्त्रो बहुवचनत्वात् । अश्विभ्यां पिन्वस्वेत्येकैकेन वाक्येनैकं स्तनं दोग्धि । वाक्यत्रयेण चतुर्थं, सर्वानुक्त्वा स्तनचतुष्टयं दोग्धीति भाष्यकृत् । स्वदोग्ध्रे इति सिद्धे वर्षीयसी ते वचनाद्वर्षीयसि स्वयं पयो दोग्धि बहुवचनादध्वर्युरिति । अल्पे प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्युणा गृहीते । इदानीं प्रतिप्रस्थातुर्ग्रहणं विस्पष्टार्थमिति । अजाबन्धनादिकर्म प्रतिप्रस्थाता तूष्णीं सर्वं करोति । यस्तु गवाजे अलभमानो दुग्धमेव तयोर्लभते, तस्य दुग्धे दोहनमन्त्रो नास्ति । अत एव तूष्णीमिति विस्पष्टार्थम् ॥ ३ ॥

यत्राभिजानात्युत्तिष्ठ ब्रह्मणस्पत इति तदुपोत्तिष्ठन्तावाग्नीध्रहस्ते पयसी द्वे प्रदाय दत्त्वा यथेतं प्रत्येत्य, तप्तस्य महावीरस्य हस्ताभ्यां ग्रहीतुमशक्यत्वात्संदंशवदुभयतः काष्ठद्वयमध्ये महावीरं संदष्टं कृत्वा काष्ठद्वयस्य मूलद्वयमग्रद्वयं च धृत्वाऽध्वर्युप्रतिप्रस्थातारावानयतः, तौ काष्ठविशेषौ शफावित्युच्येते । महावीरस्याधस्ताद्धार्यमाणोऽग्निहोत्रहवणीवत्पात्रविशेष उपयम इत्युच्यते । यत्राभिजानात्युपद्रवपयसा गोधुगितितदाऽऽग्नीध्रो-

जागतमसीत्युपयमनं प्रतिप्रस्थातोपद्रवपयसा गोधुगित्युच्यमान आग्नीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते सहोर्जो भागेनोप मेहीति पयसी प्रतीक्षत आह्रियमाणे प्रतीक्षत इन्द्राश्विना मधुनः सारघस्येति ॥ ४ ॥ (ख०७) ॥

तमसीत्यनेनोपयमनं प्रतिप्रस्थाता गायत्रोऽसीति मन्त्राभ्यां प्रथमाद्वितीयावादत्त इत्यनुषङ्गेणान्वयः। होत्रोपद्रवपयसा इत्युच्यमान आग्नीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते पूर्वस्यां दिशि पयसी गृहीत्वाऽऽगच्छतीत्यर्थः। आह्रियमाणे पयसी सहोर्जो भागेनेत्यादिना प्रतीक्षते सम्यक्पश्यतीत्यर्थः ॥ ४ ॥ (ख० ७) ॥

महावीरे गोपय आनयति स्वाहा त्वा सूर्यस्य रश्मय इत्युद्यन्तमूष्माणमनुमन्त्रयते मधु हविरसीत्यजापयः प्रतिप्रस्थाताऽजापय एके पूर्वं समामनन्ति ॥ ५ ॥

महावीरे गोपयआनयनं दोग्ध्रेणैव न पात्रान्तरेण। विना वचनं पात्रान्तरग्रहणासंभवात्। केचित्तु न हि मृन्मयमाहुतिमानशेति वचनात्। अन्ये न दारुपात्रेणेत्याहुः। तच्चिन्त्यम्। आनयेतिचोदनाचोदितत्वेनाहोमत्वात्। न च वषट्कुर्यादित्यनेन करणमन्त्रगतवषट्कारविधानात्तदन्तमन्त्रकरणस्य कर्मणो होमत्वमिति वाच्यम्। अतत्परत्वाच्छ्रुतेः। अन्यथाऽग्नौ तत्समानब्राह्मणस्य सं ते वायुरिति 'मृत्खनने अप आनयति' इत्यस्यापि होमत्वप्रसङ्गात्। तस्माद्दोग्ध्रेणैवाऽऽनयति। उद्यन्तं महावीरादुद्यच्छन्तमूष्माणमभिमन्त्रयते। अजापयः प्रतिप्रस्थाताऽऽनयतीति संबन्धः। एकेऽजापयः पूर्वं समामनन्ति ॥ ५ ॥

प्र० टि०—ऽनुप्रपद्यते, इत्यापस्तम्बः। यस्मिन्काले होतुः शब्दं शृणोति। गोपय एव मुख्यत्वादवेक्षते। अथवा पयस्याह्रियमाण आग्नीध्रं प्रतीक्षते। केचिदध्वर्युप्रतिप्रस्थाताराववेक्षेते इति तद्व्याख्यानं न समञ्जसम्। प्रतीक्षत इत्येकवचनप्रयोगदर्शनादाग्नीध्रमेव प्रतीक्षत इति सिद्धं भवति। पयः प्रतीक्षत इति भाष्यकृत् ॥ ४ ॥

आनयनमन्येन दारुपात्रेण, न हस्तेन। न दोग्ध्रानभिमृशन्तीति प्रतिषेधात्। अन्येन वा दारुमयेण पात्रेणाऽऽहुतिधर्मत्वात्। आनयनचोदितत्वादनाहुतिरिति येन केनचित्प्रकारेणेति भाष्यकृद्व्याचष्टे। उद्यन्तं घर्ममनुमन्त्रयते। उद्यन्तं महावीरादुद्गच्छन्तम्। आनयतीत्यनुवर्तते। एके शाखिनः पठन्ति ॥ ५ ॥

द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामीति शफाभ्यां महावीरं परिगृह्णाति वेदेन प्रमृज्यान्तरिक्षेण त्वोपयच्छामीत्युपयमनेन प्रतिप्रस्थातोपयच्छति देवानां त्वा पितॄणामनुमतो भर्तुꣳ शकेयमित्यादायोपोत्तिष्ठति ॥ ६ ॥

सव्ये पाणौ समावृत्त्या महावीरमध्वर्युणा प्रमृष्टे प्रतिप्रस्थातोपयच्छति तमुपयच्छन्तमुपयमनेनाध्वर्युरादाय तमुपोत्तिष्ठति ॥ ६ ॥

तेजोऽसि तेजोऽनुप्रेहीति हरति समुद्राय त्वा वाताय स्वाहेति गच्छन्नेवानवानं पञ्च वातनामानि व्याचष्टेऽपान्याग्नये त्वा वसुमते स्वाहेति पञ्चोत्तराण्यवशिष्टा विकल्पार्थाः ॥ ७ ॥

अनवानमनुच्छ्वसन्। षष्ठसप्तमयोर्वातनामधेययोश्चतुर्थपञ्चमाभ्यां विकल्पः। उत्तराणि यजूꣳषीति शेषः। तत्रापि षष्ठो विकल्पार्थः ॥ ७ ॥

एतस्मिन्काले प्रतिप्रस्थाता दक्षिणं रौहिणं जुहोत्यहर्ज्योतिरिति प्रातः रात्रिर्ज्योतिरिति सायमपरेणाऽऽहवनीयं दक्षिणाऽतिक्रम्य विश्वा आशा

रौहिणं पुरोडाशं प्रतिष्ठितं जुहोतीत्यापस्तम्बः। प्रतिष्ठितं यथा न चलति तथा। स्रुचाऽनिष्टुब्धया प्रतिष्ठितं जुहोतीति भारद्वाजः। अहर्ज्योतिरिति प्रातः। ढ्रलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽण इति दीर्घः। अपरेणाऽऽहवनीयं दक्षिणाऽतिक्रम्य विश्वा

प्र० टि०—शफाभ्यां महावीरमित्यादानार्थत्वाच्छफग्रहणं किमर्थं क्रियते। अभ्यन्तरेणाऽऽदानं विधीयते द्यावापृथिवीभ्यां त्वा परिगृह्णामीति। महावीरसंलग्नं भस्मापनीयोपयमनेनोपयच्छति महावीरसमीप उपयच्छत्यध्वर्यवे प्रतिप्रस्थाता। अध्वर्युरुपयमनेनोपयम्याऽऽदत्ते। महावीरमुपयमनं च तूष्णीमुत्तिष्ठति॥ ६ ॥

आहवनीयं प्रतिहरति। सर्वैर्वाक्यैर्व्रजन्गच्छन्वातनामानीति परिज्ञानार्थम्। अनवानमनुच्छ्वसन्व्याचष्टे वाक्ये वाक्ये स्थित्वा वाक्यान्तरे नोच्छ्वसितीति। पञ्चानामेवानुच्छ्वासनियमः। तथोत्तरेषामिति भाष्यकृत्। परिभाषार्थमेतत् ॥ ७ ॥

कालवचनाच्छन्दोगानां सामान्ते वा दक्षिणं रौहिणं जुहोति। अध्वर्युरपरेणाऽऽहवनीयमतिक्रम्य ब्रह्माणमीक्षते मन्त्रेण। ईक्षत इत्यनुकर्षः। गतः। दर्शपूर्णमासविकारे-

दक्षिणसदिति ब्रह्माणमीक्षते विश्वान्देवानया-
डिहेति होतारं स्वाहाकृतस्य घर्मस्येति घर्म-
माश्राव्य प्रत्याश्रावितघर्मस्य यजेति संप्रेष्यति ॥ ८ ॥

आशा इति ब्रह्माणमीक्षते । विश्वान्देवानिति होतारम् । ईक्षत इत्यनुषङ्गः । एवमग्रेऽपि ॥ ८ ॥

उत्तमया वाचा प्रचरति स्वाहाऽग्नये यज्ञिया-
येति वषट्कृते जुहोति स्वाहेन्द्रा वषडित्यनुवषट्-
कृते घर्ममपातमाश्विनेति हुतं घर्ममुपतिष्ठते ॥ ९ ॥

उत्तमया वाचोत्तमस्वरेणोच्चैः स्वरेणेति । स्वाहाऽग्नये यज्ञियायेत्यनेन यजमान उपतिष्ठत इति शेषः । एवमग्रेऽपि ॥ ९ ॥

नमो दिवे नमः पृथिव्या इत्यनुवाकशेषेण यज-
मान उपर्यग्नौ धार्यमाणं प्रतिप्रस्थाता शृतदध्नाऽ-
भिपूरयतीषे पीपिहीति विक्षरन्तमनुमन्त्रयते
दिशोऽन्तःपरिध्यनुप्रहावयति ॥ १० ॥

उपर्यग्ना अग्नेरुपरि धार्यमाणमध्वर्युणा महावीरमिति शेषः । एवमग्रेऽपि । प्रतिप्रस्थाता शृतदध्ना शृतातङ्केन दध्ना पूरयति, इषे पीपिहीत्यनेन । दधि विक्षरन्तं महावीरमध्वर्युरनुमन्त्रयते । क्षरतिश्च क्वचित्सकर्मकोऽपि च्छन्दासि दृश्यते । मधु क्षरन्ति सिन्धव इति । लोकेऽपि मधुस्रवेत्यादि प्रयोगो द्रष्टव्यः । उत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारः क्षरत्यर्थ इति सकर्मकत्वानिर्वाहः । अन्ये तु अनुषक्तस्य महावीरशब्दस्य महावीरास्थितदधिपरत्वमङ्गीकृत्य विक्षरद्दध्यनुमन्त्रयत इत्यर्थ इत्याहुः । अस्मिन्पक्षे विक्षरत्पददधिपदयोर्भिन्नलिङ्गकत्वेऽपि विशेषणविशेष्यभावश्छान्दसो बोध्यः । तथाऽकर्मक एव धातुरुपपादयितुं शक्य इति बोध्यम् । दिशः प्रति अन्तः परिधि अनुप्रहावयति प्रतिदिशं होमं कारयतीत्यर्थः ॥ १० ॥

प्र० टि०—षूत्करे तिष्ठन्प्रत्याश्रावयति । सोमे इति वचनात्सोमाहुतिषु आग्नीध्रीये प्रत्याश्रावयतीति ॥ ८ ॥

उत्तमया याज्यया प्रचारः । वषट्कार एव । जुहोतीत्यनुकर्षः । पितॄन्घर्मपान्गच्छेत्यन्तः । यथालिङ्गं देवता उपतिष्ठते ॥ ९ ॥

धार्यमाणं महावीरं पूर्वोदितं यदुत्तरेणाऽऽहवनीयस्य श्रृतग्रहणं यदि विनाशो दूषितं वा केशादिभिः पुनर्ग्रहणं श्रृतमेव यथा स्यादिति श्रृतग्रहणं क्रियते ॥ १० ॥

तदेवाऽऽह—

त्विष्यै त्वेति पुरस्ताद् द्युम्नाय त्वेति दक्षिणत इन्द्रियाय त्वेति पश्चाद्भूत्यै त्वेत्युत्तरतः प्रत्याक्रम्योपयमने शेषमानीय पूर्वस्मिन्खरे राजतँ रुक्मं निधाय धर्माऽसीति तस्मिन्महावीरं सादयति नेत्त्वा वातः स्कन्दयादित्यभिचरतः ॥ ११ ॥ (ख० ८) ॥

त्विष्यै त्वेत्यादिना पूर्वादिदिक्षु प्रहावयतीत्यनुषङ्गः । णिजर्थस्याविवक्षितत्वाज्जुहोतीत्येवार्थ इति केचिदाहुः । अन्ये तु स्वयं हुत्वा पश्चात्प्रतिप्रस्थातारं हावयतीत्यर्थ इत्याहुः । तच्चिन्त्यम् । प्रतिप्रस्थातुर्व्यवहितस्यात्र संबन्धासंभवात् । विक्षरन्तमनुमन्त्रयत इत्यध्वर्युरेवोपात्तः । दिगुपलक्षणस्यानोरध्वर्य्वनुमन्त्रणपश्चाद्भावबोधकत्वानुपपत्तिश्च । न च तवापि णिच्प्रत्ययानुपपत्तिः । स्वार्थणिच्प्रत्ययस्यापि दृश्यमानत्वात् । भारद्वाजोऽप्यध्वर्युं कर्तारमाह । अथैनमुपर्याहवनीये धारयञ्शृतदध्नाऽभिपूरयति विक्षरन्तमनुमन्त्रयत इषे पीपिहीति । अथैनं दिशोऽनुप्रहावयतीति । तत्राभिपूरणमप्याध्वर्यवमित्येतावान् विशेषः । प्रत्याक्रम्योत्तरतो गत्वा उपयमने घर्मशेषमानीय पूर्वस्मिन्खरे राजतं रुक्मं निधाय धर्माऽसीत्यनेन रुक्मोपरि महावीरं निदधाति । अभिचरतस्तु नेत्त्वा वातः स्कन्दयादिति सादयेत् । आपस्तम्बस्तु ब्रह्माणि धारयेत्यादिभिः क्रमेण त्रयाणां वर्णानां सादनं नेत्त्वा वातः स्कन्दयादित्यस्य सर्वशेषतामभिचारेऽमुष्य त्वा प्राणे सादयामीति शत्रुनामयुक्तेन सादनं चाऽऽह ॥ ११ ॥ (ख० ८) ॥

इति श्रीवाञ्छेश्वरसुधीविरचिते सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रव्याख्याने महालिङ्गसमाख्याने चतुर्विंशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

====

प्र० टि०—मह्यं ज्यैष्ठ्याय पीपिहीति मन्त्रान्तः । अध्वर्युर्विक्षरन्तमनुमन्त्रयते पूर्वमानीतं दधि । दृष्टश्च क्षरतिधातुः सकर्मकः । मधु क्षरन्ति इति । दिशोऽन्तः परिध्यनु एनं दिशोऽन्वित्यापस्तम्बः । प्रहावयति स्रावयति । तस्मिन्रुक्मे महावीरं प्रतिष्ठापयति । ब्राह्मणादिवर्णत्रयविषयेषु मन्त्रत्रयेष्वनुषङ्गद्योतनाय पृथगुपदर्शनम् । मन्त्रशेषः सर्वत्र । यद्यभिचरेदमुष्य त्वा प्राणे सादयामीति सादयेत् (आप०श्रौ०१५-३-२४) इत्यापस्तम्बसूत्रे विशेषः । यद्यभिचरञ्शत्रुं कर्तुमिच्छेद्यजमानो देवदत्तस्य त्वा प्राणे सादयामीति सादयेत् ॥ ११ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां चतुर्थः पटलः ।

====

अथ पञ्चमः पटलः ।

शकलानुपयमने समज्य पूष्णे शरसे स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्रमाहवनीयेऽभ्यादधाति षष्ठं सर्वेषु लेपेष्वङ्क्त्वा रुद्राय रुद्रहोत्रे स्वाहेत्युत्तरया द्वाराऽनन्वीक्षमाणो निरस्याप उपस्पृशेदेतस्मिन्काले प्रतिप्रस्थातोत्तरं पुरोडाशं जुहोति यथापुरस्तात् ॥ १ ॥

पूर्वोक्तान्षट्शकलानुपयमेन समज्य पूष्ण इत्यादिभिः प्रतिमन्त्रमाहवनीयेऽभ्यादधाति । एकैकं शकलमुपयमने समभ्यज्य यथाऽग्नौ बिन्दवश्च्योतन्ते तथाऽऽदध्यादित्यर्थः । पित्र्यं प्राचीनावीत्यादधाति । षष्ठं शकलं सर्वेषु लेपेष्वङ्क्त्वोत्तरया द्वारा गत्वाऽनन्वीक्षमाणो रुद्रायेत्यादिना निरस्याप उपस्पृशेत् । एतस्मिन्काले प्रतिप्रस्थातोत्तरं रौहिणं जुहोति प्रतिष्ठितम् । आपस्तम्बः शकलहोमात्पूर्वं रौहिणहोममाह ॥ १ ॥

अध्वर्युः काण्टकीꣳ समिधमादधात्यपीपरो माऽह्नो रात्रियै मा पाहीति सायमपीपरो मा रात्रिया अह्नो मा पाहीति प्रातः ॥ २ ॥

अपीपर इत्येताभ्यां मन्त्राभ्यां सायं प्रातर्यथाक्रमं काण्टकीं समिधमादध्यात् । आपस्तम्बस्तूष्णीं समिदाधानमाह ॥ २ ॥

शेषादुपयमनेनाग्निहोत्रं जुहोत्यग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायꣳ सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः

शेषादिति । एतस्मादिति शेषः । अग्निर्ज्योतिरित्यनेन सूर्यो ज्योतिरित्यनेन चाग्निहोत्रं जुहोति । यथाकालं भूः स्वाहेति व्याहृत्या वा । आपस्तम्बस्तूष्णीं होममप्याह ।

प्र० टि०—शकलान्पूर्वासादितानुपयमनेऽभ्यज्य दधाति । तत्र पितृभ्य इति प्राचीनावीतिना पितृलिङ्गकत्वाच्च । तूष्णीं लेपेष्वभ्यज्य रुद्राय रुद्रहोत्र इत्युदञ्चं निरस्यति । 'उदञ्चं बहिः प्राग्वꣳशः, इति बौधायनः । अपामुपस्पर्शनं श्रौतम् (श्रुत्युक्तम्) । अहर्ज्योतिरिति प्रतिष्ठितं जुहोति प्रतिप्रस्थाता । अहर्ज्योतिर्देवता ॥ १ ॥

अत्रानुग्रहमाहाऽऽपस्तम्बः—तूष्णीं काण्टकीꣳ समिधमाधायेति । नास्ति मन्त्र इति सूत्रकाराभिप्रायः । तूष्णीं सायं प्रातः काण्टकीꣳ समिधमादधातीति वचनात् । पलाशनिवृत्त्यर्थमिह काण्टकी समित् ॥ २ ॥

हुतशेषात् । अग्निहोत्रहवणीनिवृत्त्यर्थमुपयमनग्रहणम् । नन्वग्निहोत्रग्रहणमनर्थकम् । आग्ने-

स्वाहेति प्रातर्व्याहृत्या वोभयत्र शेषꣳ समुपहूय सर्वे भक्षयन्त्यसावुपह्वयस्वेति कर्मनामधेयेनाऽऽमन्त्रण उपहूत इति प्रतिवचनो होता प्रथमो भक्षयति यजमान उत्तमोऽपि वा यजमान एवाव-

अत्र केचित् । अग्निहोत्रं जुहोतीत्यनेन मासाग्निहोत्रवन्नामातिदेशे पुनर्मन्त्राम्नानं ज्ञापयति । ग्रहमेधीयाज्यभागन्यायेन क्लृप्तोपकारप्राकृतमन्त्रपुनःश्रवणं चोदकलोपेन तदितराङ्गपरिसंख्यार्थमिति । तेन प्रधानमात्रानुष्ठानं कार्यमित्याहुः । अन्ये तु अग्निहोत्रं जुहोतीति नामातिदेशेन कृत्स्नधर्मप्राप्त्युपपत्तेर्मन्त्राम्नानवैयर्थ्यं व्याहृत्या विकल्पबोधनार्थम् । प्राकृतस्यैवानुवादसंभवात् । तस्मादिध्माधानादि कृत्स्नमेवाग्निहोत्रं कार्यम् । तथा कात्यायनोऽप्याहाग्निहोत्रस्याऽऽवृता हुत्वेति । तथा बोधायनोऽप्याह—अग्निहोत्रविधिनेष्ट्वेति । न च तर्हि दोहनाद्युपसादनान्तस्यापि प्राप्तिः स्यादिति वाच्यम् । उपदिष्टशेषद्रव्येणातिदिष्टद्रव्यबाधे दोहादीनामर्थलोपादित्युपपत्तेः । तत्र काण्टकीवचनेन पालाशद्रव्याभावान्नाऽऽपराग्निकहोमः । सर्वभक्षत्वाच्च । निर्लेहनादि उदगुद्देशान्तं कर्म वचनाल्लुप्तम् । प्रत्याम्नातं यत्ततोऽन्यत्सर्वं कार्यमिति वदति । उपयमन इत्यादि । उपयमनं होत्रे प्रदाय ततः सर्वे घर्मसंबन्धिनो भक्षयन्ति । कर्मनामधेयेनेत्यादि व्याख्यातम् । क्रमनियमार्थमाह–होता प्रथमो भक्षयति । यजमान उत्तमो भक्षयतीत्यनुषज्यते । इतरेषां क्रमस्तु–अध्वर्युर्ब्रह्मा प्रतिप्रस्थाताऽग्नीदित्यापस्तम्बोक्त्या ग्राह्यः । अनेनैव क्रमेणोपहवा बोध्याः । अत्र घर्मसंबन्धित्वाविशेषात्प्रस्तोतुरपि केचिद्भक्षमाहुः । आपस्त-

---

प्र० टि०—यमष्टाकपालामि युक्तेः । केन निर्वापणं भवति तत्रान्वाधानप्रभृति ब्राह्मणतर्पणान्तं यथा भवति तथैवमिहापि समिदाधानादि मार्जनान्तं होमद्रव्यं न प्रधानमिति चेत् । नाप्रधानेऽपि तन्त्रोत्पत्तिर्दृश्यते । वचनाद्वरुणप्रघासेषु वारुणनिष्कास एवावभृथोऽन्यानि चैवं प्रकारेणोपलभ्यन्ते । नाग्निहोत्रप्रतिषेधं न त्वतादिति । अपूर्ववचनात्स्यादेवेति भाष्यकाराशयः । गतः । सायं प्रातः भूः स्वाहेति । तूष्णीं वेत्यापस्तम्बः । उपयमने शेषमिति शेषः । अग्निहोत्रे हुते यदुपयमने शिष्यते तत्समुपहूय प्रवर्ग्यकर्तारः सर्वे भक्षयन्ति । प्रवर्ग्यकर्तृणामेष नियमो नान्येषामनधिकृतत्वात् । असावसावुपह्वयस्वेति कर्मनामभिः, न देवदत्तशर्मादिभिः । उपहूत इति याचितं ब्रूयात् । अध्वर्य उपह्वयस्वेति प्रथमम् । तत उपहवं याचति ब्रह्मन्नुपह्वयस्व प्रतिप्रस्थातरुपह्वयस्वाग्नीदुपह्वयस्व प्रस्तोतरुपह्वयस्व यजमानोपह्वयस्वेति संबुद्ध्या । यदि न प्रस्तोता भक्षयति तदा यजमानोपह्वयस्वेत्यन्तः ।

घ्रेणेतरे हुतꣳ हविर्मधु हविरिति भक्षयित्वोपयमनं प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छति तदुच्छिष्टखरे प्रक्षाल्यान्तर्वेदि निदधाति तस्मिन्रुक्मावववधाय मदन्तीरानीयाऽऽपो हि ष्ठा मयोभुव इति तिसृभिर्मार्जयन्ते निनीयाप उपयमने सर्वꣳ परिघर्म्यꣳ समवधाय ॥ ३ ॥ (ख० ९) ॥

मादिभिरनुक्तत्वान्नेत्यन्ये । अपि वेति पूर्वप्रतिपादितपक्षव्यावृत्तिः । यजमान एव भक्षयतीत्यनुषङ्गः । प्रत्यक्षमिति शेषः । तथा च यजमान एव प्रत्यक्षं भक्षयतीति यावत् । इतरे यजमानव्यतिरिक्ताः । अवघ्रेणाऽऽघ्राणेन नतु प्रत्यक्षं भक्षयन्तीति शेषः । हुतं हविरित्यादि । अनेन मन्त्रेण भक्षयित्वा सर्वेऽध्वर्युहस्ते प्रयच्छन्ति । स च प्रतिप्रस्थात्रे । तदित्यादि । तदुपयमनमुच्छिष्टखरे पूर्वोक्ते प्रक्षाल्य प्रतिप्रस्थात्रेऽन्तर्वेदि निदधाति । तस्मिन्नुपयमने रुक्मावववधाय मदन्तीरानीयाऽऽपो हि ष्ठेति तिसृभिर्मार्जयन्ते । निनीयाप उपयमने सर्वं परिघर्म्यं समवधाय निधाय । अत्र मार्जनं हस्तावनेजनमिति केचित् । तच्च सर्वेषाममीषां भक्षिणामीक्ष(मिष्य)ते पुरुषसंस्कारत्वात् । तद्या(दा) मार्जयन्त इत्येव बोधायनः । अन्तर्वेद्यामेव निनीयापः समवधाय सहावधाय क्वचिदिति व्याचक्षते । अत्र घर्मप्रायश्चित्तान्याह बौधायनः । तथा तत्र मदन्तीरपोऽवनिनीयाऽऽज्यस्थाल्यां स्रुवेणोपघातं प्रायश्चित्तानि जुहोति प्राणाय स्वाहा पूष्णे स्वाहेत्येताभ्यामनुवाकाभ्यामिति ॥ ३ ॥ (ख० ९) ॥

घर्मायोत्साद्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यत्युत्साद्यमा-

उत्साद्यमानायेति संसाद्यमानायेत्यर्थः । यद्यपि उत्पूर्वः सादयतिर्नाशवाची दृश्यते,

---

प्र० टि०—विकल्पः । अदृष्टभक्षणप्राप्तिस्तेषामिति मा भूदेतदर्थमवघ्रेणेतर इत्याहेत्यस्यावघ्राणभक्षो नान्यदिति भावः । सर्वेषां भक्षणार्थोऽयं मन्त्रः । भक्षयित्वेति पुनर्वचनादाचम्य प्रयच्छति प्रतिप्रस्थातृहस्ते । प्रतिप्रस्थाता तदुच्छिष्टखरे प्रक्षाल्याऽऽचम्य पश्चादन्तर्वेद्यां निधानमध्वर्य्वादीनां सर्वेषां मार्जनं पुरुषसंस्कारत्वात् । तेन त्वन्ये प्राप्नुवन्ति मदन्तीभिर्विज्ञायते च मैत्रायणीयश्रुतौ । प्रवर्ग्यं प्रचरिष्यमाणानां तेजोऽपक्रम्य प्रविश्य तिष्ठति यथा दर्शपूर्णमासवन्मार्जनान्ते पुनस्तेजस्विनो भवन्तीति वाजसनेयश्रुतिः । तस्मान्मदन्ती(न्त्यो) न प्राप्नुवन्ति । अतः पुनर्विधीयते । मदन्तीमार्जनशेषमुदकमेवान्तर्वेद्यां निनयति । केचिदन्तर्वेद्यां सर्वं परिघर्म्यं समवधायैकीकुर्वन्ति ॥ ३ ॥

होतारं प्रति प्रैषः ।

नायानुब्रूहीति वाऽऽयस्मिन्त्सप्त वा सवा इत्यु-च्यमानेऽग्रेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य सम्राडासन्द्यां निदधाति ॥ ४ ॥

उत्सन्नकुलधर्माणामित्यादौ तथाऽपि उपसर्गाणां द्योतकत्वात्सति तात्पर्यग्राहकप्रमाणान्तरेऽर्थान्तरवाचित्वस्याप्यविरोधः । प्रकृते चास्य प्रैषस्य सादनार्थत्वात्संसाद्यमानायेति सूत्रान्तराच्चात्रत्योत्साद्यमानशब्दः सादनार्थक एव युक्तः । नचानेनैव वचनेन प्रतिप्रवर्ग्यं घर्मत्याग एवास्त्विति वाच्यम् । विना वचनं पात्रान्तरोत्पादनस्याशक्यत्वात्प्रवर्ग्यसमाप्त्यनन्तरं सकृदेव प्रवर्ग्योद्वासनाम्नानेन तस्याऽऽवृत्त्यसंभवात् । गुणभूतोपसर्गानुरोधेन वचनस्यात्यन्तगुरुभूतार्थतात्पर्यकल्पनायोगात् । निदधातीति घर्ममिति शेषः । अन्यत्सुगमम् ॥ ४ ॥

यथा पवित्राण्यद्धि तृणमघ्न्ये विश्वदानीमित्युच्यमाने गामुत्सृजत्येतस्मिन्काल उत्तमेनानुवाकेन शान्तिं कुर्वन्ति ॥ ५ ॥

पवित्रग्रहणं प्रवर्ग्यहोमसाधनत्वाभावेऽपि प्रवर्ग्यसंबन्धित्वमात्रेण सर्वेषां संभृतानामासादनं यथा स्यादित्येवमर्थं स्पष्टार्थम् । गां घर्मदुघमुत्सृजति बन्धनान्मोचयति । एतस्मिन्काले गोमोचनकाले शान्तिकरणं प्रागेवोक्तम् ॥ ५ ॥

एवं त्रिरात्रꣳ सायं प्रातः प्रवर्ग्येण प्रचरन्ति षट्कृत्वस्त्र्युपसत्के द्वादशकृत्वः षडुपसत्के चतुर्विꣳशतिकृत्वो द्वादशोपसत्के ॥ ६ ॥

एवं एवर्ग्येण प्रचरिष्यन्त इत्यादिविधिना प्रचरन्ति । अभ्याससंख्यामाह । त्र्युपसत्के साह्ने क्रतौ षट्कृत्वः प्रवर्ग्योऽनुष्ठेय उपसत्प्रयोगसंख्ययाऽनुष्ठेयः । सायं प्रातरित्यनेनैव सिद्धे त्र्युपसत्क इत्यादिवचनं ब्राह्मणार्थम् । तस्मिन्नेव साह्ने साग्निके द्वादशकृत्वः प्रवर्ग्यानुष्ठानं षडुपसत्कत्वात् । द्वादशोपसत्केऽहीने चतुर्विंशतिकृत्वः ॥ ६ ॥

प्र०टि०-आयस्मिन्त्सप्त वा सवा इति होतुःशब्दं श्रुत्वा सर्वं परिघर्म्यं निदधाति॥४॥

होतुःशब्दं श्रुत्वा तद्गामुत्सृज्य तृणभक्षणजलपानार्थं चाद्धि तृणं पिब शुद्धमुदकमिति मन्त्रलिङ्गात् । मदन्तीरुपस्पृश्येत्यापस्तम्बः । प्रवर्ग्यकर्तार इति शेषः । स्पष्टमन्यत् ॥५॥

त्रिरात्रमित्यन्तसंयोगे द्वितीया । तिस्र उपसदो यस्य क्रतोः स त्र्युपसत्कः । एवमुत्तरत्र द्रष्टव्यम् । त्र्युपसत्के सोमे क्रतौ । तस्मिन्नेव साग्निके द्वादशकृत्वः । द्वादशोपसत्केऽहीने चतुर्विंशतिकृत्वः । रुश्छान्दसः ॥ ६ ॥

तेनेष्ट्वा संवत्सरं न मांसमश्नीयान्न रामामुपेयान्न मृन्मयेन पिबेन्नास्य राम उच्छिष्टं पिबेत् ॥ ७ ॥

तेन प्रवर्ग्येणेष्ट्वा संवत्सरं न मांसं भुञ्जीयात् । रामां स्त्रियं नोपेयान्न गच्छेत् । रामा रमणायैव गृहीता शूद्रा । मृन्मयेन पात्रेण जलादिकं न पिबेत् । रामः शुश्रूषुः शूद्रः । रामेव रामः । लिङ्गव्यत्ययः । अस्य कृतप्रवर्ग्यस्य पुरुषस्योच्छिष्टं न पिबेदित्यर्थः ॥ ७ ॥

अग्निष्टोमे प्रवृणक्ति नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्याद्विश्वजिति सर्वपृष्ठे प्रवृणक्ति न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यात्प्रवृञ्ज्याद्वा दुर्ब्रा-

अग्निष्टोमेऽग्निष्टोमसंस्थाकज्योतिष्टोमे । ननु प्रवर्ग्यस्यानारभ्याधीतत्वादनारभ्याधीतानां च प्रकृतिगामित्वस्य सर्वार्थमप्रकरणादिति तार्तीयन्यायेनैव सिद्धेः किमर्थं वचनमिति चेन्न । न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यादित्यनेनाग्निष्टोमप्रथमप्रयोगेऽपि प्रतिषेधप्राप्तौ तत्प्रतिप्रसवार्थतया विधानोपपत्तेः । नोक्थ्य इत्यग्निष्टोमगुणविकार उक्थ्यक्रतावतिदेशप्राप्तः प्रतिषिध्यते । विश्वजितीत्युक्थ्यसंस्थायां प्रतिषिद्धोऽयं सर्वस्मादुक्थ्यविकारान्निवृत्तः सन्सर्वपृष्ठे प्रतिप्रसूयते । अत एव प्रतिप्रसवाज्ज्ञायतेऽस्ति सर्वपृष्ठे विश्वजिदुक्थ्य इति । न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यात् । प्रथमयज्ञोऽग्निष्टोमसंस्थाकज्योतिष्टोमप्रथमप्रयोगः । तत्र न प्रवृञ्ज्यात्प्रवृञ्ज्याद्वा । प्रथमप्रयोगेऽपि क्वचिन्नियममाह—प्रवृञ्ज्याद्दुर्ब्राह्मणस्य । यस्य त्रिपुरुषं वेदविच्छेदः स दुर्ब्राह्मण इत्युक्तं सोमप्रकरणे । तस्य प्रवृञ्ज्यात् । तथा ब्रह्म-

---

प्र० टि०—अथ संवत्सरं कंचिन्नियममाह—प्रवर्ग्येणेष्ट्वा संवत्सरमेवं व्रतम् । स्त्रियं नोपेयात् । कदाचिन्मृन्मयेन पात्रेण न जलं पिबेत् । अस्य यजमानस्योच्छिष्टं रामो रमणीयः पुत्रो न पिबेत् । तेज एव तत्सꣳश्यतीति (तै०आ०९–८) । तत्तेन नियमेन स्वकीयं तेज एव सम्यक्तीक्ष्णी करोतीति तदर्थः ॥ ७ ॥

प्रवर्ग्यस्याग्निष्टोमसंबन्धं विधत्ते—यावन्तः सोमयागाः सन्ति तेषु सर्वेष्वग्निष्टोमः संचार्यतः सर्वयज्ञात्मकः । तत्रानुष्ठिते सति कृत्स्नेऽपि यज्ञे शिरः प्रतिहितं भवति । अनारभ्याधीतस्य प्रवर्ग्यस्य यद्यपि पुरस्तादुपसदामिति वाक्येनैव प्रकृतिभूताग्निष्टोमसंबन्धः प्राप्तस्तथाऽपि 'न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यात्' (स० श्रौ०२४–९–२६) इति वक्ष्यमाणसूत्रनिषेधमपोह्य प्रतिप्रसवार्थं पुनर्विधानम् । निषेधस्त्वतिरात्रेऽपि चरितार्थो भविष्यति । तस्यापि विकल्पितप्रथमयज्ञत्वात् । तथा चाऽऽहाऽऽपस्तम्बः—'अग्निष्टोमः प्रथमयज्ञोऽतिरात्रमेके पूर्वं समामनन्ति' इति ।

ह्मणस्य प्रवृञ्ज्याद्ब्रह्मवर्चसकामस्य योऽनूचानः श्रोत्रियस्तस्य कामं प्रवृञ्ज्यात् ॥ ८ ॥

(ख० १०) ॥

वर्चसकामस्यापि प्रवृञ्ज्यात् । दुर्ब्राह्मणब्रह्मवर्चसकामव्यतिरिक्तेऽपि कचिन्नियममाह— कामं तु योऽनूचानः श्रोत्रियस्तस्य प्रवृञ्ज्यादिति । यस्य त्रिपुरुषं वेदविच्छेदो नास्ति तस्य प्रवृञ्ज्यात् । कामशब्दो विकल्पार्थः । अत्रेदं विचार्यते । कथमनारभ्याधीतः प्रवर्ग्यः । यत्प्रवर्ग्यं प्रवृणक्तीति श्रुतः । स च पुरस्तादुपसदां प्रवर्ग्येण प्रवृणक्तीति ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन विनियुक्तः । अव्यभिचरितक्रतुसंबन्ध्युपसत्संबन्धसहकृताद्वि(त)दुक्ति-न्यायेन तत्प्रतीतेः । न चोपसदङ्गत्वमेवास्त्विति वाच्यम् । उपसत्पदस्य पुरस्तात्काल-प्रतियोगित्वेन स्वार्थोपस्थापकस्योद्देश्यसमर्पकत्वायोगात् । तद्वाचकपदान्तरकल्पनया वैमृधवत्तदङ्गत्वबोध उपसदां फलवत्त्वज्ञानं विनाऽङ्गयाहित्वा(साहित्या)भावेन फलवत्त्व-ज्ञानार्थं ज्योतिष्टोमोपस्थितेरावश्यकत्वे लाघवेन ज्योतिष्टोमार्थत्वस्यैवोचितत्वात् । कौषीतकिब्राह्मणे प्रकरण एव प्रवर्ग्याम्नानाच्च । तत्र च न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यादिति श्रुतम् । तत्र प्रथमयज्ञपदेन ज्योतिष्टोमस्य सर्वसंस्थस्य ग्रहणमथवा तदीयप्रथमप्रयोगमा-त्रस्येति चिन्तायां प्रथमयज्ञशब्दो ज्योतिष्टोमनाम । एष वाव प्रथमो यज्ञो यज्ञानां यज्ज्योतिष्टोम इति सामानाधिकरण्यात् । तस्य प्रथमं प्रयुज्यमानत्वेन प्रवृत्तिनिमित्तस-त्वाच्च । न चैतेनेष्ट्वाऽथान्येन यजेतेत्यन्यशब्देनान्यसंस्थानामभिधानात्तासु ज्योतिष्टोमो-त्तरकालत्वविधानेन न सर्वसंस्थज्योतिष्टोमस्य प्रथमं प्रयुज्यमानत्वमिति वाच्यम् । तावताऽपि ज्योतिष्टोमसामानाधिकरण्येन प्रवृत्तिनिमित्ताविघातात् । अतो वाक्यात्प्रक-रणाच्च ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनैवायं प्रतिषेधः पर्युदासो वा ज्योतिष्टोमभिन्ने प्रवृणक्तीति ।

प्र०टि०—केचित्प्रतिषेधो विकल्पेन यद्यग्निष्टोमः प्रथमयज्ञः, तत्र प्रवृञ्जनस्य नित्य-त्वात् । अग्निष्टोमे प्रवृणक्तीत्युच्यते । अतिरात्रश्चेत्तत्र विकल्पो भवति । अग्निष्टोम उक्थ्यः षोडश्यतिरात्रोऽप्तोर्याम इत्येतासु संस्थासु प्रवर्ग्यो नित्यः । नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्यादिति निषेधो वाजपेयादिषु । विश्वजिति सर्वपृष्ठे प्रवृणक्तीत्यापस्तम्बः । विश्वजित्सर्वपृष्ठगुणको यत्र भवति तत्रापीति मन्तव्यम् । अत एवाग्निष्टोम उक्थ्यो वाऽतिरात्रोऽप्तोर्यामो वा यत्किंचिदनाश्रित्य न तयोः प्रधानत्वं च विद्यते । तस्मादाश्रितव्यमेव । तेषामप्ययं किमाश्रयणीय इति प्राप्ते तत्र कचित्प्राप्तिरित्युच्यते ' नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्यात् ' (आप० श्रौ० १९-३-१८)

अन्यथा विकल्पापत्तेः । यत्तु अग्निष्टोमे प्रवृणक्तीति वचनं तत्पर्युदस्तप्रतिप्रसवार्थम् । तदपि च कामं तु योऽनूचानः श्रोत्रियः स्यात्तस्य प्रवृञ्ज्यादित्यनेनोपसंह्रियते । तेनानूचानश्रोत्रियस्याग्निष्टोमसंस्थाकज्योतिष्टोमे नित्यं करणमन्यज्योतिष्टोमे नित्यमकरणं विकृतिषु च नित्यं करणमिति पूर्वपक्षिते सिद्धान्तः—अवयवशक्त्यैवार्थ बोधोपपत्तावतिरिक्तरूढिकल्पने प्रमाणाभावात् । प्रथमशब्दस्याप्रवृत्तप्रवर्तनवाचित्वेन प्रथमप्रयोगपरत्वावगतेः । यज्ञशब्दस्य च लक्षणया प्रयोगपरत्वाभ्युपगमात्प्रथमयज्ञपदेन ज्योतिष्टोमप्रथमप्रयोगोऽभिधीयते । स च प्रथमप्रयोगोऽग्निष्टोमसंस्थाकज्योतिष्टोमस्य । पाञ्चमिकन्यायात् । प्रथमं यजमानोऽतिरात्रे सत्रेण यजेतेति वचनादतिरात्रसंस्थाकस्य । तत्रोभयत्रापि अनेन प्रवर्ग्यस्य निषेधः पर्युदासो वा नतु विकृत्यन्तरे तत्रोपदेशातिदेशाभ्यां तदप्राप्तेः । तथा च प्रथमयज्ञशब्दो वाक्यशेषाद्वैदिकप्रयोगाच्च निरूढलक्षणया सोमान्तरनिरूपितप्राथम्यवत्प्रयोगविषयज्योतिष्टोममेवाभिदधाति । अन्यथा स्वस्वद्वितीयादिप्रयोगनिरूपितप्राथम्यवत्प्रयोगविषययज्ञमात्राभिधान आहिताग्नय इष्टप्रथमयज्ञा गृहपतिसप्तदशाः सत्रमासीरन्नित्यादौ सत्रे यज्ञमात्रोत्तरकालतापत्तेः । अतश्चोक्तविधज्योतिष्टोमप्रथमप्रयोग एव प्रवर्ग्यप्रतिषेधः । तथात्वेऽतिरात्रप्रथमाहारेऽपि न तौ पशौ करोतीतिवद्विकल्पापत्तेः । न च क्रियायाः स्वरूपेणोद्देश्यसंबन्धित्वेन वा निषेध एव विकल्पः—यथोक्तस्थले । यत्र तु कारकनिषेधः—यथा रात्रौ श्राद्धं न कुर्यादित्यादौ तत्र निषेधस्य कारकमात्रविषयत्वेन क्रियाविषयत्वाभावात्क्रियाविषयविधिविकल्पापादकत्वानुपपत्तिः । प्रकृते च प्रथमयज्ञपदस्य नोद्देश्यपरत्वमपि तु प्रातःसवन इतिवदधिकरणकारकपरत्वम् । अतश्च न विकल्पापत्तिरिति वाच्यम् । कारकस्यापि प्रथमप्रयोगस्याधिकरणत्वस्य विधितः प्राप्तौ न्यायतौल्ये(ल्ये)न प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्यैव विकल्पापत्तेः । अत एवाऽऽक्षेपेण यत्किंचित्कालप्राप्तौ रात्र्युपादानस्यैच्छिकत्वेन रागप्राप्तौ वैधत्वाभावात्(त्र) तन्निषेधस्य विकल्पापादकत्वम् । प्रकृते तु प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वं नैच्छिकं प्रतिप्रधानगुणान्वयस्य वैधत्वात् । अतः स निषेधोऽपि विकल्पापादक एव । वस्तुतस्तु प्रथमप्रयोगस्योदेश(द्देश्य)मेव मीमांसकोक्तमिति न काचिदनुपपत्तिः । अतो नानूयाजेष्वितिवत् पर्युदास एवायम् । अनारभ्याधानवाक्यशेषादुक्तविधप्रथमप्रयोगभिन्ने प्रवृञ्जनादिति । अतश्च प्रापकप्रमाणाभावात्प्रथमप्रयोगेऽकरणप्रसक्तावग्निष्टोमे प्रवृणक्तीति वचनं वस्तुतो नाप्राप्तप्रापकमपि तु प्रतिप्रसवफलकं सदग्निष्टोमसंस्थाकत्वनिमित्ते प्रथमप्रयोगेऽपि नित्यं प्रवर्ग्यविधानार्थं न तु विकल्पेन । विकल्पे प्रमाणाभावात् । अस्य च नान्यविषयता । सामान्यविधित एव सर्वत्र प्राप्तत्वादिति प्रथमप्रयोगविषयतैव । अनेन काममित्यनूचानवाक्यस्योपसंहारः । तेनाग्निष्टोमसंस्थाकज्यो-

तिष्टोमप्रथमप्रयोगेऽनूचानस्य नित्यं करणं तथा श्रोत्रियस्यापि । अनूचानो वेदाध्यापकः । तेन क्षत्रियवैश्ययोर्व्यावृत्तिः । श्रोत्रियः प्रकर्षेण वेदतदर्थज्ञ इत्युक्तम् । कामपदेनोभयोः कर्त्रोरुपादानाच्च न विधेयानेकत्वम् । तदन्येषामग्निष्टोमप्रथमाहारेऽपि नित्यमकरणमिति केचित् । अन्ये तु अनूचानश्रोत्रियपदाभ्यां ब्रह्मवर्चसकामदुर्ब्राह्मणयोरुपलक्षणं कृत्वा त्रितयभिन्नप्रथमप्रयोगे नित्यमकरणमिति वदन्ति । तन्त्रवार्तिके त्वनूचानादेर्विकल्पोऽन्येषां तु नित्यमकरणमित्युक्तं तत्कामपदेन विकल्पाभिधानमङ्गीकृत्याग्निष्टोमवाक्येन च तेनोपसंहारादनूचानादेर्विकल्प इत्यभिप्रायेणेति ध्येयम् । सर्वथाऽतिरात्रप्रथमाहारे प्रतिप्रसवाभावान्नित्यमेवाविनियोगः प्रकृतौ तु प्रथमप्रयोगेऽपि नित्यं करणमित्यस्मत्कृतगुरुविवरणे विस्तरः ॥ ८ ॥ (ख० १०)॥

इति श्रीवाञ्छेश्वरसुधीविरचिते सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रव्याख्याने महालिङ्गसमाख्याने चतुर्विंशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

अथ षष्ठः पटलः ।

प्रवर्ग्यमुद्वासयिष्यन्नजामग्नीधे ददाति पष्ठौहीं

प्र० टि०-इत्युक्त्वाऽनन्तरं 'विश्वजिति सर्वपृष्ठे प्रवृणक्ति'(१९-३-९९)इति विधानान्नोक्थ्य इति गम्यते । तत्राऽऽपस्तम्बेन बाध्यते तस्मादेकत्र विधायकमन्यत्र न विधायकं च यथाऽज्ञातस्य पुत्रस्य न चान्नं दातव्यं वस्त्रं च परिदातव्यमिति केन विधीयते । तस्मादप्राप्तोऽयं विधिः । अपरे त्वेवमाहुः—शाखान्तरेषु विद्यते विश्वजित्सर्वपृष्ठोक्थ्यस्तत्र प्रवृञ्जनप्राप्त्यर्थं वचनमिति। तच्चापि नोपपद्यते । यथा पाटलिपुत्रे बहवः पुरुषा विद्यन्त इति न्यायः । केचित्पुरुषास्तेषामन्नपानादि न विद्यते । अत एव स्वेभ्यो मन्यते । तस्मादन्यशाखोक्तस्य विश्वजित्सर्वपृष्ठोक्थ्यस्याऽऽपस्तम्बेन विधानाद्विदधाति प्रवृञ्जनम् । कोऽसौ दुर्ब्राह्मणस्तत्राऽऽह बौधायनः—यस्य वेदश्च वेदी च विच्छिद्येते त्रिपूरुषम् । स वै दुर्ब्राह्मण इति । प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यादिति शेषः । 'एकां शाखामधीत्य श्रोत्रियः । अङ्गाध्याय्यनूचानः' इति वैखानसः । कामवचनान्न प्रथमयज्ञादिनियमः । नानाहिताग्नेरिति निषेधात् ॥ ८ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां पञ्चमः पटलः ॥

प्रवर्ग्योद्वासनकाले ददाति । दक्षिणां ददातीति वचनादग्नीदजां ते ददामीत्येवं लौकि-

ब्रह्मणे धेनुꣳ होत्रे रुक्मावध्वर्यवे ॥ १ ॥

प्रवर्ग्यं प्रवर्ग्यसाधनीभूतपात्रसमुदायमुद्वासयिष्यन्नुद्वासनेन संस्करिष्यन् । अजामित्यादि स्पष्टम् । पष्ठौही गर्भिणी गौः । न च तस्या घर्मोपयोगाभावात् कथं विनियोग इति वाच्यम् । तद्दानस्यादृष्टार्थत्वेन प्रतिपत्तित्वाभावात् ॥ १ ॥

समोप्यापरं खरं पूर्वस्मिन्नुपव्यूहति मेथीं मयूखान्विशाखदामानि चाऽऽदायापरेणाऽऽहवनीयं पर्याहृत्य सम्राडासन्द्यां निदधाति सम्राडासन्दीमग्रेणाऽऽहवनीयं निधायौदुम्बर्याꣳ स्रुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा घर्म या ते दिवि शुगित्यास्यदघ्ने जुहोति घर्म या तेऽन्तरिक्षे शुगिति नाभिदघ्ने घर्म या ते पृथिव्याꣳ शुगिति जानुदघ्ने ॥ २ ॥

अपरं खरं गृहीत्वा पूर्वस्मिन्खरे व्यूहति निक्षिपति । खरद्वयमेकी करोतीत्यर्थः । मेथ्यादयो व्याख्याताः । तानि मेथीमयूखविशाखदामानि । अग्रेणाऽऽहवनीयमानीय सम्राडासन्द्यां निदधाति । ततः सम्राडासन्दीमग्रेणाऽऽहवनीयं स्थापयित्वा स्रुच्युपयमन्यां प्रोक्षणीधान्यां वा । अन्यत् स्पष्टम् । अपि वा प्रतिप्रस्थाता त्रीन्सनखाञ्शलाकान् मुष्टिनादाय तेषामेकमाहवनीय आदीप्याऽऽस्यदघ्ने धारयति । तस्मिन्नध्वर्युः प्रथमामाहुतिं जुहोति । तस्मिन्नपरमादीप्याऽऽहवनीये पूर्वं प्रहृत्य नाभिदघ्ने द्वितीयाम् । तस्मिन्नपरमादीप्याऽऽहवनीये पूर्वं प्रहृत्य जानुदघ्ने तृतीयामाहवनीय एवैनमनुप्रहरति । अपि वेह चतुर्गृहीतविकल्पः । सनखान्नखान्तसंगतादु(ङ्गु)ल्यङ्गुष्ठपरिमिनित्युक्तप्राक्(ग्)दर्भान् । आस्यदघ्ने जुहोति । आसीनस्य शक्यत्वात् । तस्मिञ्शलाकमुष्टौ । एनं शलाकमुष्टिम् । आहवनीय एवानुप्रहरति ॥ २ ॥

प्र० टि०—कन्यायेन । सर्वत्रैवं क्रतुमध्ये । ददातीत्यनुकर्षः । पष्ठौही बालगर्भिणी गौः । रजतस्यापि हिरण्यवत्प्रतिग्रहमन्त्रे हिरण्यशब्दस्य विद्यमानत्वात्तत्रापि केचिन्मन्त्रेण न गृह्णन्ति, इति रजतस्यादक्षिणत्वाद्धिरण्यं ददातीति यत्र चोद्यते तत्र न दद्याद्रजतम् ॥ १ ॥

समोप्यैकीकृत्यापरं खरं गार्हपत्योत्तरतो न्युप्तमाहवनीयस्योत्तरस्मिन्खरे न्युप्यैकस्मिन्पात्रे गृह्णाति । पृथक्पात्राभ्यां गृह्णातीत्येके । आहवनीयस्योत्तरत आसन्दीं प्रतिष्ठाप्य तस्यां प्रवर्ग्यपात्राण्यन्ववधायौदुम्बर्यामिति । पुनरौदुम्बरग्रहणं विस्पष्टार्थम् । घर्म या ते दिवि शुगित्युच्चैर्गृहीतया स्रुचा । घर्म या तेऽन्तरिक्ष इति नीचैः । घर्म या ते पृथिव्यामिति नीचैस्तराम् । तिस्रश्चाऽऽहुतीरिति भाष्यकृत् ॥ २ ॥

एतस्मिन्काले प्रतिप्रस्थाताऽहतेन वाससा परिश्रिते पत्नीमुदानयत्यनुनोऽद्यानुमतिरन्विदनुमत इत्युपनिष्क्रामन्त्यनुहरन्ति खरौ दक्षिणत उच्छिष्टखरमग्रेण प्राग्वँशꣳ सम्राडासन्दीं प्रतिष्ठाप्य प्रस्तोतः साम गायेति संप्रेष्यति सह पत्न्या त्रिः सर्वसाम्नो निधनमुपयन्ति मध्यदेशे द्वितीयं प्राप्य तृतीयꣳ सर्वत्र संप्रेष्यति ॥ ३ ॥

अहतेनेत्यादि । यथैषा प्रवर्ग्यसंभारान्न पश्यति तथाऽऽच्छादिते घर्मे तामानयतीत्यर्थः । न साऽवेक्षत इति निषेधस्य पूर्वमुक्तत्वादिति भावः । तथाऽऽह बोधायनः । अथैतां पत्नीमुदग्दशेन वाससाऽन्तर्दधातीति। तन्मते पत्न्याः परिश्रयणमिति विशेषः। प्राग्वंशात्सम्राडासन्दीमादाय अन्विदिति मन्त्रेण निर्गच्छन्ति । अनुहरन्तीत्यादि । संन्युप्तौ क(ख)रौ पात्रे गृहीत्वा परिकर्मिणो दक्षिणत उच्छिष्टखरं परिहरन्तीति शेषः । तथा चाऽऽआपस्तबः—दक्षिणत उच्छिखरं परिहरतीति । उच्छिष्टखरमपि पात्रे गृहीत्वा दक्षिणमार्जालीयदेशं नयतीति केचित् । प्राग्वंशस्य पुरस्तात्सम्राडासन्दीं प्रतिष्ठाप्य प्रस्तोतारं साम गायेति संप्रेष्यति । सम्राडासन्द्या द्वावन्तर्वेदि पादौ द्वौ बहिर्वेदीत्यास्तम्बः । सह पत्न्येत्यादि । पत्न्या सह सर्वे ऋत्विजः प्रस्तोत्रा गीयमानसाम्नो निधनमन्तिमभक्तिमुपयन्ति सह गायन्तीत्यर्थः । मध्ये मध्यदेशे द्वितीयं निधनमित्यनुषज्यते । प्राप्योद्वासनदेशमिति शेषः। तत्र गत्वा तृतीयं निधनमुपयन्तीति चानुषङ्गः । दिवस्त्वा परस्पाया इति प्रथममभिप्रव्रजन्ति । ब्रह्मणस्त्वा परस्पाया इति द्वितीयम् । प्राणस्य त्वा परस्पाया इति तृतीयम् । प्रथमे साम्नि गीयमान इति शेषः । अध्वनीति वा । एवं द्वितीयतृतीये । तत्रोत्तरवेदेः पश्चिमदेशगमने तृतीयो मन्त्रः ॥ ३ ॥

प्र० टि०—आहवनीये प्रस्तरप्रहरणविधानत्रैकिकशङ्का मा भूदिति । अपवृत्तकर्मत्वादपक्षेपणे प्रायश्चित्तनिवृत्त्यर्थवचनान्न दोषोऽस्तीति सर्वत्रैवम् । अयं विधिः कल्पान्तरोक्तत्वान्नास्त्यस्माकमिति भाष्यकृत् । प्रतिप्रस्थाता पत्नीमुदानयत्याहवनीयदेशे परिश्रित इति । यथैषा प्रवर्ग्यं न पश्यति तथा तिरोधीयत इत्यर्थः । तथा चाऽऽह बौधायनः—'अथैनां पत्नीमुदग्दशेन वाससाऽन्तर्दधाति' (बौ० श्रौ० ९-९-२३) इति । संन्युप्तौ खरौ पात्रेण गृहीत्वा मेथ्यार्द्ध्व परिकर्मिर्णोऽनुहरन्ति । उच्छिष्टखरं जघनेन गार्हपत्यं नीत्वा दक्षिणाग्नेः पूर्वया द्वारा निर्हृत्य प्राग्वंशस्य महावेदेश्च दक्षिणतो हरति । मार्जालीयस्थापनकाले सर्वेषु धिष्णियेषु मार्जालीयोच्छिष्टखरं क्षिपति । सम्राडासन्द्या द्वावन्तर्वेदि पादौ द्वौ बहिर्वेदि प्रतिष्ठाप्य साम गायेत्यध्वर्युराह । सर्वे निधनं कुर्युः । एꣳविधं समत्रिणं दहेति त्रिरेकैकस्मिन्प्रैषे व्यत्रिणं दहेति (?) ॥ ३ ॥

अपरेणोत्तरवेदिं निधाय प्रस्तोतर्वार्षाहार१ँ साम गायेष्टाहोत्रीय१ँ साम गायेति संप्रेष्यतीष्टाहोत्रीयस्य सर्वे साम्नो निधनमुपयन्ति न वार्षाहारस्य ॥ ४ ॥

सर्वे ऋत्विज इष्टाहोत्रीयस्य निधनाख्यामन्तिमभक्तिं गायन्ति । तत्साहचर्यात्सर्वेषां वार्षाहारनिधनगानस्यापि प्रसक्तेर्निषेधोऽयं न वार्षाहारस्येति ॥ ४ ॥

यद्युपरिष्टात्परिषिञ्चेदत्र वार्षाहारं चोदयेत् ॥ ५ ॥

यदि उपरिष्टात्परिषेको भवति तत्पक्षश्चेदाश्रीयते तत्र वार्षाहारं प्रेष्यतीत्यर्थः । उक्तं चाऽऽपस्तम्बेनोपरिष्टादत्रैके परिषेकं समामनन्तीति । अन्यत्रेष्टाहोत्रीयमेवेत्यर्थः॥५॥

उदकुम्भमादाय वल्गुरसि शंयुधाया इति त्रिः प्रदक्षिणमुत्तरवेदिं परिषिञ्चन्पर्येति ॥ ६ ॥

स्पष्टम् । निधाय कुम्भं शं च वक्षि परि च वक्षीति त्रिः परिषिञ्चन्प्रतिपर्येतीत्यापस्तम्बः ॥ ६ ॥

चतुःस्रक्तिर्नाभिर्ऋतस्येत्युत्तरवेद्यां खरावुपनिवपत्यप द्वेषो अप ह्वर इति मार्जालीयदेश उच्छिष्टखरं पाणी प्रक्षाल्योत्तरवेद्या१ँ हिरण्यं निधाय देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेति तस्मिन्प्रचरणीयं

चतुःस्रक्तिरिति मन्त्रेणोत्तरवेद्यां खरावुपनिवपति निदधाति । चतुःस्रक्तिरिति मन्त्रलिङ्गादुत्तरवेद्यामुपनिवाप एवायं मन्त्रो नान्यत्रेति बोध्यम् । अप द्वेष इति मन्त्रेण मार्जालीयदेशे मार्जालीयदेशं गत्वोच्छिष्टखरं निवपतीत्यनुषङ्गः । पाणी हस्तौ प्रक्षाल्योत्तरवेदिमध्ये हिरण्यं निधाय हिरण्यस्योपरि देव पुरश्चर सघ्यासं त्वेति मन्त्रेण प्रचरणीयं महावीरं

प्र० टि०—उत्तरवेदिग्रहणं प्रदर्शनार्थं वक्ष्यमाणानामप्युद्वासनदेशानाम् । तस्मिन्यं द्वितीयं प्रैषं ब्रूयात् तथा निधनमुत्तरवेदिं प्राप्य तृतीयं प्रैषमाह । तथा निधनं सर्वत्र प्रवर्ग्योद्वासनदेशेषु पुनरप्स्वादिषु चैवं संप्रैषादिप्रवृञ्जनमत्रापि भवति । यत्रोद्वासनं कुर्वन्ति तद्देशं प्राप्य तृतीयं प्रैषं ब्रूयात् । सर्वपक्षे च तृतीयपर्यायस्य निधनमुपेत्य प्राणस्य त्वेति । उत्तरवेदेरुत्तरतो गत्वाऽऽसन्दीं प्रतिष्ठाप्य संप्रेष्यति प्रस्तोतर्वार्षाहर१ँ साम गायेष्टाहोत्रीय१ँ साम गायेति च न वार्षाहारस्येति निषेधवचनादिष्टाहोत्रीय एव साम्नो निधनं समाधानमुपयन्ति प्राप्नुवन्ति ॥ ४ ॥

यदि तत्र संप्रेष्यति वार्षाहारं चोदयेन्न पूर्वं प्रस्तोतरिष्टाहोत्रीयं साम गायेति च पूर्वं ब्रूयात् । इतरथा यथोक्तेनैव ॥ ५ ॥

तूष्णीमुदकुम्भमादायाध्वर्युर्मन्त्रेण परिषिञ्चति ॥ ६ ॥

निवपतीत्यनुकर्षः । मार्जनं स्यादित्यर्थः । खरे हिरण्यं निधायेत्येतदादि ।

महावीरमुपावहरत्येवमितरौ दक्षिणोत्तरौ वा तूष्णीमितराण्यादित्यस्यैव रूपं करोति ॥ ७ ॥

निदधाति शफाभ्यामेव । एवमितरौ पूर्वापरौ निदध्याद्दक्षिणोत्तरौ वा । आपस्तम्बस्तु पूर्वापराविति स्पष्टमेवाऽऽह । तच्च प्रचरणीयस्य पुरत एव बोध्यम् । तथा च बोधायनः—अग्रेण प्रचरणीयमिति । तूष्णीं मन्त्रं विना । आदित्यस्येव रूपं मण्डलाकारमित्यर्थः ॥ ७ ॥

महीनां पयोऽसीति प्रचरणीय आज्यमानयति वनस्पतीनामोषधीनाꣳ रस इति मधु वाजिनं त्वा वाजिनोऽवनयाम इति दध्येवमितरयोः ॥ ८ ॥

प्रचरणीयो यथा पूर्यते तथाऽऽज्यादीनि त्रीण्यानयति । तच्चोत्तरसूत्रे स्पष्टम् । एवमितरयोर्द्वितीयतृतीयमहावीरयोः । पूरणं कार्यमिति शेषः ॥ ८ ॥

अपि वाऽऽज्येन प्रथमे मधु द्वितीये दधि तृतीये ॥ ९ ॥

आज्यमेव प्रथम आनयति न तु दधिमधुनी । तच्च पयोमन्त्रेणैव । द्वितीयस्य मधुनैव पूरणं तृतीयस्य दध्नैव पूरणम् ॥ ९ ॥

प्र० टि०—उपावहरतीति शेषः । प्रचरणीयं महावीरमुपावहरतीति भरद्वाजः । अत्रापि शफाभ्यां परिग्रहो महावीरस्य न विस्मर्तव्यः । प्रचरणीयस्याग्रतः पूर्वापरौ भवतः । दक्षिणोत्तरौ विकल्पः । तथा पूर्वापराविति वैखानसः । प्रचरणीयस्य यथा पूर्वापरयोगस्तथाऽग्रेण प्रचरणीयम् । अत्रैव सर्वं परिघर्म्यं सर्वतः परिमण्डलमादित्यस्य रूपं करोतीत्यापस्तम्बः । तूष्णीमितराण्यादित्यस्यैव रूपं ध्यानं करोत्यध्वर्युः । प्रवर्ग्यस्य पूर्वदिश्युद्वासनम्—शिरो वा एतद्यज्ञस्य (तै० आ० ५–९) इत्यत्र द्रष्टव्यम् ॥ ७ ॥

शान्त्यर्थं प्रक्षिपति । गोपय इत्यापस्तम्बः । आनयतीत्यनुकर्षः । यथा पूर्यते प्रचरणीयेन महावीरे दध्यानयतीति भरद्वाजः । एवं द्वितीयं च तृतीयं च पूरयतीत्यापस्तम्बः ॥ ८ ॥

अपि वेति पक्षान्तरम् । पयो नित्यम् । आज्यमेवेत्यस्मिन्पक्षे गव्यमाज्यमेवेति गम्यते । महीनां पयोऽसीति प्रचरणीमप्याज्येनैव पूरयेत् । ज्योतिर्भा असीति द्वितीयं महावीरं मधुना पूरयेत् । वाजिनं त्वेति पूरयेद्दध्ना तृतीयम् । केचिदाज्यं त्रिः पूरयन्ति त्रिभिर्मन्त्रैः प्रथमं, एवं मधुना द्वितीयं तथा तृतीयं दध्नेति, मा भूत्कर्मविलोप इति ॥ ९ ॥

घर्मैतत्तेऽन्नमेतत्पुरीषमिति दध्ना मधुमिश्रेण यानि पात्राण्यासेचनवन्ति तानि संपूरयत्यभ्युक्षतीतराण्यरिक्ततताया इति विज्ञायते ॥ १० ॥ (ख० ११) ॥

घर्मैतत्त इति मन्त्रेण मधुमिश्रेण दध्ना यान्यासेचनवन्ति बिलवन्ति पात्राणि भवन्ति तानि पूरयति । इतराणि बिलशून्यानि अभ्युक्षति सिञ्चति । एवं हि सति सर्वमरिक्तं भवतीति श्रूयत इत्यर्थः ॥ १० ॥

अथ यदि पुरुषाकृतिं चिकीर्षेत्समानमेतेषामुपावहरणं तच्छिरो भवति तस्मिन्नेनमप्रच्छिन्नाग्रं प्राञ्चं निदधाति शिखायै रूपम् ॥ ११ ॥

पुरुषाकृतिचिकीर्षायां प्रचरणीयोपावहरणान्तं कृत्वेतरावुपावहरेत् तेन शिरसो रूपं भवतीत्यर्थः । शिखायै शिखाया इत्यर्थः । षष्ठ्यर्थे चतुर्थीप्रयोगश्छान्दसः ॥ ११ ॥

अभितो दोग्ध्रे कर्णयोः प्रोक्षणीधानीं मुखस्य नासिकयोः स्रुचावक्ष्णोर्हिरण्यशकलावाज्यस्रुवावाज्यस्थालीं ग्रीवाणां धृष्टी जतृ(त्रू)णामभितः शफावँसयोरभितो रौहिणहवण्यौ बाह्वोर्मेथीं पृष्टीनामभितो धवित्रे पार्श्वयोर्मध्ये तृतीयमुरसोऽभ्रिँ श्रोण्योरभितो मयूखौ सक्थ्योर्मध्ये तृतीयं मेढ्रस्य रौहिणकपाले पार्ष्ण्योर्मध्य उपयमनमुदरस्य तस्मिन्सर्वँ रज्जुमयमवदधात्पात्रा(त्यान्त्रा)-

कर्णयो रूपमित्यादौ सर्वत्र रूपं करोतीत्यस्य प्रतिकर्षः । अभितो दक्षिणत उत्तरतः । आज्यस्रुवावाज्यबिन्दू । जतृ(त्रू)णां कण्ठादधोविद्यमानास्थिविशेषाणाम् । पृष्टीनां

प्र० टि०—अभ्युक्षतीतराणीति । अबिलवन्त्यभ्युक्षति । एवमरिक्तताया इति ॥ १० ॥

यदिशब्दः पक्षान्तरत्वद्योतनार्थः । अथ पुरुषाकृतिं प्रवर्ग्यपात्रं कुर्वाणश्चेदत्रैवेतरामिति पुनर्वचनादस्मिन्पक्षे तु पूर्वतश्चापरतश्च तद्दक्षिणतश्चोत्तरतश्च प्रचरणीयस्योपरिष्टादप्रच्छिन्नाग्रं वेदं निदधाति शिखाया रूपं करोति ॥ ११ ॥

अभितो दक्षिणत उत्तरतश्च दोग्ध्रे कर्णयो रूपं करोति । हिरण्यशकलावाज्यबिन्दवो नेत्रयो रूपं करोतीत्यर्थः । प्रोक्षणीधानीं प्रागग्रामुदगग्रां वा महावीरेभ्योऽपरतो मुखस्य रूपं करोति । एवमितराणि प्रत्यगपवर्गं पुरुषाकृतिं करोति । ग्रीवाणामिति नित्यं बहुवचनं छान्दसत्वात् । आज्यस्थाल्या दक्षिणत उत्तरतश्च धृष्टी निधाय रूपं करोति । जत्रु धातुविशेषः । अन्यत्स्पष्टम् ।

णा॰ रौहिणपिष्टलेपेन प्रध्वँसयति मज्जां वेदं विस्रस्यानुप्रकिरति स्नायूनामवकाभिर्धूपतृणैरिति प्रच्छादयति मा॰ँसस्य दध्ना मधुमिश्रेणावोक्षति लोहितस्य कृष्णाजिनेन प्राचीनग्रीवेणोत्तरलोम्ना प्रोर्णोति त्वचो लोम्ना सम्राडासन्दीं विस्रस्योपरिष्टान्निदधाति सम्राज्यरूपं करोति ॥ १२ ॥

पृष्ठास्थ्नां प्रध्वंसयति । अभिप्राकिरति अवकाभिः शैवालैर्धूपतृणैर्मुञ्जप्रलवैः । साम्राज्यस्य सम्राज एव सम्राडासन्दी दृश्य(उद्वास्य)त इति भावः । सम्राट्शब्दसंबन्धाद्वा । मज्जामित्यादौ षष्ठयर्थे द्वितीया । पूर्वोक्तानां साधनक्रमः कथ्यते—पुरुषस्य प्राक्शिरस्कत्वान्महावीरेभ्यः पश्चादाज्यस्थाली ततः पश्चाच्छफौ ततः पश्चात्प्रतीचौ रौहिणहवण्यौ तयोर्मध्ये मेथी धवित्राणि ततः पश्चादुपयमनं ततः पश्चादग्निरिति बोध्यम् ॥ १२ ॥

उत्तरवेद्यामुद्वासयेत्तेजस्कामस्योत्तरवेद्यामुद्वासयेदन्नकामस्येति पुरो वा पश्चाद्वोद्वासयेदपां मध्य उद्वासयोदिति नदीद्वीपं ब्रुवते यदि नदीद्वीप उद्वासयेन्न परिषिञ्चेन्नात्र वार्षाहारं चोदयेत् ॥ १३ ॥

नित्यान्काम्यांश्चोद्वासनदेशानाह—उत्तरवेद्यामित्यादि । उत्तरवेद्या नित्याया एव तेजोन्नादिलक्षणफलोद्देशेन विधिरिति केचित् । वस्तुतस्तूद्वासनविषय उत्तरवेदेर्नित्यतावेदकप्रमाणाभावेन फलसंबन्धरहितदेशविशेषाणामग्रे वक्ष्यमाणत्वेन चोत्तरवेदेः काम्यत्वमेव युक्तम् । पुरः पूर्वभागे । उपस्थितत्वाद्देवयजनदेशस्य पश्चात् । तस्यैव पश्चिमदेशे वाऽपां मध्य उद्वासनं कथं स्यादिति मन्यमान आचार्यः श्रुत्यर्थमाहेति नदीद्वीपं ब्रुवत इति । अपां मध्य इत्यनेन नदीद्वीपमेव श्रुत्याभिप्रेतामिति पूर्व आचार्या वदन्तीत्यर्थः । नदीद्वीप उद्वासनपक्षे परिषेचनवार्षाहारयोर्निवृत्तिः ॥ १३ ॥

प्र०टि०-रौहिणपिष्टशेषेण सर्वां पुरुषाकृतिं बद्ध्वा ध्वंसयति । य(त)था वेदम् । धूपतृणानीति मुञ्जप्रलवानां नामधेयम् । स्पष्टं शेषम् । दध्ना मधुमिश्रेणावोक्षणे लोहितोत्पादकत्वं भैषज्ये प्रसिद्धम् ॥ १२ ॥

अथ नित्याः काम्याश्चोद्वासनदेशा उच्यन्ते—तत्रोत्तरवेद्या एव नित्याया एव कामा इति स्थास्यति । उत्तरवेद्या नित्यत्वं काम्यत्वं च । प्राग्वंशस्य पुरस्तात्पश्चाद्वा । अत्र काम्यतैव । अपां मध्ये कचिन्नद्याः पुलिने वा । द्वीपग्रहणादपां मध्येऽपि न परिषिञ्चेत् । अत्र कालविकल्प इति भाष्यकृत् । चोदयेत्प्रेषयेत् ॥ १३ ॥

यद्यभिचरेदिदमहममुष्याऽऽमुष्यायणस्य शुचा प्राणमपि दहामीति यं द्विष्याद्यत्र स स्यात्तस्यां दिश्युदुम्बरशाखायामुद्वासयेत् ॥ १४ ॥

अथाभिचारकामस्योद्वासनमाह–यदीति। अभिचरेत्, अभिचारप्रयोगं कुर्यात् स यस्यां दिशि द्वेष्योऽस्ति तस्यां दिशि औदुम्बरीं शाखां निधाय तस्यां सर्वं परिघर्म्यमिदमहमित्यादिना मन्त्रेण निदध्यादिति केचित्। वस्तुतस्तूदुम्बरवृक्ष एव शाखायामुद्वासनस्य शाखेण प्रतीतेर्वृक्षाग्र एवोद्वासनं युक्तम्। न च तत्र पुरुषाकृत्यादिरचनासंभवात् कथमुद्वासनमिति वाच्यम्। वृक्षाग्र एव यथा पुरुषाकृतिः संपादयितुं शक्या तथा प्रयत्नं कृत्वोद्वासनसंभवात्। अथवा वचनबलात्पुरुषाकृत्यादि परित्यागेनापि मुख्यप्रतिपत्तिभूतोद्वासनस्य कर्तुं शक्यत्वात्। पुरुषाकृतेरुत्तरवेद्युद्वासनाभिप्रायेणापि वर्णयितुं शक्यत्वाद्वृक्षाग्र एवोद्वासनं युक्तम् ॥ १४ ॥

यत्र दर्भा उपदीकसंतताः स्युस्तदुद्वासयेद्वृष्टिकामस्योत्तरवेद्यां नित्यकल्पं ब्रुवते नैनमुद्वासितं वयाꣳसि पर्यासीरन्नाऽग्निप्रणयनात् ॥ १५ ॥

उपदीकैः पशुविशेषैर्भक्षितशेषा दर्भाः शीर्णा न भवन्ति तत्रोद्वासयेद्वृष्टिकामस्य। उत्तरवेद्यामित्यादि। ननु पूर्वं काम्यत्वप्रतिपादनात्कथं नित्यत्वमिति चेन्न। उत्तरवेद्यां नित्यं कल्पमित्युपसंहारेण नित्यकाम्यत्वसंभवात्। तस्यां काम्यश्रुतेर्दधिग्रहवदुपपत्तेः। नैनमित्यादि। यत्रोद्वासनं कृतं तत्परितः पक्षिणो नाऽऽसीरन्पक्ष्यासनं परिहरेत्। तस्यावधिमाह––अग्नेः प्रणयनात्। अग्निप्रणयनपर्यन्तम्। अत्रैके परिषेचनं समामनन्तीत्यापस्तम्बः ॥ १९ ॥

प्र०टि०–अभिचारकामो यस्यां दिशि द्वेष्यः स्थितस्तस्यामौदुम्बरीं शाखां निधाय तस्यां सर्वं परिघर्म्यं-इदमहमित्येवमादिना निदध्यात्। एवं कुर्वन्यथामन्त्रवर्णं–शुचैवास्य प्राणं दहति, इति। कथमिति चेत् 'अन्नं वा उदुम्बरः' (तै०आ०५–९) इति, प्राणश्चान्नदाना-(न्नादन)र्थान्तरं, घर्मः पुनः शुक् शोकहेतुः। अतः सिद्धो घर्मात्मकेन शोकेनौदुम्बरात्मकप्राणदाहः। ताजक् सद्यः ॥ १४ ॥

तत्रोपदीकाभिर्वम्रीभिर्भक्षितशेषा दर्भाः शीर्णाग्रा भवन्ति, तत्रेत्यर्थः। उत्तरवेद्यामुद्वासयेत्तेजस्कामस्येत्युक्त्वाऽन्ते तस्मादुत्तरवेद्यामेवोद्वासयेदित्यवधारणादित्यर्थः। एवं च तस्यां कामश्रुतिर्दधिग्र(ध)र्मवद्व्याख्येयेत्युक्तं भवति। एवं प्रवर्ग्यपात्रसमुदायस्योद्वासितस्य वयांसि पक्षिणो नोपरि निषीदेयुः, अग्नेः प्रणयनात् परितः पक्षिणामासनं परिहरेदित्यर्थः ॥ १९ ॥

अथैनमुपतिष्ठन्ते रन्तिर्नामासि दिव्यो गन्धर्व इत्यचिक्रदद्वृषा हरिरिति यजमानः सुमित्रा न इति मार्जयित्वोद्वयं तमसस्परीत्यादित्यमुपस्थायानवेक्षमाणाः प्रत्येत्योदु त्यं चित्रमिति द्वाभ्यां गार्हपत्य आहुतीर्हुत्वेममू षु त्यमस्मभ्यमित्याहवनीयमुपतिष्ठन्ते गार्हपत्यं वा ॥१६॥(ख०१२)॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रे चतुर्विंशप्रश्ने षष्ठः पटलः ॥

अथोद्वासनानन्तरमेनमुद्वासितं प्रवर्ग्यं सर्वे प्रवर्ग्यकर्तार उपतिष्ठन्ते । यजमानस्तु अचिक्रददित्यनेनोपतिष्ठते । ततः सर्वेऽपि सुमित्रा न इति चात्वाले मार्जयित्वोद्वयं तमस इत्यनेनाऽऽदित्यमुपस्थायानवेक्षमाणा अप्रतीक्ष्यमाणाः प्रत्येत्य देवयजनमुद्वयं चित्रमिति द्वाभ्यां मन्त्राभ्यां गार्हपत्ये द्वे आहुती हुत्वा इममू षु त्यमस्मभ्यमिति आहवनीयं गार्हपत्यं वोपतिष्ठन्ते ॥ १६ ॥ (ख० १२)

इति श्रीवाञ्छेश्वरसुधीविरचिते सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रव्याख्याने महालिङ्गसमाख्याने चतुर्विंशप्रश्ने षष्ठः पटलः ॥

====

अथ सप्तमः पटलः ।

यदि घर्मः स्कन्देदस्कान्द्यौः पृथिवीमित्याहुती जुहुयात् ॥ १ ॥

अथ घर्मप्रायश्चित्तान्युच्यन्ते । यद्यभिपूरणप्रभृत्याहोमाद्घर्मः स्कन्देत्, अस्कान्द्यौः पृथिवीमित्यनेनाऽऽहुती जुहुयात् ॥ १ ॥

यदि घर्मेण चरत्सु पुरस्ताद्विद्युदापतेद्या पुरस्ताद्वि-

पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि विद्युत्पतने या पुरस्तादिति मन्त्रेण होतव्यम् । एवमितरासु

प्र०टि०—एनं प्रवर्ग्यम् । सर्वेऽप्युपतिष्ठन्ते । एनमुपतिष्ठत इत्यनुवर्तते । सर्वेषु सूत्रेषु मार्जालीयदेशे चोच्छिष्टखरे मार्जनं स्यात् । उपस्थानं च सर्वे प्रवर्ग्यकर्तारः । यदि गार्हपत्ये होम आपस्तम्बोक्तः समान एवास्माकम् । अध्वर्युरेव जुहोत्येकवचनात् । गार्हपत्याहवनीययोरेको विकल्पो वेति दर्शनाच्च ॥ १६ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां षष्ठः पटलः ।

====

अथ घर्मप्रायश्चित्तमाह—यद्यभिपूरणप्रभृत्यग्निहोत्रहोमाद्धर्मः स्कन्देदेकामाहुतिम् ॥१॥ यदिशब्दः सर्वत्र प्रमादादौ बोध्यः । यथालिङ्गमिति वचनाद्यस्यां दिशि विद्योतते

द्युदापतदित्याहुतिं जुहोत्येवमितरासु दिक्षु यथा लिङ्गम् ॥ २ ॥

दिक्षु यथालिङ्गं यस्यां दिशि विद्योतेत तल्लिङ्गेन मन्त्रेण जुहोतीत्यर्थः । असकृद्विद्योतनेऽपि सकृदेवाऽऽहुतिः कार्या । यदि सर्वतः, सर्वाहुतिर्न्याय्या । मन्त्रलिङ्गभेदेन प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकावृत्तेर्न्याय्यत्वात् । तथा चाऽऽपस्तम्बः—यदि सर्वतः सर्वासु जुहुयादिति ॥ २ ॥

प्राणाय स्वाहा पूष्णे स्वाहेत्यनुवाकाभ्यामनाज्ञातप्रायश्चित्ते घर्मे चतुर्दशाऽऽहुतीर्जुहोत्यष्टादशेत्येकेषाम् ॥ ३ ॥

घर्मसंबन्धिविध्यपराध एतान्यज्ञातप्रायश्चित्तानि सामान्येन भवन्ति ॥ ३ ॥

उदस्य शुष्मादिति घर्मेष्टकामुपदधाति यास्ते अग्न आर्द्रायोनय इति कुलायिनीमग्निरसि वैश्वानरोऽसीत्यैडकी चितिः ॥ ४ ॥

उदस्य शुष्मादित्यनेन घर्मेष्टकामुपदध्यात् । यास्ते अग्न इत्यनेन कुलायिनीमुपदध्यात् । अग्निरसीत्यनुवाकेनैडकी चितिरभिमन्त्रयितव्येत्यर्थः । उत्तरे त्रयोऽनुवाका अग्नौ विनियुक्ता नात्रान्वीयन्ते ॥ ४ ॥

यदि घर्मेण चरत्सु महावीरः पद्येत भूर्भुवः सुवरित्येनमभिमन्त्र्योर्ध्व ऊ षु ण ऊतय इति द्वाभ्या-

यदि सम्राडासन्द्याः खराच्छफाभ्यां वा महावीरो भूमौ पतेत्तदा समस्तव्याहृतिभिरेनमभिमन्त्र्योर्ध्व ऊ षु ण ऊतय इत्यनेनैनमुत्थापयेत् । यदि भिद्येत महावीर इति

प्र० टि०—तत्तल्लिङ्गेन मन्त्रेण जुहुयात् । असकृद्विद्योतनेऽपि सकृदेवाऽऽहुतिरेकस्यां चर्यायाम् । अयं भावः—घर्मेण चरत्सु विद्युद्दृश्यते, या पुरस्ताद्विद्युदापतदित्याहवनीये जुहोति (इति) । यद्याज्यसंस्कारात्पूर्वमुत्सृज्यते चेद्विद्युत्संस्कृत्योत्पवनान्ते जुहुयात् । प्रायश्चित्तमस्यामेवेति भाष्यकृत् । दोषदर्शनादनन्तरं लौकिकेनेति न्यायः । अनन्तरवचनाद्यदि दक्षिणतो दृश्यते विद्युत्तया दक्षिणत इति जुहुयात् । एवं सर्वत्र विद्युदित्यादेरनुषङ्गः । सर्वतः सर्वासु दिक्षु सह दृश्यते विद्युत्सर्वा जुहुयात् । यथापूर्वमिति । असकृद्विद्युत्पतनेऽपि सकृदेव जुहुयादा प्रवर्ग्यसमाप्तेः ॥ २ ॥

आ परिसमाप्तेः प्राणाय स्वाहा पूष्णे स्वाहेत्यनुवाकद्वयं समुच्चयेन हूयते सर्वप्रायश्चित्तमन्ते ॥ ३ ॥

साग्निचित्कताविति शेषः । त्रयोऽनुवाका अग्नौ विनियुक्ता नात्रान्वीयन्ते ॥ ४ ॥

यदि स्थापितो महावीरः पतेद्व्याहृतिभिरभिमन्त्र्योर्ध्व ऊ षु ण ऊतय इत्याभ्यामुत्था-

**मुत्थापयेद्यदि भिद्येत विधुं दद्राणमिति संदध्या-
दूयद्दते चिदभिश्रिष इत्याश्लेषयेद्यदन्यन्माश्सा-
न्माषेभ्यश्च ॥ ५ ॥**

शेषः । संदध्याद्भिन्नावयवं मेलयेत् । यद्दते चिदभिश्लिष इत्यनेनोपश्लेषसाधनैर्मांस-माषव्यतिरिक्तैर्दृढार्थैरजलोमचूर्णादिभिः संश्लेषयेत् । तथा च बोधायनः—अश्मचूर्णानि च्छागपयसि परिकीर्य तैः प्रत्युक्षउल्क(क्ष्योल्मु)कैः संधियोग्यस्य पुनः क्रियां कृत्वा पाकार्थं निदधाति । अन्यथाऽन्यमप्रचरणीयं महावीरं प्रवृणक्ति योऽन्यः पूर्वनिहितस्तमित्यर्थः ॥ ५ ॥

**यदि घर्ममतिपरीयुर्न वा प्रतिपरीयुः पुनरूर्जा
सह रय्येति द्वाभ्यां प्रतिपरीयुः ॥ ६ ॥**

यदि च घर्ममतिपरीयुर्न वा प्रतिपरीयुः पुनरूर्जा सह रय्येति द्वाभ्यां प्रतिपरीयुः । तत्रोभयत्रापि सकृदेताभ्यां प्रतिपरीयुः । तथा बोधायनः—यदि प्रमत्ता अतिपर्यन्ति गार्हपत्ये स्रुवाहुती जुहुयादिति ॥ ६ ॥

**मा नो घर्म व्यथितो विव्यथो न इति घर्मे
व्यथितेऽष्टावाहुतीर्जुहोति ॥ ७ ॥**

घर्मे व्यथिते व्यथनयुक्ते क्वथनवशात्सशब्दबुद्बुदोत्प्लुतावित्यर्थः । तत्र निरुक्तमन्त्रैरष्टावाहुतीः कर्तव्याः ॥ ७ ॥

**अपि वा घर्ममेव व्यथितमेतासां चतसृभिरुप-
तिष्ठते ॥ ८ ॥**

उपतिष्ठन्त एव नतु होमः ॥ ८ ॥

प्र० टि०—पयेत् । केचित्संसीदस्वेति स्थापनाद्या प्रचाराद्यदि पतेत्तत्रैतत्प्रायश्चित्तम् । सर्वत उपरिष्टाद्भिन्ने प्रायश्चित्तं प्रचरणोर्ध्वमेव, पूर्वं चेत्सर्वप्रायश्चित्तं कृत्वा पुनः संप्रकृष्य यावदन्तमेवेति न्यायेन कुर्यादिति व्याचक्षते । करणादिति न्यायः पश्चात्पूर्वमित्यविशेषवचनात् । यदि सम्राडासन्द्याः खराच्छफाभ्यां वा महावीरः पतेद्व्याहृतिभिरभिमन्त्र्य द्वाभ्यामेनमुच्छ्रयीत । विधुं दद्राणमिति पुनः संधाय भिन्नं यद्दते चिदभिश्रिष इति दृढार्थमालिप्य पुनः प्रचरति ॥ ५ ॥

यदि घर्ममित्यत्र त्रिभ्योऽधिकं यदि परिक्रामन्ति न्यूनं वा त्रिभ्यः पुनरूर्जा सह रय्येत्येताभ्यामेनं प्रतिपरीयुरीत्यापस्तम्बः । यावत्कृत्वाऽतिपरीयुस्तथा यावन्न्यूनं तावत्परिक्रामन्ति ॥ ६ ॥

अष्टौ घर्मे व्यथिते प्रायश्चित्तानीत्यापस्तम्बः । व्यथनमाधिकेन बुद्बुदक्षरणरूपे विष्यन्दनमाधिकेऽग्नौ । व्यथनं क्वथनवशात्सशब्दाद्बुद्बुदोत्पत्तिरष्टावाहुतयः ॥ ७ ॥

एकेषां मते घर्ममेवोद्घाटितमभिमन्त्रयेत । नात्र प्रायश्चित्तम् ॥ ८ ॥

यदि घर्मेण चरत्स्वादित्योऽस्तमियादुद्वयं तमस-
स्परीत्यपरस्यां द्वारि दर्भेण हिरण्यं प्रबध्योदु त्यं
चित्रमिति द्वाभ्यामुपस्थाय प्रचरेच्छ्वोभूते वयः
सुपर्णा इत्युद्यन्तमादित्यमुपतिष्ठते ॥ ९ ॥

घर्मेण चरत्सु सूर्येऽस्तं गत उद्वयं तमसस्परीत्यनेन पश्चिमस्यां द्वारि दर्भेण हिरण्यं बद्ध्वोदु त्यं चित्रमिति द्वाभ्यां हिरण्यमुपस्थाय प्रवर्ग्यशेषं कुर्यात् । श्वोभूते वयः सुपर्णा इति सर्वेऽपि आदित्यमुपातिष्ठन्ते ॥ ९ ॥

यदि घर्मधुग्दोहकाले नाऽऽगच्छेदन्यां
दुहीत ॥ १० ॥

दोहकाल प्रवर्ग्येण चरत्सु यो दोहकालः शास्त्रचोदितस्तस्मिन्काले नाऽऽगच्छेत् तदाऽन्यां दुग्ध्वा प्रवृञ्ज्यात् । तस्यास्तु घर्मदुहः सुत्यायां ब्राह्मणाय दानमापस्तम्बोक्तं द्रष्टव्यम् ॥ १० ॥

यदि न दुहीत दृतिᳪं स्तनं कृत्वा पिन्वयेत् ॥ ११ ॥

यदि घर्मधुङ्न दुहीत दृतिं चतुष्पदां कृत्वा पयसाऽभिपूर्य पादेष्वन्तिमं स्तनं कल्पयित्वा पिन्वयेत् । पयः स्रावयेद्दोहमन्त्रैरित्यर्थः ॥ ११ ॥

यदि दधि स्याद्बार्हस्पत्यᳪं शᳪंसेत् ॥ १२ ॥

दुह्यमाना घर्मधुक् स्वयमेव यदि दधि दुहीत तदाऽभिष्टवस्य प्रागुक्तत(गुत्त)माया येन केनचिद्बार्हस्पत्येन सूक्तेन संशेत् । होताऽभिष्टुयादित्यर्थः ॥ १२ ॥

यदि पय आश्विनं सोदर्कम् ॥ १३ ॥

पयस उदर्को दधि तत्सहितं चेत् पयो दुहीत तदाऽऽश्विनेनाभिष्टुयात् ॥ १३ ॥

प्र० टि—०आदित्योऽस्तमियादा समाप्तेरुद्वयमुदु त्यं चित्रमिति द्वाभ्यामुपतिष्ठते । द्वाभ्यां गार्हपत्येऽध्वर्युरेव जुहोतीत्येके । प्रवृज्य च सर्वे श्वोभूते वयः सुपर्णा इत्यादित्यमुपतिष्ठन्ते ॥ ९ ॥

गङ्ग एहीत्याह्वाने यदि नाऽऽगच्छत्यन्यां गां दोहयति ॥ १० ॥

यदि न दुहीत गौर्दृतिं स्तनं कल्पयित्वा तेन पिन्वयेत्पयः स्रावयेद्दोहनमन्त्रैः॥ ११॥

यदि घर्मधुक् दधि स्यादन्त्यां बार्हस्पत्यं शंसेत् । प्रागुत्तमाया एवा पित्र इति हुत्वा घर्मप्रायश्चित्तं सव्याहृतिकम् । अन्यां दुग्ध्वा प्रवृञ्ज्यात् । सुत्यायामिति पूर्ववत् । येन केनचिद्बार्हस्पत्येन सूक्तेन शंसेदध्वर्युः ॥ १२ ॥

सोदर्कं पयो दुहीत । अन्यामाश्विनं शंसेत् । या वां कशेति वा । सोदर्कं नवनीतम् ॥ १३ ॥

यद्येतां वयोऽभिनिषीदेदैन्द्रियर्चा जुहुयात् ॥ १४ ॥

एतां घर्मदुहं वयः पक्षि अभिनिषीदेत्तिष्ठेत् । यद्वा, एतामभि घर्मदुहोपरीत्यर्थः । अभिः कर्मप्रवचनीयः । तद्योगाद्द्वितीया । एतेन सीदतेरकर्मकत्वेऽपि एतामिति द्वितीयाया नानुपपत्तिः । ऐन्द्र्यर्चा जुहुयात् ॥ १४ ॥

यदि संवत्सरं वायव्यर्चा जुहुयात् ॥ १५ ॥

यदि संवत्सरं न विन्देत्तदा वायव्यया आ वायो भूष शुचिपा इत्यनया जुहुयात् । सर्वत्रान्यां दुग्ध्वेति संबध्यते ॥ १५ ॥

यद्युपविशेद्वारुण्यर्चा ॥ १६ ॥

यदि घर्मधुगुपविशेद्द्वारुण्यर्चा जुहुयादित्यनुकर्षः ॥ १६ ॥

यदि नश्येद्धातुर्ऋग्भ्याम् ॥ १७ ॥

यदि घर्मधुङ्नश्येद्धातुर्ऋग्भ्यां जुहुयात् । अदर्शनं नाशः । धाता ददातु नो रयिमित्येताभ्यां जुहुयात् ॥ १७ ॥

आग्निवारुण्यर्चेत्येकेषाम् ॥ १८ ॥

एकेषां मत आग्निवारुण्यर्चा जुहुयात् । त्वं नो अग्न इत्यादिना ॥ १८ ॥

यद्युद्वा पतेत्सं वा विजेत शार्दूलो वा हन्यादर्क-

उद्वा पतेदुत्प्लुत्य गच्छेत्सं वा विजेत भयवशाद्दुर्दोहा स्यात् । शार्दूलो व्याघ्रः । हिंस्राणां प्रदर्शनार्थमेतत् । तदानीमर्कक्षीरेऽजाक्षीरमासिच्य प्रवृञ्ज्यात् । अजाक्षीरस्याप्यलाभे बोधायनः—यद्यजां न विन्देदर्कक्षीरैः प्रचरेत् । यद्यर्कक्षीरं न विन्देद्यवपि-

---

प्र० टि०— अभिनिषीदेत्पक्षवातादिना । ऐन्द्र्यर्चा हुत्वा तामेव दुह्यात् ॥ १४ ॥ यदि संवत्सरं न विन्देत्तदा वायव्यर्चा, आ वायो भूष, इत्यनया जुहुयात् ॥१५॥ जुहुयादित्यनुकर्षः । शुद्धमपि यज्ञानर्हद्रव्यमात्रमभिनिषण्णायामिमं मे वरुण इत्यादिकया ॥ १६ ॥

अदर्शनं नाशः । धाता ददातु नो रयिमित्यादी धातुर्ऋचौ ॥ १७ ॥

त्वं नो अग्न इत्याग्निवारुणसंज्ञिकयर्चेत्यर्थः ॥ १८ ॥

आ वायो भूष शुचिपा इत्यादि नियुत्वत ऋक् । सर्वत्र चान्यां दुग्ध्वेत्यादि समानं द्रष्टव्यम् । अन्यत्र हृतेः । उत्पतेदुत्प्लुत्य गच्छेत् । संविजेत तथोद्विग्ना दुर्दोहा स्यात् । शार्दूलः प्रदर्शनार्थो हिंस्राणाम् । अर्कक्षीरं दोहमन्त्रैर्दोग्ध्र आसिच्य प्रचरेत् । अत्राऽऽह बौधायनः—यदि घर्मदुहं न विन्देतान्यां दोहयेत् । यद्यन्यां न विन्देताजां दोहयेत् ।

क्षीरस्याजाक्षीर आश्चोत्य प्रचरेत् ॥ १९ ॥

ष्टानि व्रीहिपिष्टानि श्यामाकपिष्टानि वाऽद्भिः संसृज्य तैः प्रचरेदप्याद्भिः प्रचरेन्न त्वेव न प्रचरेदिति ॥ १९ ॥

अथातः सुत्यायां प्रवृञ्जनस्यैव मीमांसा ॥ २० ॥

पूर्वाचार्यैः कृता वेदितव्येत्यर्थः । सा च देशतः कालतः संख्यातः प्रकारतश्च भवति ॥ २० ॥

तत्र कालतस्तावन्निर्णयमाह—

यदा पुरस्तादारुण्यꣳ[1] स्यादथ प्रवृञ्ज्य उपकाशमु-
पव्युषं पुरोदयमुदिते संगवे स्तुते वा माध्यंदिने
पवमान आग्नीध्रागारे प्रवृञ्ज्यः सकृदेव प्रवृञ्ज्य
एकꣳ हि शिर इति विज्ञायते तदेतदौपसदैः प्रवृ-

यदा पुरस्तात्पूर्वस्यां दिश्यारुण्यं स्यात्पिङ्गलवर्णः स्यात्तदा प्रवृञ्ज्यः । कल्पान्तरमाह—उपकाशमिति । उप समीपे काशते प्रकाशत इति उपकाशम् । समन्ततः प्रकाशे जात इत्यर्थः । स एकः कालः । उपव्युषम् । उषः समीपे वेत्यर्थः । कालान्तरमाह—पुरोदयम् । उदयात्पूर्वमुदिते सूर्योदयादनन्तरं संगवे नवधा कृतस्याह्नो द्वितीये भागे । स्तुते वा माध्यंदिने पवमाने माध्यंदिनपवमानोत्तरम् । सर्वत्र प्रवृञ्ज्य इत्यनुवर्तते । प्रवर्ग्य इति शेषः । अथ व्यवस्थामाह—आग्नीध्रागारे प्रवृञ्ज्यः । अत्रापि प्रवर्ग्य इति शेषो बोध्यः । एवमग्रेऽपि । संख्यामाह—सकृदेव प्रवृञ्ज्यः । सुत्यायां प्रवृञ्जनपक्षे सकृदेव भवति । तस्य स्तुतिं श्रुतिमुखेनाऽऽह—एकꣳ हि शिर

प्र०टि०—यद्यजां न विन्देतार्कक्षीरैः प्रचरेत् । यद्यर्कं न विन्देत यवपिष्टानि व्रीहिपिष्टानि श्यामकपिष्टानि वाऽद्भिः संमृज्य तैः प्रचरेदिति ॥ १९ ॥

तत्रैवं कृता वेदितव्येत्यर्थः ॥ २० ॥

सा च कालतो देशतः संख्यातः प्रकारतश्चेति चतुष्टयी भविष्यति । तत्र कालस्य तावन्निर्णयमाह—पुरस्तोदरुणा स्यात् प्राची दिगरुणकिरणाबिला स्यात् । उपकाशं समन्ततः प्रकाशे जाते । उपव्युषमुषःसमीपे । समयाध्युषित ईषदाविर्मण्डले । सूर्य उदितानुदितेऽर्धोदिते । उदिते सर्वोदिते । प्रातः नवधाकृतस्याह्नः प्रथमे भागे संगवे द्वितीये भागे प्रवृञ्ज्य इति सर्वत्रान्वयः । प्रवर्ग्य इति शेषः । अथ देशनिर्णयमाह—तत्राऽऽग्नीध्रीय गार्हपत्यस्थानं भवति । औत्तरवेदिके होमः । अथ संख्यानिर्णयमाह—स च पौर्वाह्णिको मुख्यत्वात् । अथ प्रकारनिर्णयमाह— तान्येतानीति जात्याख्यायां बहुवचनं व्यक्तिबहुत्वापेक्षया वा । तदेतत्सौत्यं प्रवृञ्जनमौपसदैर्विकल्प्यते न तु समुच्ची-

[1] क. ख. ग. 'स्तादारुण्यं स्या' ।

ञ्जनैर्विकल्पेरन्भूर्भुवः सुवरित्यनुवाकेन ॥
(खं०१३) दधिघर्मं भक्षयन्ति ॥ २१ ॥

इति विज्ञायते श्रूयते । तस्मात्प्रवर्ग्यस्यापि शिरःस्थानीयस्यैकत्वमेव युक्तम् । तदेतत् । कालभेदेन बहूनि तान्येतान्युपसत्कालीयैः प्रवृञ्जनैर्विकल्पेरन् विकल्पं भजन्ते । भूर्भुवः सुवरित्यनुवाकेन दधिघर्मं भक्षयन्ति ॥ २१ ॥

यास्ते अग्ने घोरास्तनुव इति घोरास्तन्वो यं द्विष्यात्तमेताभिरन्वीक्षेत धुनिश्च ध्वान्तश्चेत्यरण्येऽनुवाक्यो गणोऽहोरात्रे त्वोदीरयतामित्यनुद्रुत्य खट्फट्जहीति वाचः क्रूराणि ॥ २२ ॥

भूर्भुवः सुवरित्यनुवाकेन कर्मिणो दधिघर्मं भक्षयन्ति । यास्ते अग्ने घोरास्तनुव इति घोरास्तनूर्ब्रूते । यं द्विष्यात् तमेताभिर्घोराभिस्तनूभिस्तत्प्रतिपादकैर्मन्त्रैरित्यर्थः । ईक्षेत पश्येत् । धुनिश्च ध्वान्तश्चेत्यरण्येऽनुवाक्या बोध्याः । अहोरात्रे त्वोदीरयतामित्युक्त्वा खट्फट्जहीति क्रूरा वाचः प्रयोक्तव्याः ॥ २२ ॥

यदि घर्मेण चरन्नेकसृको वाश्येत विगा इन्द्र विचरन्स्पाशयस्वेत्येनमभिमन्त्र्याथास्मा उभयत आदीप्तमुल्मुकं तां दिशं प्रति निरस्यत्यग्ने अग्निना संवदस्वेत्यप उपस्पृश्याथैनमुपतिष्ठते सकृत्ते अग्ने नम इत्यनुवाकशेषेण ॥ २३ ॥

एकः सृक एकच(प)दः सृगालो वाश्येत शब्दं कुर्यात् । एनं सृगालं विगा इन्द्रेत्याभिमन्त्र्यास्मै सृगालायोभयत आदीप्तमाद्यन्तयोर्ज्वलन्तमुल्मुकमुल्कां तां दिशं यस्यां दिशि सृगालस्तां दिशं प्रति निरस्येत् । अग्ने अग्निना संवदस्वेति अप उपस्पृश्यैनमग्निं सकृत्ते नम इत्यनुवाकशेषेणोपतिष्ठेत् ॥ २३ ॥

प्र० टि०—यते । अतस्तत्र प्रवृञ्जनमत्र वा । न तूभयत्रेत्यर्थः । एवं प्रवृज्य तदानीमेवोद्वास्य कृतान्तात्प्रक्रमेत् । भक्षयामीत्यन्तः । भक्षयन्तीति वचनात्सर्वे प्रवर्ग्यकर्तारो यजमानश्च ॥ २१ ॥

यं च वयं द्विष्म इत्यन्तः । विक्षिप इत्यन्तः । अनुवाकद्वयोक्तं गणद्वयं कपालोपधाने विकल्पितम् । उत्तरगणे च नामषट्कं पुनर्विकल्पितम् । हन्त्वसावित्यन्तः । इत्येतानि षड्विधानि वाचः क्रूराणि ॥ २२ ॥

एकाकित्वेनारण्ये संचरन्वत्सान्मारयति योऽरण्यश्वा सोऽयमेकवृकः । अपामुपस्पर्शनं श्रौतम् । मा मा हिꣳसीरित्यन्तः । एनमेकवृकं न तूल्मुकं पुंलिङ्गात् । न चाग्निलिङ्गविरोधः । अग्ने अग्निना संवदस्वेति लिङ्गात् ॥ २३ ॥

एवं गृध्रः सालावृकी भयैडक उलूको दीर्घमुखी भूतोपसृष्टः शकुनिरसृङ्मुखो यदेतद्यदीषित इत्थादुलूक आपप्तद्दीर्घमुखि यदेतद्भूतानि प्रसार्य सक्थ्यावित्येतैर्यथारूपं व्याख्यातमुल्मुकानिरसनमुपस्थानं च ॥ २४ ॥

गृध्रः क्रव्यात्पक्षिविशेषः। सालावृकी श्वा। एडको मेषः। भयहेतुरेडको भयैडको यो हृष्टरोमा प्रहरणशीलः। उलूको दिवाभीतः। दीर्घमुखी टिट्टिभः। भूतोपसृष्टः पिशाचाद्याविष्टः पुरुषः। शकुनिः पक्षमात्रमित्येके। तन्न। तथा सति गृध्रादीनां पृथग्ग्रहणानर्थक्यप्रसङ्गात्। किंतु कृष्णशकुनिर्ग्राह्यः। शास्त्रान्तरोक्तेः। असृङ्मुखो मुखे स्रग्वद्रक्तो जन्तुः। वाश्येतेत्यनुषङ्गः। यदेतद्यदीषित इति यथालिङ्गमाभिर्व्योल्मुकप्रत्यसनादिकमुपस्थानं पूर्ववत्कुर्यादित्येवंशब्दार्थः ॥ २४ ॥

अपि वा सार्वत्रिकाण्येवैतानि स्युः ॥ २५ ॥

एतानि गृध्रादिनिमित्तानि प्रायश्चित्तानि सर्वत्रैव स्युः। सर्वेषु निमित्तेषु सर्वाणि प्रायश्चित्तानि स्युः। नतु तत्तन्निमित्तेषु तत्तन्नैमित्तिकानीति व्यवस्थेत्यर्थः। यद्वा सार्वत्रिकाणि प्रयोगे प्रयोगाद्बहिरपि पुरुषार्थतया लोकेऽप्यनुष्ठेयानि ॥ २५ ॥

यदि घर्मधुक्क्रिमिणा स्यादत्रिणा त्वा क्रिमे हन्मीत्येतेनानुवाकेनास्याः क्रिमीन्हन्यादपि वा सार्वत्रिकमेवैतत्स्यात् ॥ २६ ॥

क्रिमिणा क्रिमिभिरुपद्रुता यदि घर्मधुग्भवति तदाऽत्रिणा त्वा क्रिमे हन्मीत्यनेनास्याः क्रिमीन्हन्यात्। इदमपि प्रायश्चित्तं सार्वत्रिकं सर्वपशूनां क्रिमिदर्शने कार्यम्। अर्थान्तरं पूर्ववद्बोध्यमिति भावः। नतु अकर्मसंयोगेन क्रियते प्रायश्चित्तमिति वचनात्। क्रतोर्बहिरनुष्ठानं चिन्त्यम् ॥ २६ ॥

प्र० टि०—गृध्रः क्रव्यात्पक्षिविशेषः। सालावृकः क्रोष्टा। एडको मेषः। भयहेतुरेडको भयैडको यो हृष्टरोमा प्रहारशीलो भवति। दीर्घमुखी टिट्टिभः। उलूको दिवाभीतः। भूतोपसृष्टः पिशाचाद्याविष्टः पुरुषः। शकुनिः कृष्णशकुनिः। पक्षिमात्रमित्येके। तेषां गृध्रादिग्रहणमनर्थकं स्यात्। वदेच्छब्दं कुर्यात् ॥ २४ ॥

गतः ॥ २५ ॥

क्रिमिणा कृमिभिरान्तरैर्बाह्यैर्वोपपन्ना यैस्तुन्ना सद्यो बभूवेति। क्रिमीन्हन्यादिति। बाह्यास्तावदपनुत्ता आन्तराश्चानुवाकेन तल्लिङ्गेनानुमन्त्रिता एव हता भविष्यन्तीति भावः। प्रायश्चित्तं क्रियेतेति शेषः। न केवलं घर्मदुघः। सर्वस्यैव व्रतधुगग्निहोत्र्यादेर्गोमात्रस्य क्रियेतेत्यर्थः। अजादेरपि प्राणिमात्रस्येत्यन्ये। स्रुगरण्यादेरपि द्रव्यमात्रस्येति परे। न त्वकर्मसंयोगिनः। क्रियते प्रायश्चित्तमिति वचनात् ॥ २६ ॥

यद्यभिचरेदाहरावद्येत्येतेनानुवाकेन लोहितं जुहुयात् ॥ २७ ॥

शत्रुमुद्दिश्य लोहितमवदाय जुहुयात् । शत्रोरेव लोहितमवदाय जुहुयादित्यापस्तम्बः । आज्याहुतिमेव बोधायन आह ॥ २७ ॥

यद्येनमभिजिहीर्षेद्‌द्वादशरात्रमुपोषितो गत्वैनमभिव्याहरेद्ब्रह्मणा त्वा शपामीत्येतेनानुवाकेनोत्तुद शिमिजावरीत्येतेनानुवाकेन यं द्विष्यात्तस्य गोष्ठं गत्वा स्वजा नामौषधिस्तां निदध्यादपि वा गोष्ठस्य दक्षिणां द्वारस्थूणां विचालयेदयज्ञसंयुक्तः कल्पः ॥ २८ ॥

एनं शत्रुमभिजिहीर्षेदभिहर्तुमिच्छेत् । अभिव्याहरेच्छपेत । ब्रह्मणा त्वा शपामीत्यनुवाकेन । ओषधिं निखनेत् । उत्तुद शिमिजावरीत्यनुवाकः । स्वजा स्वयमुत्पन्ना । अथवैतेनैव मन्त्रेण दक्षिणां द्वारस्थूणां विचालयेत् । अयज्ञसंयुक्तः क्रतोर्बहिरप्ययमभिचारप्रयोगो भवतीत्यर्थः ॥ २८ ॥

यद्युद्गाता पुरुषः साम न गायेदध्वर्युरेव गायेद्भूर्भुवः सुवरित्यनुवाकेन ॥ २९ ॥

अध्वर्युरेव पुरुष औद्गात्रेण साम्नोद्गायेद्भूर्भुवः सुवरित्यनुवाकं वदेत् ॥ २९ ॥

अथ ब्रह्मत्वं गमनसंयुक्तेषु दक्षिणा गच्छति स्थानसंयुक्तेष्वास्ते ॥ ३० ॥ (ख० १४) ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रे चतुर्विंशप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥

स्पष्टोऽर्थः ॥ ३० ॥ (ख० १४) ॥

इति श्रीमत्कावेरीतीरविराजमानकुम्भघोणपुरनिवासिहोशनिकर्णाटकजातीयवाञ्छेश्वरसुधीविरचिते सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रव्याख्याने महालिङ्गसमाख्याने चतुर्विंशप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥

प्र० टि०-यमभिचरेत्तमुद्दिश्य रुधिरमवदानमवदेयद्रव्यं कृत्वा तेन जुहुयात् । अथवा तस्य लोहितमुपायेनाऽऽहृतमवदानं कृत्वेत्यर्थः ॥ २७ ॥

अभिव्याहारः शापः । गावो यत्र तिष्ठन्ति तद्गोष्ठम् । स्वजां स्वयं रूढाम् । स्वज इति लिङ्गव्यत्ययः । अथवा कृषिमन्तरेण स्वयमेवोत्पन्ना शिमिजावरी । द्वारस्थूणा द्वार्बाहुः ॥ २८ ॥

अत्रैवौद्गात्रेण पुरुषसाम्नाऽऽध्वर्यवमेतत्साम विकल्पत इत्यर्थः ॥ २९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिप्रवर्ग्यसूत्रटिप्पण्यां महादेवशास्त्रिसंकलितायां चतुर्विंशप्रश्ने सप्तमः पटलः ॥

अथाष्टमः पटलः ।

अवान्तरदीक्षां व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

आशुक्रियकाण्डादाम्नातः प्रवर्ग्यकल्पो व्याख्यातः । इदानीं तस्यैव काण्डस्योपाकरणं मन्त्राम्नानक्रमप्राप्तं व्याख्यायते । तथोपाकृतसौम्यकाण्डस्यैवावान्तरकाण्डोपाकरणत्वादवान्तरदीक्षेत्याख्यायते । अवान्तरदीक्षासादृश्याद्वा तद्व्यपदेशः । सादृश्यं च व्रतमध्ये तीक्ष्णव्रतान्तरप्रवेश उष्णोदकादिसंबन्धश्च ॥ १ ॥

उदगयन आपूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रेऽपराह्णे केशश्मश्रूणि वापयित्वा प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य खिलेऽच्छदिर्दर्शेऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य चतस्र औदुम्बरीः समिध आर्द्रा अप्रच्छिन्नाग्राः प्रादेशमात्रीर्घृतान्वक्त्वा अभ्याधापयति पृथिवी समिदित्येतैः प्रतिमन्त्रम् ॥ २ ॥

उदगयने यत्पर्व शुक्लपक्षे यत्पुण्यं नक्षत्रं वा तस्यापराह्णे क्रियते । खिले जनैरप्रहतेऽरण्यदेशेऽच्छदिर्दर्शे यत्र ग्रामस्य न दृश्यते छदिः । अग्निमुपसमाधाय यत्र क्वाग्निमित्यादिविधिना लौकिकाग्निं निधाय पूर्ववदुपाकृत्य यथोपाकरणे समापने चेत्यत्रोक्तम् । तथा सोमाय काण्डर्षये सांहितीभ्यो देवताभ्यः सदसस्पतये च पाकयज्ञविधानेन हुत्वेत्यर्थः ॥ २ ॥

अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामीत्येतैर्यथारूपं देवता उपतिष्ठते ॥ ३ ॥

चतुर्भिर्यजुर्भिर्यथालिङ्गं देवता उपतिष्ठते ॥ ३ ॥

अथैनꣳ सर्वेषामनुवाकानां प्रभृतीरभिव्याहारयति । प्रथमोत्तमयोर्वा ॥ ४ ॥

प्रभृतीरनुवाकानामाद्यानि यजूꣳषि । अभिव्याहारयति वाचयत्याचार्यः । प्रथमोत्तमयोर्युञ्जते सवितेत्यनयोः ॥ ४ ॥

उत्तमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वा ततः संमील्य वाचं यच्छति ॥ ५ ॥

उत्तमेन मन्त्रप्रश्नस्य संमीलयति नेत्रे ॥ ५ ॥

अथास्याहतेन वाससा प्रदक्षिणꣳ संमुखꣳ शिरो वेष्टयित्वाऽस्तमिते ग्रामं प्रपादयति ॥ ६ ॥

संमुखं सहमुखम् ॥ ६ ॥

वाग्यत एताꣳ रात्रिं तिष्ठत्यास्ते वा ॥ ७ ॥

न तु संविशेत् । तिष्ठेदेतां रात्रिमुपविशेत्संविशेद्वेति तु बौधायनः ॥ ७ ॥

श्वोभूते प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य खिलेऽच्छदिर्दर्शेऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य वयः सुपर्णा इति मुखं विवेष्ट्य य उदगात्तच्चक्षु-रित्यादित्यमुपतिष्ठतेऽथैनꣳ षट्तयमभिविदर्श-यति । सप्ततयमित्येके । अग्निमादित्यमुदकुम्भम-श्मानꣳ हिरण्यं वत्सं महानग्नाꣳ सप्तमीम् ॥ ८ ॥

संपरिस्तीर्यानन्तरं वासोऽपहाय सप्ततयमेवाग्रे दर्शयति । यदा षट्तयं तदा हिरण्यं लुप्यते । महती नग्ना महानग्ना या स्वरसत एव विवसना चरति, बाला कन्येति यावत् । नैघण्टुकाश्चाऽऽहुः-अप्राप्तषोडशा नारी नग्नेति ॥ ८ ॥

त्रीण्यादितोऽभिविदर्श्योत्तराण्यभिविदर्शयति ॥ ९ ॥

आदितस्तावत्त्रीणि द्रव्याण्यवश्यं दर्शयितव्यानि । यथालाभं त्वितराणि ॥ ९ ॥

(अथैतद्वासो गुरवे दत्त्वा वयः सुपर्णा इत्यादि-त्यमुपतिष्ठते) ॥ १० ॥

दक्षिणार्थं वासोदानमिति गम्यते ॥ १० ॥

अथास्य ब्रह्मचर्यमधि ॥ ११ ॥

अधिब्रह्मचर्यम् । ब्रह्मचर्ये योऽस्य व्रतविशेषः स वक्ष्यत इत्यर्थः । अथवा-अधि ब्रह्मचर्यं प्राकृताद्ब्रह्मचर्यादधिकं यद्व्रतमित्यर्थः ॥ ११ ॥

नित्ये ॥ १२ ॥

तच्च नित्ये ग्रहणार्थे प्रथमाध्ययने न तु जपाद्यर्थे ॥ १२ ॥

न नक्तं भुञ्जीत ॥ १३ ॥

नियमात् ॥ १३ ॥

यदि भुञ्जीतवज्वालितम् ॥ १४ ॥

अशक्तावज्वालितं ज्वलनोल्मुकेनाभिद्योदितं भुञ्जीत ॥ १४ ॥

न मृन्मयं प्रति धयीत ॥ १५ ॥

मृन्मयं प्रति मृन्मयेन न धयीत न पिबेदपः ॥ १५ ॥

न स्त्रिया न शूद्रेण संभाषेत ॥ १६ ॥

व्रतत्वात् ॥ १६ ॥

न च्छत्रं नोपानहौ धारयेत् ॥ १७ ॥

न च्छत्रं धारयेत् । नास्योपानहौ भवतः ॥ १७ ॥

न चक्रीवदारोहेत् ॥ १८ ॥

चक्रीवद्यानं शकटादि ॥ १८ ॥

न गतासुमीक्षेत । न स्नायात् ॥ १९ ॥

गतौ ॥ १९ ॥

न समाजमीक्षेत ॥ २० ॥

जनसमूहवाचकः समाजशब्दः ॥ २० ॥

नापपात्रम् ॥ २१ ॥

लोहसीसादिपात्रे भोजननिषेधो गम्यते । अथवाऽपपात्रं पतितादिग्रहणम् ॥ २१ ॥

न हर्म्याणि ॥ २२ ॥

न हर्म्याण्यारोहयेत् ॥ २२ ॥

न शवान्नं भुञ्जीत ॥ २३ ॥

सूतकान्नम् । धर्मे ब्रह्मचारिमात्रस्य निषेधाच्च ॥ २३ ॥

नाञ्जीत नाभ्यञ्जीत ॥ २४ ॥ (ख० १५) ॥

व्रतकाल इत्यर्थः ॥ २४ ॥ (ख० १९) ॥

अष्टमीं पर्वणि चोपवसेद्वाग्यतः ॥ २५ ॥

पक्षद्वये ॥ २९ ॥

नैव संविशेत् ॥ २६ ॥

न तासु रात्रिषु संविशेत् । स्थानासनाभ्यामेव तु विहरेत् ॥ २६ ॥

संवत्सरमेतद्व्रतं चरेत् ॥ २७ ॥

संवत्सरादर्वागध्ययनसमाप्तावपि संवत्सरं चरेत् ॥ २७ ॥

एतस्मिन्नेव संवत्सरेऽधीयीत ॥ २८ ॥

नाध्यापयेच्च बहिः संवत्सरादध्ययनम् ॥ २८ ॥

पुनर्यावदध्ययनमेतद्व्रतं चरेत् ॥ २९ ॥

यद्येतस्मिन्संवत्सरे नाधीयीतेत्यापस्तम्बः । यद्यसमापितं ततो यावदध्ययनं व्रतमनुवर्तयेत् ॥ २९ ॥

संवत्सरे पर्यवेते प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य खिलेऽच्छदिर्दर्शेऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य (पूर्ववद्भिमृज्य मदन्तीरुपस्पृश्य प्रथमेना-

नुवाकेन शान्तिं कृत्वा) द्यौः समिदित्यावृत्तैर्मन्त्रैः समिधोऽभ्याधायाऽऽदित्य व्रतपत इत्यावृत्तै-र्देवता उपतिष्ठते ॥ ३० ॥ (उत्तमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वा) गुरवे वरं दत्त्वा केशश्मश्रूणि वापयते ॥ ३१ ॥

पूर्ववद्विसृज्य यथोपाकरणे समापने चेत्यादिना समापनेऽपि समानो विधिरुक्तः। तथाऽऽवृत्तैरन्तिमादारभ्य प्रतिलोमक्रमैः ॥ ३० ॥ ३१ ॥

अथास्य स्वाध्यायमधि नित्ये ॥ ३२ ॥

स्वाध्यायोऽध्ययनम् । पूर्ववद्योजना ॥ ३२ ॥

नानुत्सृष्टाध्यायोऽधीयीत ॥ ३३ ॥

अनुत्सृष्टेति सवर्णदीर्घस्थाने परसवर्णश्छान्दसः । अध्यायोत्सर्जनविधिनाऽनूत्सृष्टा-ध्यायः पश्चान्नाधीयीतेत्यर्थः ॥ ३३ ॥

न नक्तम् ॥ ३४ ॥

अधीयीतेत्यन्वयः ॥ ३४ ॥

नाभिदोषं(म)ब्रह्मचर्यमापद्य न दतः प्रक्षाल्य न माꣳसं भक्षयित्वा न केशान्प्रविध्य न केश-श्मश्रुलोमनखानि वापयित्वा न स्रग्वी ॥ ३५ ॥

अभिदोषं रात्रौ । ऋतुगमनादिनाऽब्रह्मचर्यमापद्योत्तरेद्युर्नाधीयीत । एवं मांसं खादि-त्वोत्तरेद्युर्नाधीयीत । ननु कथमेता ब्रह्मचारिण ऋतुगमनादयः क्रियाः संभवन्तीति शङ्कनीयम् । सत्यं, न तं प्रत्येते निषेधाः क्रियन्ते, किंतु यथा विद्यया न विरोचेत । मनसा ब्रह्मचारिकल्पेनाधीयीतेत्यादिभिः शास्त्रैर्गृहस्थमेव पुनरधीयानं प्रतीत्य-दोषः ॥ ३५ ॥

नाक्तो नाभ्यक्तो नाऽऽर्द्रोऽनार्द्रे नानपवृष्टे नाभ्रे न च्छायायां न पर्यावृत्त आदित्ये न हरितयवा-न्प्रेक्षमाणो न ग्राम्यस्य पशोरन्ते नाऽऽरण्यस्य नापामन्ते ॥ ३६ ॥

अभ्यक्तोऽञ्जनालंकृतः । तदपि पूर्ववद्व्याख्येयम् । आर्द्रः स्नानार्द्रः । आर्द्रे देशे । नानपवृष्टे हिमवृष्टितोऽवभृष्टतृणादि अपवृष्टम् । पर्यावृत्त आदित्येऽपराह्णे । हारितयवाः सस्यविशेषाः । सर्वत्राधीयीतेत्यन्वयः ॥ ३६ ॥

नाशृतमुत्पतितं न लोहितं दृष्ट्वा । न हर्म्याणि न शरीराणि न शवं नापपात्रम् ॥ ३७ ॥

सर्वत्र दृष्ट्वेत्यनुवर्तते । पूर्ववदन्वयः । अशृतं मांसं क्रव्यादमुखादेरुद्धृत्य पतितं दृष्ट्वा नाधीयीत । लोहितं रुधिरम् । हर्म्याणि गृहाणि । शरीराणि शिरःपाण्यादीनि प्राण्यङ्गानीति यावत् । पतितानि तेषामस्थीनि वा । शवं नेक्षेतेत्युक्तं भगवताऽऽपस्तम्बेन प्रमादाद्दृष्ट्वा नाधीयीत । अपपात्रं पतितादि ॥ ३७ ॥

एवमध्ययनार्था नियमा उक्ता इदानीमध्ययनस्यैव प्रकार उच्यते—

(अध्येष्यमाणः) प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य खिलेऽच्छदिर्दर्देऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य मदन्तीरुपस्पृश्य प्रथमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वाऽपरेणाग्निं दर्भेष्वासीनो दर्भान्धारयमाणः पराचीनमधीयीत ॥ ३८ ॥

अहरहरध्येष्यमाणो ग्रामान्निष्क्रम्य प्रथमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वा पराचीनमधीयीत। युञ्जते मन इत्यादि सविता भूत्वेत्यन्तानुवाकान्सकृत्सकृदेवाधीयीत । न त्वावर्तयेदित्यर्थः ॥ ३८ ॥

वरं वा दत्त्वौपासने ॥ ३९ ॥

अथवा गुरवे वरं दत्त्वा औपासनेऽग्निसमीप आभीक्ष्ण्येन समापयेत् ॥ ३९ ॥

अध्येष्यमाणो नान्या वाचो वदेत् ॥ ४० ॥

अध्येष्यमाणो ग्रामान्निष्क्रान्तः सन्नध्ययनभूतवेदाक्षरेभ्योऽन्या वाचो न वदेत् ॥४०॥

अध्येष्यमाणो मदन्तीरुपस्पृश्य प्रथमेनानुवाकेन शान्तिं कृत्वाऽधीयीत। अधीत्य चोत्तमेनैवं कर्मसु यत्र क्व च शान्तिकृतं पश्येत्पुनरेव शान्तिं कृत्वाऽधीयीत ॥ ४१ ॥

शान्तिं कृत्वाऽधीयमानोऽपि यत्राशान्तिकृतं पश्येच्छान्त्यभावे यदशुभं कृतं भवति तत्पश्येत्तदा पुनरेव शान्तिमावर्तयेत् । अहरहरध्ययनान्ते च शं नो वात इत्यादिना शान्तिं कुर्वीतेत्यर्थः ॥ ४१ ॥

न प्रवर्ग्यायोपनिष्क्रम्याप्रविश्यान्यदधीयीतान्यदधीयीत ॥ ४२ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे चतुर्विंशप्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रे चतुर्विंशः प्रश्नः ।